

ဆုပြည့်ဝိသုဒ္ဓိစာပေ

ပျော်စရာ

ကလေးရုပ်စုံစာစောင်

အယ်ဒီတာချုပ်

တိုင်းပြည်ထွန်း (Quality)

တာဝန်ခံအယ်ဒီတာ

မျိုးခင်ထက်

အုပ်ချုပ်မှုအယ်ဒီတာ

ခင်မာရွှေ

အမှုဆောင်အယ်ဒီတာ

လင်းသက်နိုင်

အယ်ဒီတာအဖွဲ့

ဥက္ကဋ္ဌလင်းထက်

ရုံးအဖွဲ့

တိုင်းသိန်း ဆန်းခေါ်၊ မှိုင်းကိုကိုနိုင်၊ ဇင်နိုင်ထွန်း၊ ထွန်းထွန်းလွင်၊ ကျော်ဇင်ထက်၊

ဝင်းဝင်းမော်၊ သခွာဝေ၊ နှင်းသက်ဝေ၊

Cover သရုပ်ဖော်

asm

Computer

မင်းထွန်း၊ ဝတ္ထုရေး၊ ပီပီခင်၊ မျိုးစုမာ၊ အေးသွယ်၊ မိမိခင်၊

Film - Eagle

layout - Quality

ပုံနှိပ်သူ - ဦးအောင်မင်း(မပူမော်)

အမှတ်(၂၀၄)၊ ဥက္ကဋ္ဌလမ်း၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့

စာအုပ်ချုပ် - တင်မေထွန်း

ကြော်ငြာတာဝန်ခံ

ခင်မာရွှေ

ဖြူဖြူလင်း

ဖုန်း - ၀၉၃၆၆၇၃ ၃၆၆၆၇၃၊ ၀၉-၅၁-၂၂၅၃၀၁

ထုတ်ဝေသူ - ခင်မာရွှေ

ဆုပြည့်စုံထွန်းစာပေ (၁၇၇၁)ယာယီ

အုပ်စု - ၅၀၀

တန်ဖိုး - ၁၂၀၀ ကျပ်

စာတည်းအဖွဲ့နှင့် ပြန်ချီရေးရုံးခန်း

အမှတ် - ၅၀၈/၅၁၂ (၂၁)ပထမထပ်၊ သရဖီကွန်ဒို

(ကုန်သည်လမ်းနှင့် ဆိပ်ကမ်းသာလမ်းထောင့်)

ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့

ဖုန်း - ၃၈၃၆၆၇၃ ၃၈၆၆၇၃ (ရုံးချိန်အတွင်းသာ ဆက်သွယ်ပါရန်)

အထက်ပြန်ဟပြည်ပြန်ချီရေး

နဂါးစာပေ

ထွန်းဦးစာပေ

ဖုန်း - ၀၂-၃၉၈၆၉ ဖုန်း - ၀၂-၃၉၈၀၀

ရှမ်းပြည်နယ်ပြန်ချီရေး

မိလုံနာစာပေ၊ ကနဒီစာပေ

တောင်ကြီးတွင် လပေးယူလိုသူများအတွက်

STUDENTS' CHOICE

မြို့နယ်ကျွန်းမာရေးရုံးမှတ်နာချင်းဆိုင်၊ အရှေ့မြို့ပတ်လမ်း၊

ဒီဇင်ဘာဟိုတယ်၊ မြေညီထပ်၊ တောင်ကြီးမြို့

ဖုန်း - ၀၈၁-၂၀၁၄၇၃

မော်လမြိုင်တွင် လပေးယူလိုသူများအတွက်

ကျော်ကျော်စာပေ (အမှတ် ၁၁၊ သထုံတံတားလမ်း၊ မော်လမြိုင်မြို့

လပေးယူလိုသူများ ဆက်သွယ်ဝယ်ယူနိုင်ပါသည်။

မြန်မာ့အလင်း

ကလေးရုပ်စုံစာစောင်

အမှတ် (၃၃) ၊ မတ်လ ၊ ၂၀၁၃ ခုနှစ်

မှတ်ဉာဏ်ကောင်းသောဘုရင်ကြီး	၀	ပန်းချီကံကောင်း	၅
ပြည်သူ့တပ်မတော်	၀	အရုပ်ဖော်မောင်ရဲသူ (ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်)	၁၅
တော်ဝင်တဲ့ဗေဒင်ဆရာ	၀	နန္ဒာမိုးကြယ်	၂၅
တရားကိုနတ်စောင့်	၀	လင်းသက်ခိုင်	၂၉
မတ်တရုသရုတော်	၀	ကာတွန်းဝင်းမြင့်အောင်	၃၃
ရွှေနှားပန်နဲ့စေတမန်	၀	အောင်နိုင် (တက္ကသိုလ်)	၅၀
ယုံတမ်းစကားပြောသူများ	၀	လင်းငြိမ်	၅၄
တရုတ်ရိုးရာစကားပုံပုံပြင်များ	၀	ကာတွန်းချစ်သူ	၅၇
ရုပ်ဆိုးလေး	၀	ကာတွန်းတာရာ	၆၃
သစ္စာမဲ့သူ၏ရလဒ်	၀	သန္တာမြတ်သောင်း	၇၃
ပုဂ္ဂတ်ဆိတ်လေးနဲ့ရေသည်ယောက်ျား	၀	လရိပ်မေ (သာပေါင်း)	၇၇
တောင်ပြုံးမင်းညီနောင်	၀	ခွန်းချိုသံသာ	၈၁
ငန်းရိုင်း (၁၁) ကောင်	၀	နိုင်ငံတကာ	၈၈
ပိုလ်မှူးအောင်ဆန်းသူရိယအေးချို (၂)	၀	အနုပညာ	၁၀၃

အယ်ဒီတာ့စကား

ကလေးတို့ရေ...

တို့မြန်မာတွေ အင်္ဂလိပ်ဆီကနေ လွတ်လပ်ရေးရဖို့ ကြိုးစားရာမှာ လက်နက်စွဲကိုင် တိုက်ခိုက်မှု ရမယ်ဆိုတဲ့ ယုံကြည်ချက်နဲ့ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း အပါအဝင် ရဲဘော်သုံးကျိပ် ဟာ ဂျပန်နိုင်ငံမှာ စစ်ပညာသင်ယူခဲ့ကြတယ်။ စစ်ပညာသင်ကြားပြီးတဲ့နောက် ယိုးဒယား နိုင်ငံမှာ ဗမာ့လွတ်လပ်ရေးတပ်မတော်ကို ဖွဲ့စည်းပြီး ဂျပန်တပ်တွေနဲ့အတူ မြန်မာနိုင်ငံကို သိမ်းပိုက်နိုင်ခဲ့ကြတယ်။

အင်္ဂလိပ်တွေကို တိုင်းပြည်ထဲက မောင်းထုတ်နိုင်ခဲ့ပေမဲ့ ကူညီခဲ့တဲ့ ဂျပန်တွေက ပြန်မထွက်ဘဲ တိုင်းပြည်ကို အတုအယောင် လွတ်လပ်ရေးပေးကာ အုပ်ချုပ်နေခဲ့ကြတယ်။

ဖက်ဆစ်ဂျပန်တွေရဲ့ ကောင်းမှုနဲ့ တစ်ပြည်လုံး မွဲပြာကျပြီး ရောဂါဘယတွေလည်း အလွန်ထူပြောနေပါတော့တယ်။ ဒီအချိန်မှာကောင်းစားနေတဲ့သူတွေကတော့ ဖက်ဆစ်ဂျပန် တွေနဲ့ ပူးပေါင်းပြီး ပြည်သူကို သွေးစုပ်နေတဲ့ ပြည်သူ့သစ္စာဖောက် တစ်ကိုယ်ကောင်းသမား တွေနဲ့ သူတို့ရဲ့မိသားစုတွေ ဆွေမျိုးသားချင်းတွေပဲပေါ့။ ဂျပန်တွေပေးတဲ့အခွင့်ထူးတွေ ရယူခံစားနိုင်ပေမဲ့ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းက သူနဲ့ သူ့ပတ်ဝန်းကျင်ကောင်းစားရုံ မကြည့်ခဲ့ဘဲ ဆင်းရဲနံ့ချာတဲ့ဘဝ ကျရောက်နေတဲ့ ဂုတ်သွေးစုပ်ခံနေရတဲ့ ပြည်သူ့အများစုမျက်နှာကို ကြည့်ပြီး သူတို့ကို စစ်ပညာသင်ကြားပေးတဲ့ ဆရာ၊ ဖက်ဆစ်ဂျပန်တွေကို မြန်မာ့မြေပေါ်ကနေ အပြတ် မောင်းထုတ်ပစ်ခဲ့တယ်။

၁၉၄၇ ခုနှစ် မတ်လ ၂၇ ရက်နေ့ကစပြီး မြန်မာတစ်ပြည်လုံးမှာ ဖက်ဆစ်ဂျပန်တွေကို ပြည်သူတစ် ရပ်လုံးနဲ့ တပ်မတော်တို့ပူပေါင်း တိုက်ထုတ်ခဲ့ကြတယ်။

မတ်လ ၂၇ ရက်ဟာ ပြည်သူနဲ့ တပ်မတော်ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်ခဲ့ကြတဲ့ အမှတ်ရစရာ နေ့တစ်နေ့ ဖြစ်ပါတယ်။ အင်္ဂလိပ်တို့က တော်လှန်ရေးနေ့လို့ ခေါ်ဆိုခဲ့ပြီး နောက်ပိုင်းမှာတော့ တပ်မတော်နေ့ အဖြစ်သတ်မှတ်ခေါ်ဆိုခဲ့တယ်။

လေးစားစွာဖြင့်

ဘယ်ဒီတာ့စကား

အသံအသံ... ကျောရေပေါ်
အသံအသံ... ကျောရေပေါ်

उत्तर: निम्न:

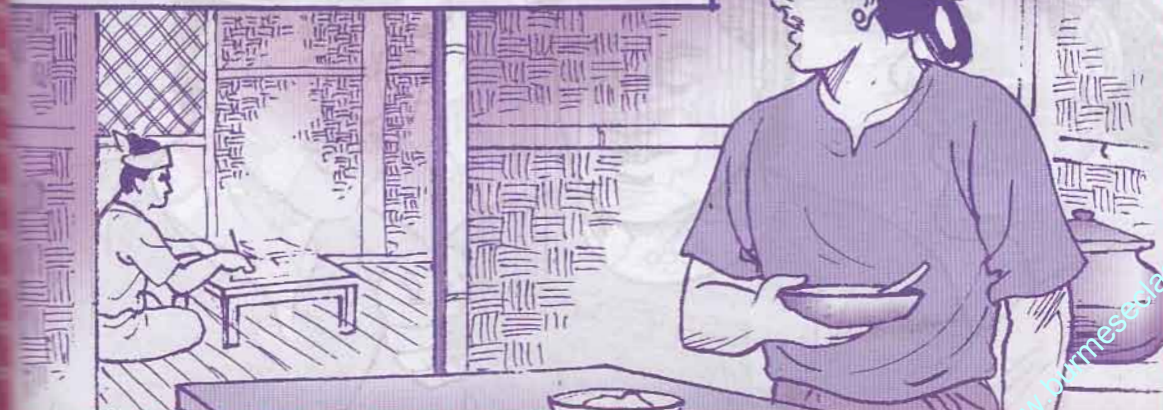
ဟိုး... ရွေးရွေးတုန်းကတိုင်းပြည်တစ်ပြည်တွင်း... အလွန်ချစ်ခင်မော့... ဓာတ်ပုံယူလုပ်ချင်နှစ်ဦး ရှိလေ
သည်... အုတ်တို့သည်... ထစ်စဉ်ကပင်အတူတူ... ပညာသင်ကြားခဲ့ကြပြီး... ဓာတ်ပုံပညာဖြင့်... အသက်
မွေးကြသော အခါတွင်လည်း... အတူတူနေထိုင်ခဲ့ကြလေသည်... အုတ်တို့၏ အမည်များမှာ... မောင်
အလွန်... နှင့်... မောင်ဝါဏ္ဏ... တို့ ဖြစ်ကြသည်... ..."

BURMESE CLASSIC

တစ်နေ့ဆော့ကစား၊ မောင်ငွေရွာ...သတ္တိ...သူရေးဖူး၊ ခုံက...တိုင်
မြဲတစ်...သတ္တိ...တိုင်...သူ...မြဲ...တိုင်...ရိုး...နိုး
ကွားရွာ...ယုတ်ကွဲ...ဆောက်က...သတ္တိ...က...က...
သတ္တိ...ရေးဖူး...မောင်ငွေရွာ...သတ္တိ...သူရေး
...သတ္တိ...က...မြဲ...တိုင်...အိပ်
...စားချိန်ပင်...ကျိုးစားရေးဖူး...
...

သုဉ်ပပ်ချစ်...သန္တာ
ရေ၊ ထမင်းစားရအောင်
ဟေ့..

မေတ္တာ..ရဲ့..အားနည်းလေ..
ငါ..ဒီတစ်ပြိုင်ကို..ပြီးသော်လည်း..ရေ
လျက်စီးမပင်ကွာ..အာရုံထဲမှာ..
ပေါ်ကုန်..ရေထောင့်..လျက်
စီးမပင်သေး..

မောင်မေတ္တာ..ကလေး..သူပင်ချင်..လိမ္မော်
သော..အချက်အလက်များကို..ကူညီရှာဖွေ
ပေးလေမည်.. ...

သူပင်ချင်..သိက္ခာ..မင်း
လျှင်လွှတ်..အာရုံထဲ..ငါ့ရှာ
ဖွေပြီး..ယူလာခဲ့တယ်..
ရော..ရော..

ကျေးဇူးပါပဲ..
မေတ္တာ..ရယ်..

ဤတိုင်း..ကများပြည်ကြီး..ပြီးသောအခါ..ဖတ်
ရှုရသူ..အပေါင်းမှာ..များစွာကျေနပ်သက်ကြ
ပြီး..မောင်သိက္ခာ..အား..များစွာ..ချီးမွမ်းကြလေ
သည်.. ...

ကောင်လျက်ကဲ့..ကများ
ပါပဲ..လိုသိက္ခာ..ရယ်.. ရသခံတဲ့
အရာဘုရား..ဟင်္သာတစ်ကောင်ကို..အား
လျက်ရသလိုပါပဲ..

ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ပါး..သိက္ခာ..မင်းကများ
က..တော်တော်ကောင်းတယ်ကွ..တို့
ဘုရင်ကြီးက..အာရုံထဲ..အလွန်ပါသနာ
ပါသန့်..မင်းကြီးထံ..ဆက်သွင်းရင်
ကောင်းမယ်..

ဟေး...ငါလည်းအဲဒါပဲခဏ်းစား
နေတာကွ.မေတ္တာရ...မင်းကြီးက
စာပေ.ဝါသနာပါတဲ့အပြင်.ဘုဏ်
ပညာလည်း.ကြီးမင်းသူ.ဆိုပြီး..
ကျော်ကြား..ထင်ရှားနေတာမဟဲ့.
မဟုတ်လား..

ဘုရင်ကြီးတင်မကပါဘူး. သူ့သမီး
တော်.နှစ်ပါးကလည်း. မှတ်ဉာဏ်အလွန်
ကောင်းတဲ့သူတွေကွ.သန္တာရ...ဘုရင်ကြီးနဲ့
သမီးတော်.နှစ်ပါးလည်း.ဟာ...သူတို့တစ်ခါမှ..
မကြားဖူးတဲ့.ဂါထာတစ်ပုဒ်.ကဗျာတစ်ပုဒ်ကို..
သူတို့ရှေ့မှာ.တစ်ခါရွတ်ပြရုံနဲ့...ချက်ချင်းပြန်
ပြီး.အလွတ်ရွတ်ဆိုပြနိုင်သူတွေဆိုပြီး..
ကျော်ကြားနေကြသူတွေဆိုတာ..
မင်းလဲ..သိသားပဲ...

BURMESE
CLASSIC

ဟုတ်ပါသည်... သူတို့နှစ်ဦး..ပြောဆိုတာကဲ့သို့ပင်.ဘုရင်
ကြီးသည်...သူ့နှင်းသမီးတော်နှစ်ပါး၏..မှတ်ဉာဏ်
ကောင်းမှုကို.အခွင့်ကောင်းယူကာ.စာဆိုများအား..
ဤဦးကြွေငြာထားလေ၏...

မေတ္တာရ...မကြားဖူး...မဖတ်ဖူး
သေးသော...ကိုယ်တိုင်ရှေ့သားထားသည့်
ကဗျာများကို.လာရောက်.ဆက်သ
နိုင်သည်...

ထိုသို့.ဆက်သနိုင်က..
လွှဲသောဆုကို.ကောင်းနိုင်
သည်...

ဤ...ဤငြာချက်ကြောင့်...စာဆိုအများအပြားသည်
ဘုရင့်ရှေ့တော်မှောက်သို့ ဝင်ရောက်ကာ သူတို့၏
အကောင်းဆုံး ကဗျာများကို ဆက်သွင်းကြပါ၏။
သို့သော် မည်သူမျှ ဆုရရှိသည့်ဟူ၍ မကြာကြ
ရသေးချေ...။

သူများတွေ ဆုမရပေမဲ့
မင်းကဗျာကတော့ ရရှိတာပေါ့။
ဒီတော့ မင်း ဘုရင့်ကြီး ဆီကို
သွား ဆက်သွင်းကြည့်
ကွာ..

ဘုရင့်ဆုမရလည်း နေပါစေ
ဟေ့ဟေ့... ကဗျာကြီးဟာ...
တို့... တို့... သာရုပ်ဖော်ပန်းချီ
ကားကြီးလို့ လူတွေလာကြတာ
နဲ့တင် ငါ... ကျေနပ်နေပါပြီ။

ဒီလိုလည်းမဟုတ်သေးဘူးလေ... မင်း
ကဗျာကို ဘုရင့်က အသိအမှတ်ပြုပြီး ဆု
ချီးမြှင့်လိုက်ရင် မင်းရဲ့ကဗျာကြီးဟာ ပိုပြီး
တန်ဖိုးရှိသွားမယ်။ မင်းလည်း အပင်ပန်းခံရကျိုး
နဲ့ သွားမယ်။ လောကမှာ ကြိုးစားအားထုတ်
မှုတိုင်း အတွက်... ထိုက်တန်တဲ့ ဆုလာဘ်
တော့ ရှိသင့်တာပေါ့။ မဟုတ်ဟေ့။

အင်း... မင်းဒီလောက်တိုက်
တွန်းနေတော့လည်း မင်းကြီး
ရှေ့တော်မှောက်ကို သွားပြီး ငါ
ကဗျာကို ဆက်သွင်းကြည့်
ပါတော့မယ်ကွာ။

မဟာဝိသုဒ္ဓိဝဂ္ဂ

မောင်သစ္စာ သတ္တိစိတ်နဲ့... ညစ်ညူးစွာနှင့်အတူ... ကျားကို ရွတ်ဆိုလေရာ... သူ့ရင်ပြီး နှင့်တကွ သမီးတော် နှစ်ပါး အပါအဝင် ညှိဟာခံတစ်ဝှလုံး မောင်သစ္စာ၏ ကျားကို အာရုံစိုက် နားထောင်ကြပါတော့၏...

ကျားပြီး ဆုံးသွားသောအခါ မင်းကြီး သတ္တိပြုံးတော်မူလျက် မိန့်တော်မူလေ၏...

မောင်မင်းကျားက အဟောင်းကြီးပဲ... မောင်မင်းမမွေးခင်ကတည်းက ဒီကျားကို... ပညာရှိတစ်ယောက်ရောခဲ့တာ ကိုယ်တော်တောင်းအလွတ်ရွတ်ပြန်သေးတယ်... ကံနားထောင်ကြည့်...။

မင်းကြီး သတ္တိ မောင်သစ္စာ ဆိုသောကျားကို တစ်ဖွဲ့မလွဲအောင် အလွတ်ဆိုပြီး သမီးတော်ကြီး နှင့် သမီးတော်သားလေးအား ရွတ်ဆိုပြုရန် အမိန့်ပေးတော်မူရာ သမီးတော် နှစ်ပါး ကလည်း အစမှ အဆုံး အများအပွင့်မပြု ပြန်ရွတ်ပြုလေတော့၏... မောင်သစ္စာ ရှာမောင်မေတ္တာ ပါမျက်နှာပျက်ပျက် ပြုလေပြီ...

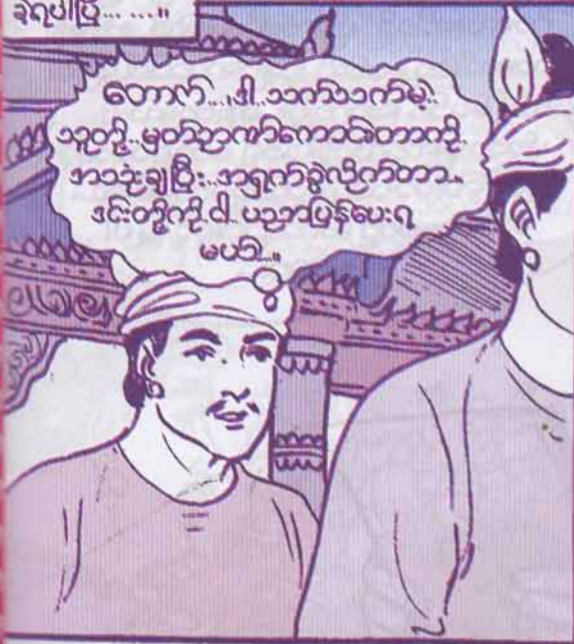

ကဲ... မောင်မင်းကျားဟာ... ကိုယ်တိုင်ရောတာ မဟုတ်ဘဲ... ဦးချထားတာ ထင်ရှားနေပြီ... မဟုတ်လား... ဒီတစ်ခါတော့ သတ္တိခံလွတ်မဟုတ်နောက်တစ်ခါ ဒီလိုပျက်ကောင်းကောင်း အပြစ်ပေးခံရမယ်... အခုချက်ချင်း နန်းတွင်းကထွက်သွားခေါ်... မောင်မင်း...။

ရှက်လန့်ရှက်လန့်... ဝမ်းနည်းသော မျက်နှာနှင့်အိမ်
လယ်ခွာထွက်လာသော... သူလယ်ချင်မောင်သတ္တ
ကိုကြည့်ကာ... မောင်မေတ္တာ... မိတ်ဆက်ပေးသွား
ခဲ့ရပါပြီ... ..

တော... ဒါ... သက်သက်မဲ့...
သုတေသန... မှတ်တမ်းကောင်းတာကို...
အသုံးပြုပြီး... အရှက်ခွဲလိုက်တာ...
ဒင်းတို့ကို... ပညာပေးရ
မယ်...

မောင်မေတ္တာ... သတ္တ... တို့မှပေးချင်း... သူလယ်ချင်
အတွက်... အပတ်အသွယ်ပေးရန်... အမြဲဆွေးနော
ကြမလေတော့ရ... နောက်ဆုံးတွင်... အကြံတစ်ခု
ရသွားပါတော့သတ္တ...

ဟား... ဟုတ်ပြီ... အဘို့အကြံ
အတိုင်း... ကမ္ဘာတစ်ခုရှိရော
ဖွဲ့ပြီး... မင်းကြီးကို... ဆက်သရ
မယ်...

မောင်မေတ္တာ... သတ္တ... အကြံကို... အကောင်အထည်ဖော်ရန်... ကမ္ဘာတစ်ခုရှိပြီး... တစ်ခုကို... ရေးဖွဲ့
ပါတော့သတ္တ... သတ္တ... ကမ္ဘာကား... နန်းတွင်းရှိ... ချစ်သူ... သတ္တ... သမီးတော်... ချစ်သူ... ကမ္ဘာတစ်ခုရှိပြီး...
သတ္တ... ကမ္ဘာတစ်ခုရှိပြီး... မင်းသမီး... လေး... ချောပျံ့... မှတ်တမ်းကောင်းပုံ... မင်းသမီး... လေးနှင့်...
အတူတူ... မင်းသမီး... ချစ်သူ... ကမ္ဘာတစ်ခုရှိပြီး... မင်းသမီး... တစ်ခု... ကမ္ဘာတစ်ခုရှိပြီး...
အတွက်... ရန်... အကြံ... သတ္တ... ကမ္ဘာတစ်ခုရှိပြီး... မင်းသမီး... လေးကို... မင်းသမီး... လေးနှင့်...
အတူတူ... အကြံ... သတ္တ... ကမ္ဘာတစ်ခုရှိပြီး... မင်းသမီး... လေးကို... မင်းသမီး... လေးနှင့်...
အတူတူ... အကြံ... သတ္တ... ကမ္ဘာတစ်ခုရှိပြီး... မင်းသမီး... လေးကို... မင်းသမီး... လေးနှင့်...

အခုရင်ကြီး... ရွှေပွားကလေးကလေး... အခုရင်
ကြီးကလေးကလေး... ရွှေပွားကလေး... မောင်မောင်...
ကလေးကလေး... ရွှေပွားကလေး... မောင်မောင်...

ဟိုဟို... ဟိုဟို... ဟိုဟို... ဟိုဟို...
ဟိုဟို... ဟိုဟို... ဟိုဟို... ဟိုဟို...
ဟိုဟို... ဟိုဟို... ဟိုဟို... ဟိုဟို...
ဟိုဟို... ဟိုဟို... ဟိုဟို... ဟိုဟို...

အခုရင်ကြီးကလေးကလေး... မောင်မောင်... ဟာ... အခုကလေးကလေး... အခုကလေးကလေး...
ဟာ... အခုကလေးကလေး... အခုကလေးကလေး... ဟာ... အခုကလေးကလေး... အခုကလေးကလေး...
ဟာ... အခုကလေးကလေး... အခုကလေးကလေး... ဟာ... အခုကလေးကလေး... အခုကလေးကလေး...

မောင်မယ်ရဲ့ထားတဲ့ကျပျာ
ဟာ.တကယ်ပဲအမြဲစာပျက်လား..
အဖို့ဆိုက.မင်းသမီးဟာ.ဘယ်သူလဲ!
မှန်မှန်လျှောက်ဝတ်မိ..

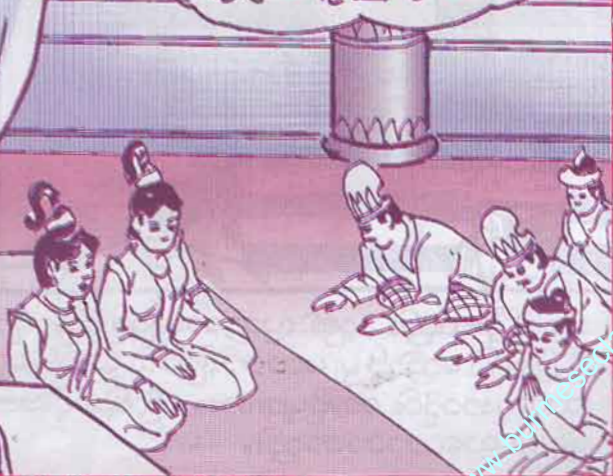
သို့သာမည့် မင်းကြီးသည်။ နေသပြေပျောက်သွားပြီး..
သမီးတော်များလည်း.. နေသပြေပျောက်သွား၏။
သို့သာမည့် မင်းကြီးသည်။ မောင်မေတ္တာ ရွတ်ဆိုသွား
ကာ ကျောက်ပြန်ရွတ်ဆိုမည်။ ပြုသောအခါ
ကာလရွာ မမှတ်မိသဖြင့် အခက်ရှိသွားရတော့၏။

မုန့်လှပါ... ဒီအဖြစ်အပျက်
က...တကယ့်မဟုတ်ပါဘူး... မိတ်
ကုဉ်နဲ့... ရှေးဝဘေးခြင်းပါဘုရား...
ဇောဇောက... ကျွန်တော်မျိုး... လျှောက်
တင်တာကလည်း... ကများကို... ပျို...
မိတ်ဝင်စား... မှုရှိအောင်... လုပ်ကြံ
လုပ်ကိုင်ခြင်း... ဖြစ်ပါတယ်... ဒီအတွက်
ကျွန်တော်မျိုးကို... ခွင့်လွှတ်ပြီး... ကျွန်
တော်မျိုး... ကများကို... ကိုယ်ဝင်ရစေ
ခြင်းဟုတ်၊ မဟုတ်၊ ဆုံးဖြတ်ပေး
တော်မူပါဘုရား။

အင်း...မောင်မင်းရဲ့ကဗျာ
ကိုကိုယ်တော်မြင်ကြားဖူး
သလိုတော့ရှိလာပင်...ဒါပေမယ့်
ဒီဟိုတော့...မဆာချာသန့်...
သမီးတော်များကော...ကြား
ဖူး...မှတ်ဖူး...ကြုံရဲ့လား...

ဟို...သမီးတော်ကိုလည်း
မကြားဖူးကြောင်းပါ.. ယ
ခမည်းတော်၊

ဒေါ်နိုး.. ဤသို့ဆိုလျှင်.. ငါ
ကိုယ်တော်မြတ်.. ကြွေငြာထား
သည့်အတိုင်း.. မောင်မင်းလှိုင်ရာ
ဆွဲကို.. တောင်းပေလော့။

မှန်လှပါ... အရှင်မင်းမြတ်နှင့်
သမီးတော်နှစ်ပါး၏ မြတ်ဗွာဏ်
ကောင်းမွန်ကြောင့်.. ကဗျာစာဆိုအများ
အပြားများ.. ကဗျာဟောင်းများကို.. လာ
ရောက်ခံကပ်သွင်းသည့်ဟူ၍ အခွင့်ခွဲ
ရပြီး.. များစွာရှုကြည့်.. ဝမ်းနည်းကြရပါ
သည့်.. ထိုစာဆိုများအား.. ထိုကပ်သင့်
သောဆုများပေး၍.. ချီးမြှင့်အားပေးပါ
ရန်.. ကျွန်တော်မျိုးအတွက် ဆုတောင်း
တောင်းခံလိုပါသည်။ ဘုရား၊

အရှင်ကြီးလည်း.. သူ၏.. လှည့်စားမှုကို.. လူအများ.. သိသွား
ပြီး.. ဖြစ်၍.. မည်သို့မျှ မတတ်နိုင်သော.. မောင်မေတ္တာတောင်း
သောဆုအတိုင်း.. စာဆိုများအား.. ထိုကပ်သင့်သောဆုများချီး
မြှင့်ပါလေတော့သတည်း။ "

ပြည်သူ့တပ်မတော်

မောင်ရာသူ

ရှင်ကုန်တက္ကသိုလ်

စာစီစာကုံး

မသော်တာအေးမြ

မြန်မာနိုင်ငံတော်ကြီး ထီးကျိုး
စည်ပေါက် သူကွန်ဘာဝ
ရောက်သွားရချိန်မှာ ဖျိုးချစ်စိတ်
သူကွန်မန်ဒိုစိတ်တို့နဲ့ပေါ်ပေါက်
လာတာမြန်မာတော်လှန်ရေး
တပ်တွေဟာ မြန်မာနိုင်ငံ နေရာ
အနှံ့မှာ ပေါ်ထွက်လာခဲ့တယ်။

မြန်မာတော်လှန်ရေးတပ်
များဟာစစ်ယူတာနဲ့လက်နက်
ပစ္စည်းများအားယူပြီးနောက်
နေထောင်လည်း စိတ်ဝင်စားနဲ့
ဝိုက်ကုသည့်ကုသမှုတော
အုပ်ချုပ်ရေးစားတပ်ထက်
များစွာသာလွန်တယ်။

မြန်မာတပ်သားတွေဟာ
ကတိတရားထက်သန်တယ်၊
ယူရသလိုနဲ့ပြည်စံတယ်၊
ယူကုန် ဖြစ်ရခြင်းထက်
သေရသလိုကမြတ်တယ်လို့
လက်ခံယူကြသည်တော့တယ်

ဒါကြောင့်မြန်မာတော်လှန်ရေး
တပ်တွေဟာနယ်ချဲ့တို့ကို
နှစ်ပေါင်းတစ်ရာလောက်
တစ်ဗိုလ်ထဲတစ်ဗိုလ်တက်
တစ်တပ်ပျက်တစ်တပ်စု
စုံနှစ်နဲ့ဆက်လက်တိုက်ခိုက်
ခဲ့ကြပြီ။မြန်မာ့သွေးနီကြောင့်
လက်တွေ့ပြခဲ့ကြတာပေါ့။

၁၉၃၉ ခုနှစ် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်မီး
တောက်လောင်ပြီး အင်္ဂလိပ်တို့
အရှုံးမီးပိုင်းဖြစ်နေချိန်မှာ
ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းနှင့် ရဲဘော်
သုံးကျိပ်ဝင်ရဲဘော်တွေဟာ
ဂျပန်တို့နှင့် ပူးပေါင်းခဲ့ကြတယ်။

ပြီးတော့ ယိုးဒယားနိုင်ငံ
ဘန်ကောက်မြို့မှာ ၁၉၄၁ ခုနှစ်
ဒီဇင်ဘာလ ၂၆ ရက်နေ့မှာ
သွေးသစ္စာဆိုကြပြီး ဘီအိုင်အေ
(ခေါ်) ဗမာလွတ်လပ်ရေးတပ်မတော်
ကို ဖွဲ့စည်းခဲ့ကြတယ်။

ဘန်ကောက်

ဘီအိုင်အေ တပ်ဟာ မြန်မာ
နိုင်ငံကိုဝင်လာပြီး ရန်ကုန်ကို
ယိုမင်းပြီးတဲ့အခါ ၁၉၄၂ ခုနှစ်မှာ
ဘီအိုင်အေ ကနေ ဘီအိုင်အေ(ခေါ်)
ဗမာ့ကာကွယ်ရေးတပ်မတော်
အဖြစ် ပြောင်းလဲခဲ့တယ်..

၁၉၄၃ ခုနှစ်မှာ
ဘီအိုင်အေ မှ ဘီအန်အေ
ခေါ် မြန်မာ့အမျိုးသား
တပ်မတော်၊ ၁၉၄၅
ခုနှစ်တွင် ဘီအန်အေကို
ဗီအိုအက်ဖ် ခေါ် မျိုးချစ်
တပ်မတော်လို့လဲဖြင့်
အမျိုးမျိုးပြောင်းလဲခဲ့တယ်..

မြန်မာ့လွတ်လပ်ရေး
တပ်မတော်ဟာ ဖွဲ့စည်း
စကားလက် အင်အားနည်း
ပေမယ့်တစ်စတစ်စအင်အား
တိုးလာခဲ့တယ်..

၁၉၄၂ ခုနှစ် နှစ်ဦးပိုင်းမှာ
စစ်ကြောင်းကြီးလေးကြောင်း
ခွဲပြီး မြန်မာနိုင်ငံအတွင်း
ချီတက်ဝင်ရောက်လာခဲ့တယ်

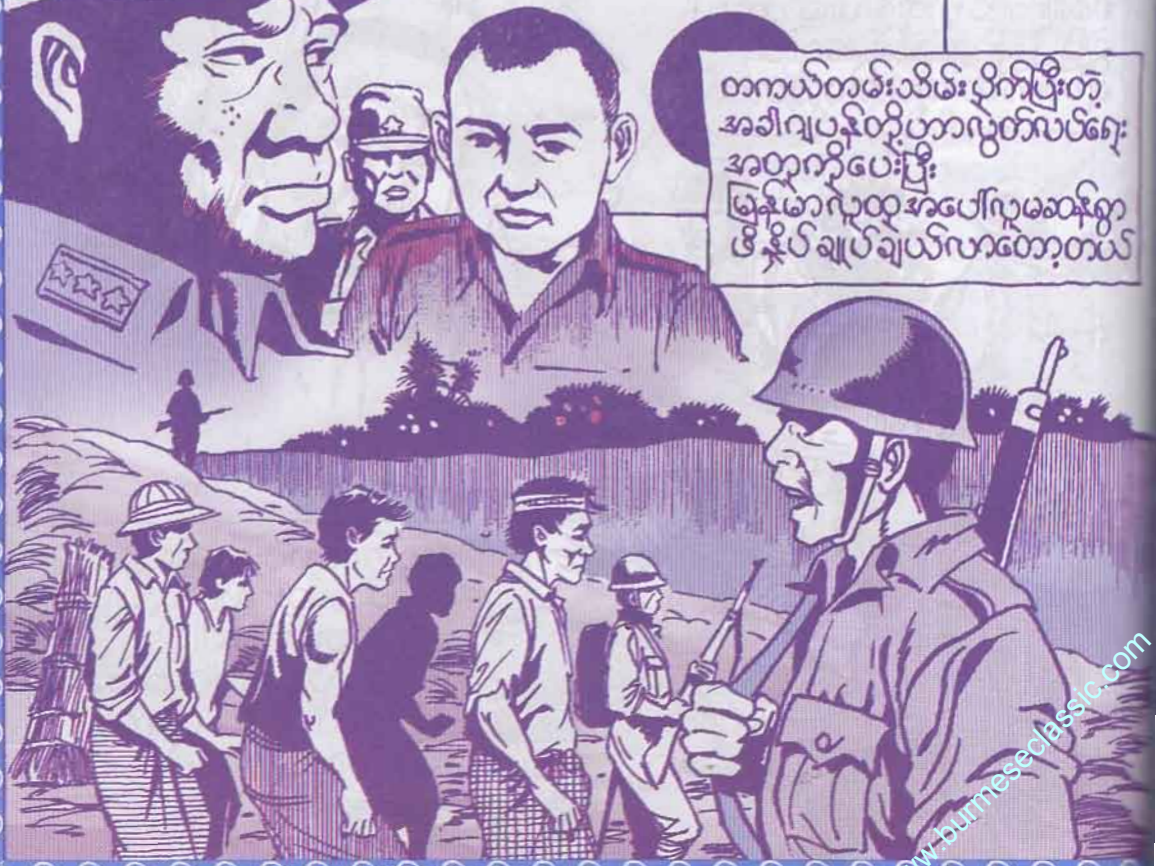
ချီတက်ရှာလမ်းတစ်လျှောက်
အလုပ်သမား လယ်သမား
များကပူးပေါင်းပါဝင်
လာကြလို့စုစုပေါင်းအင်အား
(၂၃၀၀၀) အထိ တိုးတက်
လာခဲ့တယ်..

ရဲတော်သုံးကျိပ်နဲ့
ပူးပေါင်းတိုက်ခိုက်ရမယ့်တွေက
ရန်ကုန်မြို့ကိုသိမ်းပိုက်ပြီးရင်
မြန်မာနိုင်ငံကိုလွတ်လပ်ရေး
ပေးဖို့ကတိပြုခဲ့ကြတယ်..

တကယ်တမ်းသိမ်းပိုက်ပြီးတို
အချိန်ပိုတိုဟာလွတ်လပ်ရေး
အတွက်ပေးပြီး
မြန်မာ့လူထုအပေါ်လူမဆန်စွာ
ဖိနှိပ်ချုပ်ချယ်လာတော့တယ်

ဒါကြောင့် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း
ခေါင်းဆောင်တဲ့ မြန်မာ့လွတ်လပ်ရေး
တပ်မတော်ဟာ ဖက်ဆစ်တို့က ဖျက်ရေး
ပြည်သူ့လွတ်မြောက်ရေး အဖွဲ့ချုပ်ကို
ဖွဲ့စည်းပြီး ဂျပန်ကို ပြန်ပြီး တော်လှန်
တိုက်ထုတ်ဖို့ အစီအစဉ်တွေချမှတ်တယ်

မြန်မာ့ လွတ်လပ်ရေး
တပ်မတော်ကိုလည်း
မြန်မာ့ကာကွယ်ရေး
တပ်မတော်(ဘိုဒီအေ)
အမည်ပြောင်းလိုက်တယ်

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း
အမှူးပြုတဲ့ တပ်တွေဟာ
၁၉၄၅ ခုနှစ် မတ်လ
(၂၇) ရက်နေ့မှာ ဖက်ဆစ်
တို့ကို တစ်ချိန်တည်း
တော်လှန်ဖို့ သတ်မှတ်တယ်

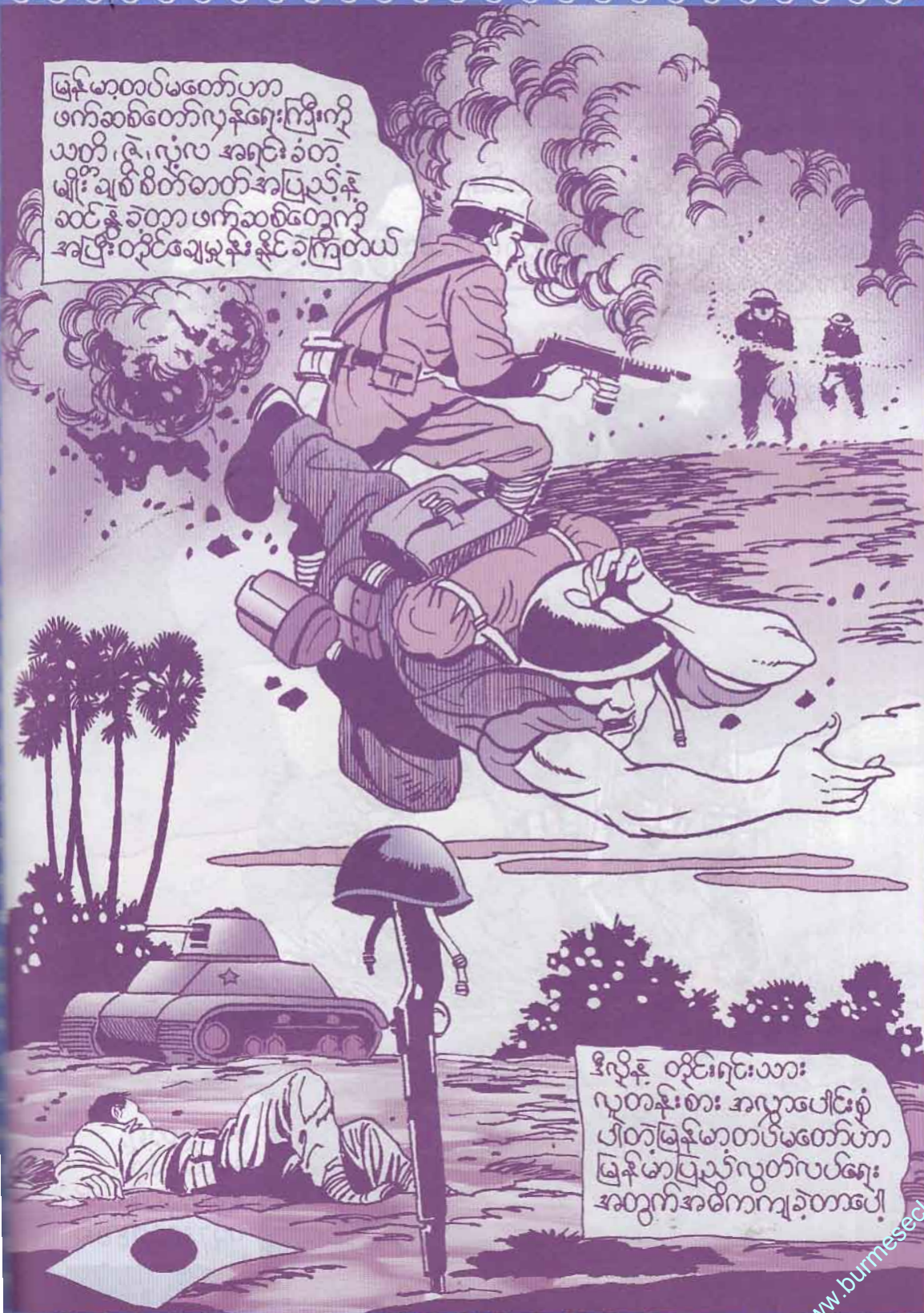

ဒါပေမဲ့ မြန်မာ
ကာကွယ်ရေးတပ်မတော်
တပ်ရင်း အမှတ်(၅)ဟာ
မိတ်ီလာမြိုက်မဟာမိတ်
တပ်တွေဝင်တိုက်ချိန်မှာ
အခွင့်ကောင်းရတာနဲ့
သတိမထားမိဘဲထွက်ခွာပြီး
လူပုန်တို့ကိုစတိုက်တယ်..

ဗိုလ်ချုပ်ဟာသတိမထားမိဘဲအတိုင်း ၁၉၄၅ ခု
မတ်လ (၁၇) ရက်နေ့ မှာ
တော်လှန်ရေး စစ်ထွက်
အခမ်းအနားတစ်ခုလုပ်ပြီး
“ရဲတော်တို့..အနီးကပ်ရန်သူကို
ရှာပြီး တိုက်ကြ” လို့တိုတောင်း
ပြောသားစွာမိန့်ကြားခဲ့တယ်..

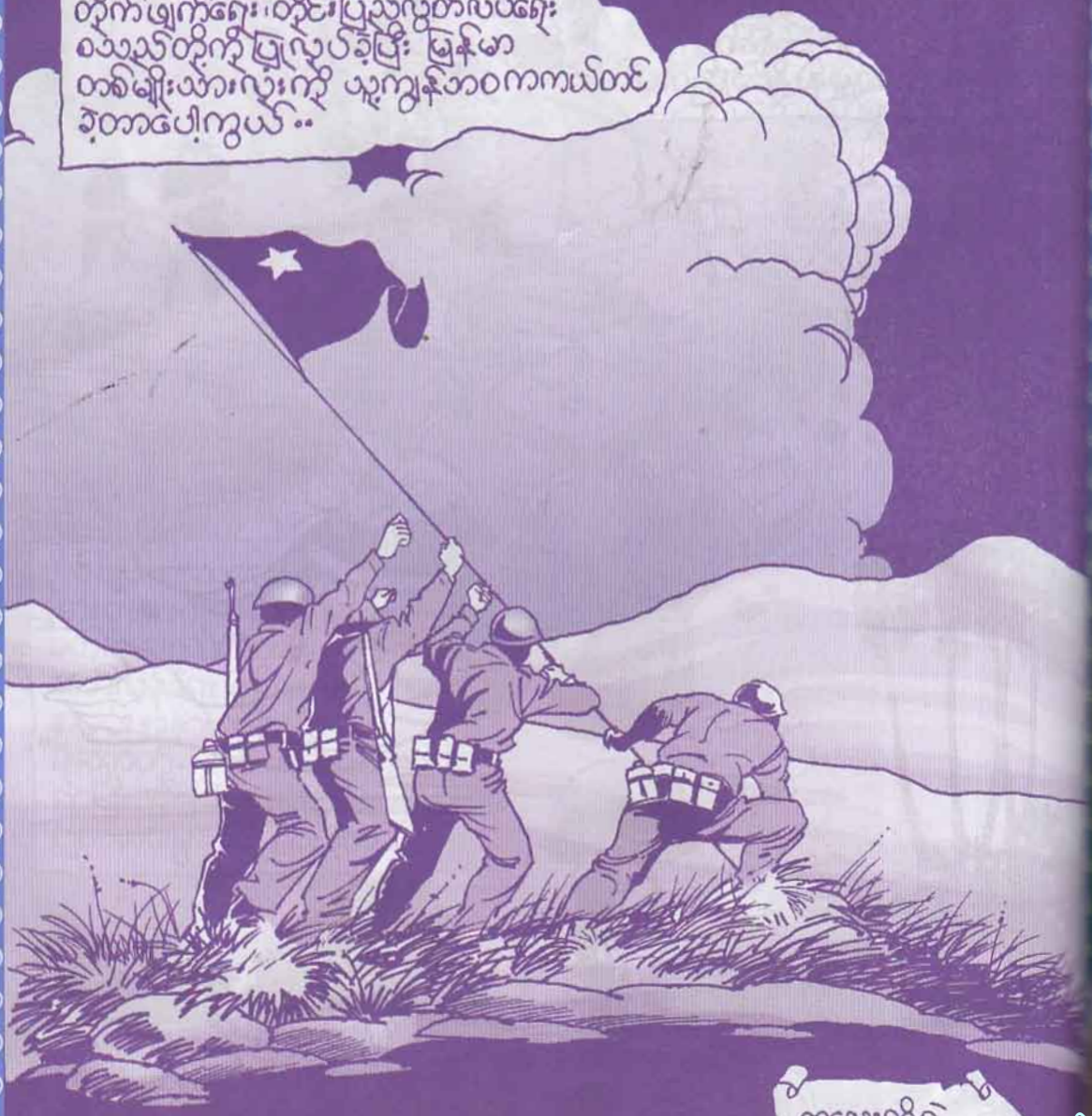

မြန်မာတပ်မတော်ဟာ
ဖက်ဆစ်တော်လှန်ရေးကြီးကို
ယတိ၊ ဇေ၊ လုံ့လ အရင်းခံတံ
မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်အပြည့်နဲ့
ဆင်နွှဲခဲ့တာ ဖက်ဆစ်တွေကို
အပြီးတိုင်ချေမှုန်းနိုင်ခဲ့ကြတယ်

ဒီလိုနဲ့ တိုင်းရင်းသား
လူတန်းစား အလွှာပေါင်းစုံ
ပါတဲ့မြန်မာတပ်မတော်ဟာ
မြန်မာပြည်လွတ်လပ်ရေး
အတွက်အဓိကကျခဲ့တာပေါ့

အကြောင်း ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း
ဦးဆောင်ခဲ့တဲ့ မြန်မာတပ်မတော်ဟာ
နယ်ချဲ့ ဆန့်ကျင်ရေး၊ ဖက်ဆစ်
တိုက်ဖျက်ရေး၊ တိုင်းပြည်လွတ်လပ်ရေး
စသည့်တို့ကို ပြုလုပ်ခဲ့ပြီး မြန်မာ
တစ်မျိုးသားလုံးကို ယူကျွန်းခတ်ကာယ်တင်
ခဲ့တာပေါ့ကွယ်..

ကလေးတို့ရဲ့
မောင်ရဲ့ပုံ
ရုပ်ကုန်တာကုန်သွင်း
0973020889

တော်ဝင်တဲ့ ပေဒင်ဆရာ

နန္ဒာမိုးကြယ်

၁၁၁

ဟိုး...တစ်ခါတုန်းက မြို့ကြီးတစ်မြို့မှာ ရပ်တကာ လှည့်ပြီး အိုးတွေထမ်းရောင်းတဲ့ ကိုဝေဒဆိုသူရှိလေရဲ့။ သူ့ရဲ့ဇနီးဟာ အင်မတန်ချော အင်မတန်လှတာနဲ့အမျှ ချမ်းသာသူတွေနဲ့တွေ့ရင် အင်မတန်မှ အားကျနေ တတ်တယ်ဆိုပဲ။

တစ်နေ့တော့ ကိုဝေဒရဲ့ဇနီးသည် ခင်စောဟာ အဖော်ကောင်းတာနဲ့ နာမည်ကျော်ဗေဒင်ဆရာတစ်ဦး အိမ်ကို ရောက်သွားခဲ့ပါသတဲ့။ ဗေဒင်ဆရာပေမဲ့ သာ မန်လို့တော့ လျှော့မတွက်လေနဲ့။ ဆောက်ထားတဲ့ အိမ်ဂေဟာဆိုတာ ကြီးကလည်းကြီး ခိုင်ကလည်းခိုင် ခန့်ကလည်းခန့်နဲ့အင်မတန် အင်မတန် အိမ်ဂေဟာ ကြီးပေပဲ။ ဗေဒင်ဆရာဆိုသူကလည်း ကြော့လို့ မော့- လို့။ အထူးသဖြင့် ဗေဒင်ဆရာဘေးမှာ လိုအပ်တဲ့ကိစ္စ တွေ မှာ အတူအညီပေးဖို့ ထိုင်နေတဲ့ ဗေဒင်ဆရာ ကတော် ဆိုတာကတော့ ပြောမဆုံးပေါင် တောသုံး ထောင်ဆို သလိုပဲပေါ့။ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတာကတော့ ဝတ်စားထားတဲ့ ကျောက်မျက်ရတနာ ရွှေထည်ပစ္စည်း ဆိုတာ အိလို့ သည်တော့ကာ ခင်စောရဲ့စိတ်ထဲ သူ့ ယောက်ျားကိုဝေဒကိုဗေဒင်ဆရာနဲ့နှိုင်းပြီးမကျေမနပ် ဖြစ်လာတယ်။ အိမ်ပြန်ရောက်တော့ စိတ်အလို ဆန္ဒ တွေကို မဖုံးအုပ်နိုင်တော့ဘဲ...

“သည်မယ် ကိုဝေဒ၊ ရှင်ဟာ ဘာကြောင့်များ ဆင်းရဲမွဲတေတဲ့ အိုးသည်ဖြစ်နေရတာလဲ ” လို့ ဆောင့်ကြီးအောင့်ကြီးနဲ့ ရန်တွေပါတော့တယ်။ သည် တော့ ကိုဝေဒလည်း သူသိပ်ချစ်ရတဲ့ ဇနီးချောကို လေပြေထိုးရှာပါသတဲ့။

“ဒါကတော့ ခင်စောရယ်... ကိုဝေဒမှ ဗေဒင် ပညာမတတ်တဲ့ဥစ္စာ၊ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဗေဒင်ဆရာ ဖြစ် နိုင်မတဲ့တုံး။ ကိုဝေဒတတ်ကျွမ်းနားလည်တာက ဘယ် ဟာကအိုးကောင်း၊ ဘယ်ဟာကအိုးညံ့၊ ဘယ်အိုးဟာ ဘယ်လောက်ပဲတန်တယ်လို့ သိတာလေ ”

“အို မရဘူး။ ရှင်ဗေဒင်ဆရာ မဖြစ် ဖြစ်အောင် လုပ်ရမယ်။ ကျွန်မအနေနဲ့ သေတစ်ပန်သက်တစ်ဆုံး အိုးသည်မယား အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး။ ဒါဆို ကျွန်မကို သ

ဘောပေါက်လိုက်ပါ ကိုဝေဒ ”

“ဟူး... ခက်တော့တာပါပဲ ”

ကိုဝေဒလည်း အတော်ကလေးကို စိတ်အိုက်ခ တာပေါ့။ ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်ချက်ချရင် ကောင်းမလဲ ဟိုတွေး သည်တွေးနဲ့ အတွေးတွေယောက်ယက် ရင်း နောက်ဆုံးမတော့ ဇနီးချောကလေး ခင်စော လက်လွှတ်မခံနိုင်တာနဲ့ အိုးရောင်းအိုးဝယ်လုပ်ငန်း စွန့်လွှတ်လိုက်ပါတော့တယ်။ စွန့်လွှတ်ပြီးတဲ့ ခင်စောဝယ်ပေးတဲ့ ကျောက်သင်ပုန်း ကျောက်တု နဲ့လူစည်းကားရာလမ်းမကြီးတစ်နေရာက သစ်ပင် တစ်ပင်အောက်မှာ

“စိတ်ကို စိတ်ဖြင့်ဟောမည်”
-အကြားအမြင် ဆရာကြီး-
၀၀၃

ဆိုတဲ့ ဆိုင်းဘုတ်ထောင်ပြီး ဗေဒင်လာမေးမယ့် သူ စောင့်ဆိုင်နေပါတော့တယ်။

အဲသည်မှာ ကံအားသင့်လို့လား မပြောတတ် မြို့စားကြီးရဲ့ သမီးတော်လေးဟာ ရံရွှေတော်တွေကို ကိုဝေဒ ဗေဒင်ဟောမယ့်နေရာနဲ့ မနီးမဝေးမှာရှိတဲ့ လာရေကန်တော် “ဆီကို ရေကစားဖို့အတွက် လာ သတဲ့။ မြို့စားကြီးရဲ့သမီးတော်ဟာ သူ့ခေါင်းမှာထိုး ထိန်ဆံထိုးနဲ့ ရွှေဘယက်ကို သိမ်းဆည်းထားဖို့ရာ တော်မတစ်ဦးကို အပ်နှံလိုက်ပါတယ်သည်တော့ တော်မလည်းရတနာပစ္စည်းထုပ်ဖို့ရာဝတ်မပါတာနဲ့ လာတဲ့ အနက်ရောင်အစ တစ်စကို လက်တစ်ထွေး လောက် ဖြဲဆုတ်ပြီး ထုပ်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ အုတ် အပေါက်တစ်ခုထဲကို ထည့်ထားလိုက်ပြီး သမီးအ တူ ရေဝင်ကစားပါတော့တယ်။

သမီးတော်လည်း အတန်ကြာ ရေကစားပြီး အ ကန်တော်ပေါ်ကိုပြန်တက်ခဲ့ပါတယ်။ သမီးတော်အား စားလဲနေတုန်း ရံရွှေတော်မလည်း ရတနာပစ္စည်းက ပေးရမှာ သတိရလိုက်ပါတယ်။ ပြန်ပေးဖို့ရာ သတိ ရုတ်တရက် ဘယ်နေရာမှ သိမ်းလိုက်တယ်ဆိုတာ လို့ ဦးခေါင်းတစ်ခုလုံး ပူထူသွားတော့သတဲ့။ အ

နံနံ နေရာအနှံ့ရှာဖွေပေမဲ့ လည်း ပစ္စည်းက ပြန်မ
ဘူး။

“ငါ ဘာလုပ်ရမလဲ... ငါ ဘာလုပ်ရမလဲ။ ရတနာ
ည်းတွေ ပြန်မပေးလို့ကတော့ ငါ့ကို သူခိုးမဆိုပြီး
လေးတဲ့အပြစ်ပေးမှာသေချာတယ်။ အဲ... အဲလမ်းမှာ
တာ ဘာပါလိမ့်။ ဟုတ်ပြီ... ဟုတ်ပြီ... အကြားအမြင်
ရာကြီးကိုဝေဒတဲ့ ငါ သူ့ဆီသွားရမယ်”

အဲဒီအခါ ရဲတော်မလည်း ကိုဝေဒရီရာ အပြေး
သွားရောက်လို့ သူတွေ ကြုံနေရတဲ့အခက်အခဲ
သိပြောဆို အကူအညီတောင်းပါတော့တယ်။

ကိုဝေဒလည်း အကျိုးအကြောင်းသိရတော့ တွေခ
သွားတယ်။ တကယ်တော့ သူ့အဖြစ်က မိန်းမကို
ကွတ်မခံနိုင်လို့သာ သည်အလုပ်ကို လုပ်နေတာ။
လိုလုပ် အကြားအမြင် ရပြီး ဟောနိုင်မှာတဲ့လဲ။
အချိန်မှာပဲ ရဲတော်မဟာ ပဝါကိုဖြန့်ပြီး မျက်ရည်
သုတ်နေတယ်။ သည်အချိန်မှာကိုဝေဒဟာစုတ်နေတဲ့
ကို သတိထားလိုက်မိတယ်။ အဲဒီပဲ ဟန်ကိုယ့်ဖို့ မာန်
ဆိုတဲ့အတိုင်း...

အဝတ်နက်စ တစ်ခုထဲမှာ ရတနာ ပစ္စည်းတွေ
ပေါ့” လို့ပြောလိုက်တော့ ရဲတော်မလည်းသတိ
ပြီး သူ့ဝတ်ထားတဲ့ နံရံအပေါက်ဆီ ပြန်ပြေးရင်း...
ပစ္စည်းထုပ်ကို ရယူနိုင်ခဲ့ပါတယ်။ သည်နောက်
တော်ကို အကျိုးအကြောင်းပြောဆို လျှောက်ထားပြီး
ပစ္စည်းအစုံအလင် ပြန်ပေးတဲ့အခါ...

သည်အကြားအမြင် ဗေဒင်ဆရာကို ဆုလာဘ်
ကောင်းပေးရမယ်” ဆိုပြီးကိုဝေဒကိုအသပြာတွေ
သိသတဲ့။

သည်သတင်းက ခဏချင်းဆိုသလို မြို့တစ်မြို့လုံး ပျံ့နှံ့
တော့တယ်။ ငွေအသပြာတွေကို တွေ့ မြင်လက်ခံ
တဲ့ ခင်စောခမျာတော့ ဆွေဆွေခွန်လို့ပေါ့။

တိုင်း ရှင့်ကိုကျွန်မ အစက မပြောဘူးလား။ ဘာမှ
ဆိုတဲ့ အိုးသည်အလုပ်ကို လုပ်မနေပါနဲ့တော့လို့။
ဘယ်လောက် အဆင်ပြေလိုက်သလဲ။ မကြာခင်
တို့အိမ်ကောင်းကောင်းနဲ့နေရတော့မယ်။ ရွှေတွဲလဲ
ပဲ ဖြစ်တော့မယ်...ဟီ ဟီ”

သည် ပျော်မြူးတက်ကြွနေသလောက် သက်ပြင်း

တွေ တဟင်းဟင်းချရင်း ရှေ့ဆက် ဘာတွေဖြစ်လာဦးမလဲ
လို့အပူသောကရောက်နေရသူကတော့ကိုဝေဒမှကိုဝေဒ
အစစ်ပါပဲ။

သိပ်မကြာပါဘူး။ ကိုဝေဒအတွက် စိုးရိမ်ထိတ်လန့်
စရာ သတင်းတစ်ခု ပေါ်ထွက်လာ ပါတော့တယ်။ အဲဒီ
သတင်းကတော့ ဘုရင်ကြီးရဲ့ဘဏ္ဍာတော်တိုက်က နန်းစဉ်
ရတနာပျောက်ဆုံးသွားတဲ့အတွက်ပါပဲ။ သည်အတွက်မင်း
ချင်းတို့လည်းမြို့ရွာအသီးသီးကိုလှည့်ပြီးမောင်းကြေးနင်း
ခတ်ရတာပဲပေါ့။

“နန်းစဉ်ရတနာ ပြန်ရအောင် ဖော်ထုတ်ပေးနိုင် သူကို
ထိုက်တန်ကြီးမားလှစွာသော ဆုလာဘ်တော် များချီးမြှင့်
မည်”

ဒါကို မြို့စားကြီးကြားသိရတော့ ဘုရင်ကြီးထံ မှောက်
အရောက်သွားရင်းသူတို့မြို့မှာ အင်မတန် ပညာကြီးမားတဲ့
ဗေဒင်ဆရာ မောင်ဝေဒဆိုတာ ရှိတဲ့အကြောင်း မိမိရဲ့သမီး
တော် ပျောက်ဆုံးတဲ့ ရတနာတွေကို အကြားအမြင်ပညာနဲ့
ဖော်ထုတ်ပေးနိုင်ခဲ့တဲ့အကြောင်း လျှောက်ထားလေတော့
ဘုရင်ကြီးလည်း မောင်ဝေဒကို ရှေ့တော်သွင်းစေသတဲ့။

“အရှင်မင်းကြီး... အရှင်မင်းကြီးရဲ့ နန်းစဉ်ရတနာ
ပစ္စည်းတွေကို ပြန်လည်ဖော်ထုတ်ပေးနိုင်ဖို့ အချိန် ၁၀
ရက်ပေးတော်မူပါ” လို့ လျှောက်ထားပြီး စိတ်လက်မချမ်း
သာစွာနဲ့ အိမ်ကို ပြန်ခဲ့ပါသတဲ့။

“အစောရေ ခုမှ တကယ့် ပြဿနာပဲ။ မင်းကြီးရဲ့
နန်းစဉ်ရတနာတွေ ပြန်ရအောင် ဖော်ထုတ်ပေးဖို့ရာ
အတွက် အချိန် ၁၀ ရက်ခွင့်ပန်ခဲ့တယ်။ ၁၀ ရက် ပြည့်
လို့မှ မရရင် ငါတော့ကြီးလေးတဲ့ အပြစ်ဒဏ်ခံရဖို့ရှိ
တယ်။ သေဒဏ်တောင် အပေးခံရနိုင်ဖွယ်ရှိတယ်”

“ဒုက္ခပါပဲနော် ကျွန်မကြောင့် ရှင်တော့ ဒုက္ခဖြစ်တော့
မယ်။ ကျွန်မ မဆင်မခြင်ဘဲ အလိုရမ္မက်ကြီးမိလို့ဒီလိုဖြစ်ရ
တာ။ ကျွန်မလည်းစိတ်မကောင်းပါဘူး”

“ကဲကွယ်ဖြစ်သမျှအကြောင်းအကောင်းချည်းပဲပေါ့။
သည်တော့ကွာ ခုပဲ အိုးတစ်လုံးထဲကို ထန်းလျက် ၁၀ ခဲ
ထည့်လိုက်ပါ။ ငါ့ကို တစ်နေ့တစ်လုံးပေး ဒါဆို တစ်လုံး
စားပြီးတိုင်း ဘယ်လောက်ကျွန်သေးတယ်ဆိုတာ တွာ
လို့ရမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့... ဟုတ်ကဲ့...”

အကြောင်းတိုက်ဆိုင်လို့လား မသိဘူး။ ဘုရင်နန်းစဉ် ရတနာတွေကို ခိုးသူအရေအတွက်ဟာ စုစုပေါင်း ၁၀ ယောက်တိတိတဲ့။ အဲသည်မှာ ခေါင်းဆောင်လုပ် သူက သူကိုယ်တိုင် အပါအဝင် အရပ် ၁၀ မျက်နှာကို တစ်ယောက် စီ စေလွှတ်ပြီး ဗေဒင်ဆရာဘာတွေဟောသလဲဆိုတာကို စုံစမ်းခိုင်းသတဲ့။ သည်တော့ သူခိုးတစ်ယောက်လည်း ပထမနေ့ ညဘက်မှာသတင်းစုံစမ်းဖို့ အကြားအမြင်ပညာ ရှင် ကိုဝေဒအိမ်ကို ကပ်တော့တယ်။ ကိုဝေဒလည်း ညအမှောင်ပျိုးလို့ထမင်းစားသောက်ပြီးတဲ့အခါဇနီးသည် ခင်စောက မှာထားတဲ့ အတိုင်း ကိုဝေဒလက်ထဲကို ထန်း လျက်တစ်ခဲ ထည့်လိုက်တယ်။ သည်တော့ကိုဝေဒက ...

“ ဒါဟာ (၁၀) ထဲက (၁) ဟေ့ (၁) (၁) ” လို့ ရေရွတ်တော့ ပုန်းနေတဲ့ သူခိုးလည်း သူ့ကို ရည်ညွှန်းပြော ဆိုတာလို့ ထင်မှတ်သွားပြီး ခေါင်းဆောင်ဆီရောက်တော့

“ ဆရာကြီး ဗေဒင်ဆရာကိုဝေဒဟာ တကယ်အကြား အမြင်ရထားတယ်ဆိုတာအမှန်ပဲ။ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့(၁၀) ယောက်ရှိနေတာကို သိနေတယ်။ ကျွန်တော်လာတာကို ရိပ်မိလို့ (၁၀)ထဲက (၁)လို့တောင်ပြောလိုက်သေး ” လို့ ပြောပြတယ်။ ခေါင်းဆောင်လည်း နောက်နေ့ရောက်တော့ သူလူနှစ်ယောက်ကို စေလွှတ် ပြန်တယ်။ သည်အခါ ကိုဝေဒလည်း ဇနီးသည်ပေး တဲ့ ထန်းလျက်တစ်ခဲကို လှမ်းယူရင်း ...

“ ဟေ့ ခုတစ်ခါ (၁၀) ထဲက (၂) ဟေ့.. (၂) (၂) ” လို့ ရေရွတ်လိုက်တော့ အဲသည်နှစ်ယောက်လည်း ခေါင်း ဆောင်ကို တကယ်မှန်တဲ့ အကြောင်းပြောပြတာပေါ့။ ခေါင်းဆောင်လည်း စဉ်းစားရပါပြီ။ သုံးယောက်၊ လေး ယောက်စသဖြင့် လွှတ်လိုက်တာ ကိုးယောက်တိတိဖြစ်တဲ့ အထိ အမှန်ကြီးမှန်နေတဲ့အခါ ...

“ သည်ကနေဟာဆယ်ယောက်ပြည့်တဲ့နေ့ပဲ။ ငါ့ကိုယ် တိုင်သွားမယ် ” လို့ ဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီး သူ့ကိုယ်တိုင် သွား ရောက်စုံစမ်းပါတော့တယ်။ သူရောက်သွားပြီးမကြာခင်မှာ ပဲ ကိုဝေဒဟာ ဇနီးသည်ဆီက နောက်ဆုံး ထန်းလျက်ခဲကို လှမ်းယူရင်း ...

“ မိန်းမရေဒါနောက်ဆုံးပဲဟ။ တစ်ဆယ်တိတိပြည့်ပြီ။ နောက်ထပ်မရှိတော့ဘူး ” လို့ပြောဆိုလိုက်တယ်။ အဲသည် အခါ သူခိုးခေါင်းဆောင်လည်း မနေသာတော့ပါဘူး

ကြောက်စိတ်တွေဝင်ပြီး။ အိမ်ထဲကို ပြေးဝင်လို့ ကိုဝေဒ ခြေအစုံကို ဖက်ရင်း “ ဆ... ဆရာကြီးခင်ဗျား ကျွန်တော် တပည့်ကိုးယောက်ရဲ့ အသက်ကိုချမ်းသာပေးပါ။ ဘုရင်ကြီးရဲ့ နန်းစဉ်ရတနာကို ခုပဲအပ်ပါမယ် ” လို့ တောင်း တိုးလျှိုးပါသတဲ့။ ကိုဝေဒ လည်းကူခြေဆည်ရင်း ...

“ ကောင်းပြီ ခုပဲ နန်းစဉ်ရတနာလာအပ်လို့ မောင်ရင်တို့ရဲ့ အသက်ကို ချမ်းသာအောင် လျှော့ ထားပေးမယ် ”

“ ကျေးဇူးကြီးလှပါတယ် ဆရာကြီးရယ်။ သည်က မှာ ဆရာကြီးရှိနေသ၍ ဘယ်ကိစ္စမှ မသင့်လျော် မလုပ်ရဲတာပါဘူး ” လို့ပြန်လည်ပြောဆိုရင်းတပည့်တွေ စေခိုင်းလို့ နန်းစဉ်ရတနာတွေကို အပ်လိုက်ပါတယ်။ ကိုဝေဒလည်း မြို့စားကြီးနဲ့ အတူ ဘုရင်ကြီးထံမှ အရောက်သွားရင်း နန်းစဉ်ရတနာတွေ လက်ဝယ်အပ်

“ အရှင်မင်းကြီး ကျွန်တော်မျိုးဟာ ခိုးသူ (၁၀) ယောက် ပြည့်မြောက်ဖို့ရာအတွက် (၁၀) ရက်တိတိ စေ ဆိုင်းခဲ့ရပါတယ်။ သူတို့လည်းသူတို့အမှားကို သိတဲ့ တွက်တောင်းပန်ပြီးလာပေးခဲ့ပါတယ်။ သူတို့ရဲ့အသက် ချမ်းသာပေးတော်မူပါ ” လို့ လျှောက်ထားလိုက်တယ်။

“ ကောင်းပေပြီ သူတို့ရဲ့အသက်ကို ချမ်းသာပေး ထားမယ်။ မောင်မင်းကိုလည်း ဆုလာဘ်တော်တွေချလို့ ” ဆို ဝင် ဗေဒင်ဆရာကြီး “ ရာထူးကိုပေးလိုက်မယ်။ အဲ ကိုဝေဒလည်း ကြီးမားတဲ့ ရာထူးနဲ့တကွ ဆုလာဘ်ဆီ တွေရရှိခဲ့တယ်။ ရွာရောက်တော့ လင်မယားနှစ်ယောက် တိုင်ပင်ပြီး နောင်ရေး စိတ်အေးရလေအောင် တခြား ပြည်ကို တိတ်တဆိတ်ထွက်ခွာ လို့ သိုသိုသိပ်သိပ်နဲ့ ထိုင်သွားပါတော့သတဲ့ကွယ်။

ကလေးတို့ ရွာသွား
ချမ်းမြေ့ကြွယ်ဝ

နန္ဒာရီ

တရားကိုနတ်စောင့်

လင်းသက်ခိုင်

အောင်

ဟိုးရှေးရှေးတုန်းကပေါ့ကွယ်။

သစ္စာရွှေပြည်ဆိုတဲ့တိုင်းပြည်မှာဘုရင်ကြီးတစ်ပါးဟာ တိုင်းပြည်ကိုတရားနှင့်အညီ အုပ်ချုပ်မင်းလုပ်နေသတဲ့ကွယ်။

အဲဒီဘုရင်ကြီးဟာ ဘယ်လောက်အထိတရားနှင့် အညီအုပ်ချုပ်သလိုဆိုရင် ကိုယ့်ဆွေမျိုးသားချင်းတွေ ထဲကတောင် အပြစ်ရှိလာရင် ကျူးလွန်လာပြီဆိုရင် ခွင့်မလွှတ်ဘူး။ တရားဥပဒေအတိုင်းပဲ စီရင်ဆုံးဖြတ်စေသတဲ့ကွယ်။ ဆိုလိုရင်းကတော့ ဘုရင်မကောင်းရင် ဘုရင်ပဲ။ မိဖုရားမကောင်းရင်မိဖုရားပဲ။ မှူးမတ်တွေ၊ ဝန်ကြီးတွေ မကောင်းရင်လည်း သူထိုက်နဲ့သူကံပဲ။ အမှန်အတိုင်းပဲ တရားစီရင်ရမယ်။ ဥပဒေရဲ့အပေါ်မှာ ဘယ်သူမှ မရှိစေရဘူးဆိုတဲ့သဘောပေါ့ကွယ်။

အဲဒီလို ဘုရင်ကြီးရဲ့ ဖြောင့်မတ်မှန်ကန်တဲ့စိတ်ထား၊ တည်ကြည်ခိုင်မာတဲ့ သစ္စာတရားတွေကြောင့် တိုင်းသူပြည်သားတွေကလည်း ဘုရင်ကြီးကိုဆိုရင် ချစ်ကြောက်ရိုသေကြတာပေါ့။

ကလေးတို့ရေရှေးတုန်းကလူကြီးသူမတွေရဲ့အဆိုအရ ဆိုရင်တော့ တိုင်းပြည်အုပ်ချုပ်မင်းလုပ်တဲ့ဘုရင် အခုခေတ်ဆိုရင်တော့ သမ္မတ၊ အစိုးရပေါ့ကွယ်။ အဲဒီဘုရင်ဟာမှန်ကန်၊ ဖြောင့်မတ်၊ တည်ကြည်၊ ရဲရင့်တဲ့သူ ဖြစ်ရင်၊ သစ္စာတရားကိုမြတ်နိုးသူ၊ အမှန်တရားကိုချစ်မြတ်နိုးလိုလားသူ၊ ဘာသာတရားရဲ့အဆုံးအမအောက်မှာ ဓမ္မကိုနားလည်းယုံကြည်သိမြင်သူဆိုရင်၊ မင်းကောင်းမင်းမြတ်လို့ ဆိုစမတ်ပြုသတဲ့။ အဲဒီလို မင်းကောင်းမင်းမြတ် အုပ်ချုပ်တဲ့ တိုင်းပြည်လိုမျိုး ဖြစ်မှလည်း တိုင်းပြည်မှာ ရာသီဥတုတွေမှန်တယ်။ ဆန်ရေစပါးပေါ် ကြွယ်ဝတယ်။ တိုင်းသူပြည်သားတွေရဲ့ ကုန်သွယ် စီးပွားလုပ်ငန်းတွေ အောင်မြင်တယ်။ လူတွေ အားလုံး စီးပွားရေးတွေကောင်းမွန်မှုတတဲ့ အတွက် တိုင်းပြည်နှင့်အဝှမ်းမှာပျော်ပွဲရွှင်ပွဲတွေ၊ ရာသီအလိုက်

ပွဲလမ်းသဘင်တွေခြိမ့်ခြိမ့်သံဆင်နွှဲနိုင်ကြသတဲ့ကွယ်။ ဒါက မင်းကောင်းမင်းမြတ်တွေ အုပ်ချုပ်တဲ့ တိုင်းပြည်က အဖြစ်အပျက်ကို ပြောပြတာနော်။

ဒါပေမဲ့လို့ လောကကြီးမှာက အမြဲတမ်းအကောင်းချည်းပဲ ရှိတာမဟုတ်ဘူးလေ။ အဆိုးတွေလည်းကြုံစမြဲမို့၊ မမျှော်လင့်ထားတာတွေလည်းဖြစ်တတ်မှတ်တတ်တာပေါ့ကွယ်။ အဲဒီလို ဘုရင်ကြီးက တိုင်းပြည်မှာ မှန်မှန်ကန်ကန်နှင့် အုပ်ချုပ်တာကို မနှစ်သက်တတ်ကြတာပဲ။ ဘုရင် အကြံပေး မှူးမတ်အချို့နဲ့ ဝန်ကြီးတွေဟာ သူတို့ရဲ့ အလုပ်မှား၊ အကိုင်မှားနှင့် ကျူးလွန်ထားတဲ့ အပြစ်တွေ၊ တိုင်းသူ ပြည်သားတွေဆီက လှည့်ဖျားပြီး ယူထားတဲ့ အခွန်အတုပ်တွေကို ဘုရင်ကြီးသိသွားမှာစိုးတဲ့အတွက်၊ ဘုရင်ကြီးကိုဝိုင်းပြီး တိုင်းပြည်ထဲက အကြောင်းတွေကို မဟုတ်မဟတ်လုပ်ကာ အတိအကျတွေ့ခင်းပြီးလျှောက်တင်ကြ ကုန်းချောကြတာပေါ့ကွယ်။

ဘုရင်ကြီးက ရိုးသားဖြောင့်မတ်မှန်ကန်တဲ့ ဘုရင်ဆိုတော့ သူဝန်ကြီးမှူးမတ်တွေ လျှောက်တင်တဲ့အကြောင်းတွေကို အမှန်ပဲလို့ အပြည့်အဝ ယုံကြည်တဲ့အတွက် အဲဒီဖြစ်ရပ်တွေအပေါ် စီရင်တဲ့ အမိန့်ဥပဒေတွေဟာ ဘာကို ဘယ်လိုလုပ်၊ ဘာကိုဘယ်လိုစီရင်ဆိုပြီး ဆင်နွှဲခဏထုတ်ပြန်တော့ သတဲ့ကွယ်။

ဘုရင်ကြီး အဲဒီလိုထုတ်ပြန်တဲ့ အမိန့်အာဏာကို အသုံးချပြီး မှူးမတ်တွေဟာ အပြစ်မဲ့တဲ့ပြည်သူပြည်သားတွေကို လှည့်ဖျားပြီး အပြစ်ဒဏ် သင့်အောင် ပြုလုပ်ကြတယ်။ မခံနိုင်လို့ အမှန်အတိုင်းပြန်ပြောတဲ့ အမှန်အတိုင်းရင်ဆိုင်သူ တွေကိုဆိုရင် ဘုရင်အာဏာစီဆန်မှုနှင့်တရားစွဲဆိုပြီးထောင်သွင်းအပ်ချတာပေါ့ကွယ်။

မှူးမတ်တွေလုပ်တာ ဝန်ကြီးတွေလုပ်တာမတူဘူး။ မတရားဘူးဆိုပြီး အမှန်အတိုင်း ပြန်ပြောတဲ့အ

မိန့်အာဏာဖောက်ဖျက်မှုနှင့် ဖမ်းဆီးနှိပ်စက်တယ်။
တိုင်းသူပြည်သားတွေကို ထစ်ခနဲဆို ဖမ်းမယ်၊ ဆီးမယ်၊
စိတ်မောင်းပုတ်မောင်းလုပ်ပြီး အကြောက်တရားနဲ့ အုပ်
ချုပ်ထားတာပေါ့ကွယ်။

ဒီလိုနဲ့ စိတ်ဓာတ်မကောင်းတဲ့ ဘုရင့်အကြံပေး
တွေနဲ့ မှူးကြီးမတ်ရာတွေရဲ့ ယုတ်မာရက်စက်ဆိုးဝါး
တွေဟာ တိုင်းပြည်ထဲမှာ တစ်နေ့တခြား ပိုပိုပြီး များ
လာတယ်။ ပြီးတော့ပိုပြီးလည်း ဖမ်းဆီးနှိပ်စက်လာ
တယ်။ ဒီအခါမှာတော့ တိုင်းသူပြည်သားတွေဟာ
တရားအဖမ်းအဆီးခံရမှာကို ကြောက်ပြီး တော်ရုံတန်
ကို သူတို့ရှေ့မှာ ပြန်မပြောဝံ့တော့ဘူးပေါ့ကွယ်။

သူတို့တွေရဲ့ ယုတ်မာရက်စက်မှုတွေကို ဘုရင်ကြီး
က မသိရှာဘူးတဲ့။ ဘုရင်ကြီးက သူရဲမှူးကြီးမတ်ရာ
တွေကို အလွန်ယုံကြည်နေတာကိုး။ ဘုရင်ကြီးသိ
အောင်လည်း အဖြစ်အပျက်မှန်ကို ဘုရင်ကြီး ရှေ့
မာက်အောင်သွားပြောဖို့ တယ်မလွယ်ဘူးလေ။

ဒီလိုနဲ့ တိုင်းပြည်မှာ အဲဒီမကောင်းတဲ့ လူတစ်စု
ဆီးသွမ်းယုတ်မာ အနိုင်ကျင့်မှုတွေဟာ တစ်စထက်
တစ်စများလာတာမို့ ပြည်သူတွေဟာ မခံနိုင်တော့ဘဲ
ခံချိုးတစ်ဖုံ စီရင်ဖို့အတွက် တိုင်းပြည်ရဲ့အစွန်က
တစ်ရွာလေးမှာ တောင်ယာအလုပ်နဲ့ အသက်မွေး
တဲ့ ဘိုးပညာရှိရာဆီကို ရောက်လာကြသတဲ့။
ပညာဆီရောက်တော့ သူတို့ဟာတိုင်းပြည်မှာ ဖြစ်
တဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေကို တင်ပြသတဲ့။

ဘိုးပညာဟာ ပညာနှင့်ပတ်သက်လာရင် အလွန်
မြင့်သူမို့ အားလုံးကို မြင်သိလွယ်တယ်။ ပြီးတော့သူ
ရှေ့နောက်ကို အာရုံခံပြီးကြည့်တတ်တဲ့ ဉာဏ်ကို
သုံးချပြီး ကြည့်လိုက်တဲ့အခါ အကြောင်းတစ်ခုကို
တွေ့ပါရောလား။ အဲဒါက ဘာလဲဆိုတော့ . . .

အင်း ခုဖြစ်နေတဲ့ ပြဿနာမှာ အရေးအကြီးဆုံး
အတွေ့တာက သင်းတို့ဟာ မကောင်းတဲ့ အစီအရင်

တွေနဲ့ ဘုရင့်သလွန်ဘေးက ဘုရင့်ထီးတော်စောင့်
နတ်သမီးကို ဘုရင်ကြီးသိအောင် အသိပေးလို့မရ
အောင် လုပ်ထား သတဲ့ကွယ်။ ဒီတော့ ထီးစောင့်နတ်
သမီးဟာ ဘုရင်ကြီးကို အိပ်မက်ကနေ ဖြစ်စေ၊ ကိုယ်
တိုင်ဖြစ်စေ သတိပေးဖို့ အခက်အခဲတွေနေသတဲ့ ”

ပြည်သူတွေက . . . “ဒါဆို ဘယ်လိုလုပ်ရင်ကောင်း
မယ်ဆိုတာ ဘိုးပညာပဲ စီစဉ်ပါဦး” လို့ ဆို တော့။ ဘိုး
ပညာက ဒီလိုဆိုသတဲ့။

“အေး ဒီကိစ္စအောင်မြင်ချင်ရင်တော့ တိုင်းပြည်ထဲ
က ရဲရင့်ဖြောင့်မတ်တဲ့ သူငယ်တစ်ယောက်ကို ရှာပြီး
ဥပုသ် (၃) ရက် အဓိဋ္ဌာန်နဲ့ ဆောက်တည်ခိုင်း။ ဥပုသ်
(၃) ရက်ဆောက်ပြီးရင်တော့ အဲဒီနေ့ သန်းခေါင်မှာ
ဘုရင့်စက်တော် ဆောင်ထဲရောက်အောင် တိတ်တ
ဆိတ် ဝင်ရမယ်။ ဘုရင့်စက်တော်ဆောင်ထဲရောက်ရင်
ဘုရင်ကြီးအိပ်တဲ့ သလွန်ဘေးက ထီးဖြူကို အဘိုးပေး
လိုက်တဲ့ သီလနဲ့သာရည်နဲ့ဖြန်းချခိုင်းလိုက်ပါ။ ဒါဆိုရင်
မင်းတို့ ကိစ္စတွေအားလုံး အောင်မြင်ပါလိမ့်မယ်လို့ ဆို
သတဲ့။

ဒါနဲ့ ပြည်သူပြည်သားတွေဟာ ဘိုးပညာပြောတဲ့
ရဲရင့်ဖြောင့်မတ်တဲ့ သူကို ဝိုင်းပြီး လေ့လာ ဝိုင်းပြီးရှာကြ
တဲ့အခါမှာ ဘိုးပညာတို့ ရွာလေးထိပ်မှာ မိဘကို
လုပ်ကျွေးပြုစုနေတဲ့မောင်ရဲရင့် ကိုသွားတွေ့သတဲ့။ ဒါနဲ့
မောင်ရဲရင့်ကို အကျိုးအကြောင်းပြောပြီး ခိုင်းစေတာ
ပေါ့။ မောင်ရဲရင့်လေးကလည်း လိုလိုချင်ချင်နဲ့ပဲ အမှန်
တရားအတွက် ကူညီပါ့မယ်ဆိုပြီး ဘိုးပညာခိုင်းတဲ့
အတိုင်း ဥပုသ် (၃) ရက်စောင့်ပြီး ညသန်းခေါင်အချိန်
မှာတော့ ဘုရင့်စက်တော်ဆောင်ထဲကို ဘိုးပညာရဲ့အစီ
အရင်အတိုင်း ရောက်အောင်ဝင်သွားသတဲ့ကွယ်။

မောင်ရဲရင့်လေးဟာ ဘုရင့်အိပ်ဆောင်ထဲရောက်
တာနဲ့ ဘုရင့်သလွန်ဘေးက ထီးတော်ကို သီလအမွှေး
နဲ့သာရည်နဲ့လောင်းလိုက်တာပေါ့။ အဲဒီလိုလောင်းပြီး

တာနဲ့ သူဟာ ဘာများထူးခြားလာမလဲဆိုတာ သိချင်တာနဲ့ ဘုရင်ကြီးအိပ်တဲ့ခေါင်းရင်းကခန်းစီးစတွေကြားမှာဝင်ပုန်းပြီး စောင့်ကြည့်နေသတဲ့။

ခဏအကြာမှာတော့ အဲဒီသလွန်ဘေးက ထီးဖြူအောက်မှာကိုယ်ရောင်ကိုယ်ဝါတောက်ပလင်းထိန်စွာနဲ့ရပ်နေတဲ့ နတ်သမီးကို အတိုင်းသားတွေရသတဲ့။ အဲဒီထီးတော်စောင့် နတ်သမီးဟာ သူ့လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားတဲ့သားမြီယပ်တောင်ထိပ်ဖျားလေးနဲ့ အိပ်ပျော်နေတဲ့ ဘုရင်ကြီးရဲ့ ဦးခေါင်းကိုအသာ ထိလိုက်သတဲ့။ အဲဒီအခါမှာ ဘုရင်ကြီးဟာ ချက်ခြင်းလန့်နိုးလာတာပေါ့။ နိုးနိုးချင်းဘုရင်ကြီးဟာ သူ့သလွန်ဘေးမှာရပ်နေတဲ့ နတ်သမီးကိုတွေ့ရတော့ အံ့အားသင့်ပြီး မေးတော့တာပေါ့။

“အလို... ကျုပ် သလွန်ဘေးမှာ ရပ်နေတာ သင်ဘယ်သူလဲ”

“အို ဘုရင်မင်းမြတ်၊ ကျွန်ုပ်သည် သင့်ကိုစောင့်ရှောက်သော နတ်သမီးမဏိအေဝီဖြစ်ပေတယ်”

“ကောင်းပြီ နတ်သမီး၊ သင်ဘာအလိုရှိသလဲ”

“ကျွန်ုပ် သင့်ကို အသိပေးဖို့ အလိုရှိပါတယ်”

“ဘာကို အသိပေးလိုပါသလဲ”

“ကျွန်ုပ်သည် တရားကိုစောင့်သောနတ်သမီးပီပီ သင့်တိုင်းပြည်အတွင်းမှာ သင့်လူယုံမှူးမတ်ဝန်ကြီးတို့ရဲ့ မရိုးသားမသား လုပ်ရပ်တွေကို သင်သိစေလိုတဲ့အတွက် လာရောက်အသိပေးခြင်းဖြစ်ပါတယ်”

“ဒါဆို ကျုပ်ဘာလုပ်ရမလဲ။ တရားစောင့်နတ်သမီး”

“အသင်မင်းကြီးကိုယ်တိုင် တိုင်းပြည်တွင်းက ဖြစ်ရပ်တွေကို လူထုကြားရောက်အောင်သွားပြီး ရုပ်ဖျက်စုံစမ်းပေတော့” ဟု ပြောပြီးတာနဲ့ နတ်သမီးဟာ ပျောက်သွားသတဲ့။ ခန်းဆီးကြားမှာ ချောင်းကြည့်နေတဲ့မောင်ရဲရင့်ဟာလည်း အံ့သြနေတာပေါ့ကွယ်။

ဒါနဲ့ နောက်နေ့မှာတော့ ဘုရင်ကြီးဟာ နတ်သမီးပြောတဲ့အတိုင်း တိုင်းပြည်ထဲက ကိစ္စအရပ်ရပ်ကို သူ့လူယုံ မှူးမတ်ဝန်ကြီးတွေရဲ့ပြောစကားလောက်နဲ့ မယုံကြည်ဘဲ၊ အခါခွင့်သင့်တိုင်း ရုပ်ဖျက်ပြီး လှည့်လည်ထောက်လှမ်းစုံစမ်းသတဲ့။ ဒီလိုနဲ့တိုင်းပြည်ထဲက အဖြစ်အပျက်တွေဟာ ဝန်ကြီးတွေပြောတဲ့စကားရပ်တလွဲတွေဆိုတာ သိရှိသွားတဲ့နောက်တော့ နန်းတော်ထဲကို ပြန်လာပြီး နောက်နေ့မှာတိုင်းပြည်နဲ့ အဝတ်မောင်းကြေးနင်းလည်စေပြီး ညီလာခံခေါ်လေတော့သတဲ့။

ညီလာခံခေါ်ပြီးတဲ့နောက် ညီလာခံကိုတက်ရောက်လာတဲ့ မှူးမတ်ဗိုလ်ပါအစုံအလင်ကြားမှာ သူမကြိုခဏ တိုင်းပြည်ထဲ ရုပ်ဖျက်ပြီးတော့ထောက်လှမ်းခဲ့တဲ့အဖြစ် အပျက်တွေကို သူမြင်ခဲ့ကြားခဲ့တဲ့အတိုင်း အားလုံးကို ပြောပြတယ်။ ပြောပြီးတဲ့နောက်မှာတော့ ဘုရင်ကြီးက သူမှူးမတ်ဗိုလ်ပါတွေရဲ့ လီဆယ်တဲ့ စကား တွေနဲ့ နိုင်းယှဉ်ပြီး ပြသတော့မှ တိုင်းသူပြသားတွေဟာ အမှန်တရားကို မျက်ဝါးထင်ထင် တွေ့ရပြီး ရင်သပ်ရှုမော ဖြစ်ကြသတဲ့။

ပြီးတော့မှ ဘုရင်ကြီးဟာ အမှန်တရားကို စောင့်နတ်သမီးကို တိုင်တည်ပြီးနောက် အပြစ်ရှိတဲ့ မှူးမတ်တွေနဲ့ဝန်ကြီးတချို့ကို ဖမ်းဆီးထောင်ချအပြစ်ဖော်တိုင်းပြည်ကို မှန်ကန်ဖြောင့်မတ်တဲ့ သစ္စာတရား အညီဆက်လက်အုပ်ချုပ်သွားသတဲ့ကွယ်။

လင်းသက်

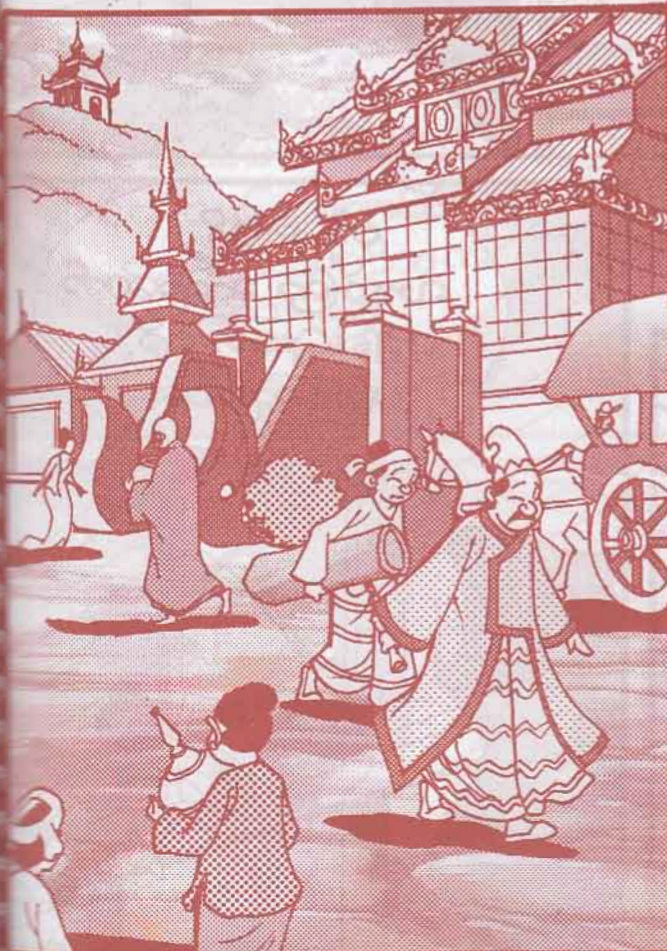

မင်းသားသံသရာ

ကလေးစာအုပ်
ဝေဖန်ရေးအဖွဲ့

ပုံနှိပ်ရေးဆွဲသည်။

မင်းသားသံသရာသည် သူ၏ခံစားမှု
အံ့ဩဖွယ် ဖြစ်ကြောင်း ပဉ္စမ သင်္ဂါယနာ
တော် မင်းသား၏ ကြီးကြားတော်မူ၍
အထောက်အထားများကို ထွက်ကြီး
စုံစမ်းစေရာ.....

မင်းသား
ကြီးကမင်းသား
ကြီး အကြောင်းကို
စုံစမ်းရမည်တဲ့

စိန်တီ
ဟေ့

ဆရာတော် ဘုရားသည်
နေ့အခါ၌ ကျောင်းခါးပန်း
ကို ခေါင်းအုံး၍ ဂျိန်းတော်
မူရာ...

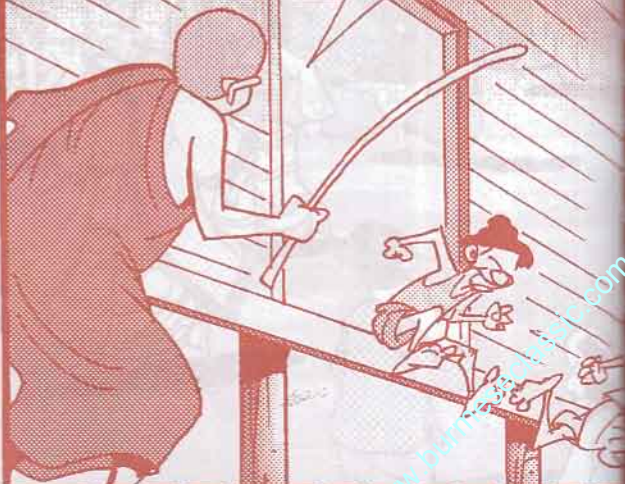
ကျောင်းသား လေးများသည်
လှိုက်တည်း မြှောတည်း ကစား
ကြ၍...

ကျောင်းခါးပန်းကို နှိုးဖို့
ရန် သည်ကို ဦးပွင့်များ
မြင်ရာ။

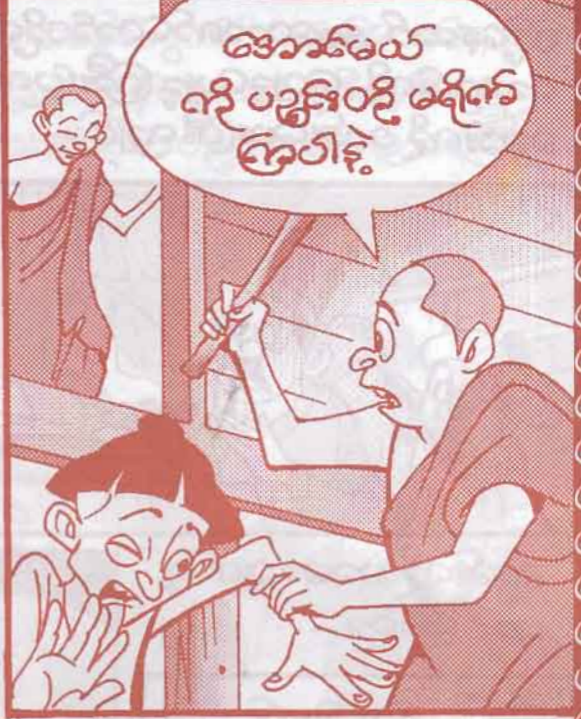
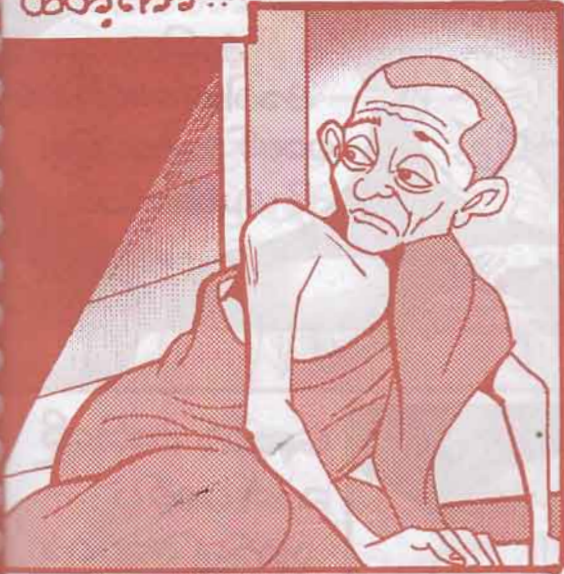

ဟဲ့ နှစ်ကို
လာခဲ့ကြ ဆရာတော်
ဂျိန်းနေတာကို
မမြင်ဘူးလား

မိုက်မည်ပြုရာတွင် ဆရာတော်
ရုတ်ချည်းသိချွန် ဂေါ်နီရောမှ
ထာဝရကာ...

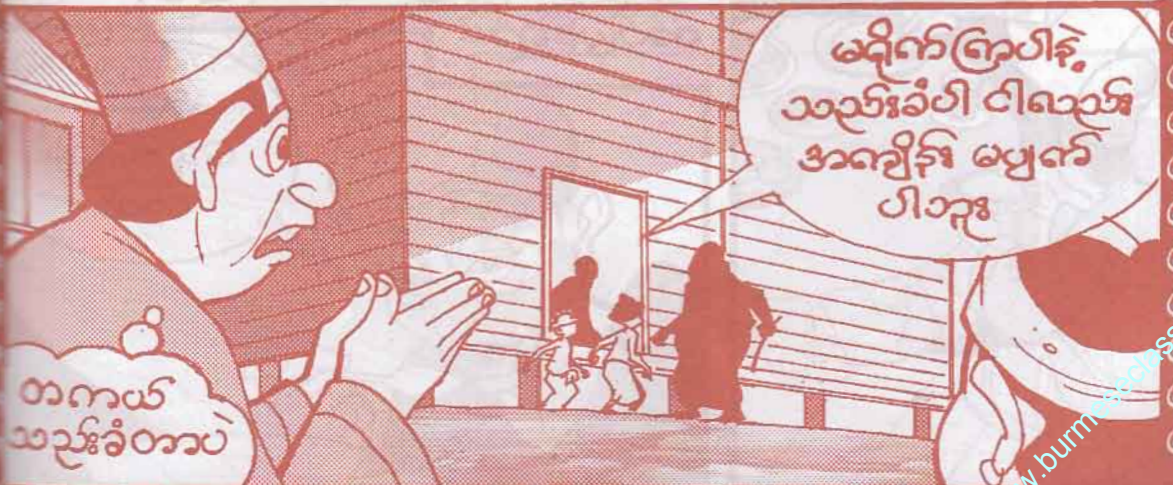

အောင်မယ်
ကို ပဉ္စနီဝှို မိုက်
ပြောပါနဲ့

ကလေးတွေ
ဘာသိမလဲ၊ ဝှို၊
ငယ်ငယ် ကျောင်းသား
တုန်းက သူတို့ထက်
ဆော့သေး

မိုက်ပြောပါနဲ့
သည်းခံပါ ငါ့သား
အကျိန် မပြုက်
ပါဘူး

တကယ်
သည်းခံတာပဲ

ထို့နောက် အထောက်အကူတို့က ကပ္ပိယ မြေလုပ် ဆွမ်းချက်ကပ်
ရာဆွမ်းကို ပျော့ပျော့ကြီးမြေလုပ် ကပ်သောအခါ ဆရာတော်က
ဆွမ်းကို ဘုန်းပေးပြီးလျှင်....

အင်း
အာရီးရသက်သာ
တယ် အစာကြော
ရယ်တယ်

ဆွမ်းကို မာမာ ချက်၍
ကပ်ပြန်ရာ....

ဒီလိုပဲ
ဘုန်းပေးရတာ
အရသာ ပေါ်မ
တယ်...

နောက် ဟင်းကို
ဆာမဆပ်ပဲ
ချက်၍ ကပ်ရာ

ဆာမပါတော့
ရောင်ဖြေ
တယ်ဟ...

နောက် ဆာမများများ ထည့်၍ ဟင်းကို
ကပ်ပြန်ရာ..

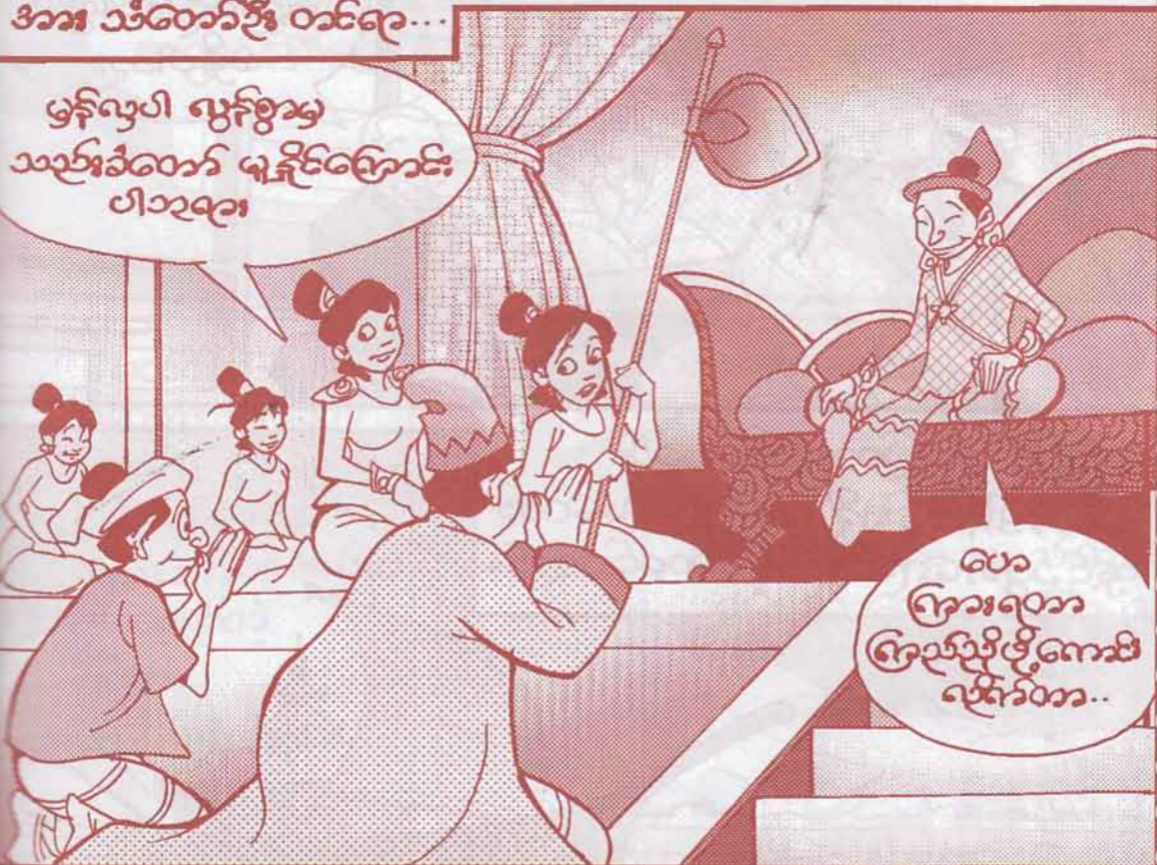

အင်း
သွေးကြော
တယ်

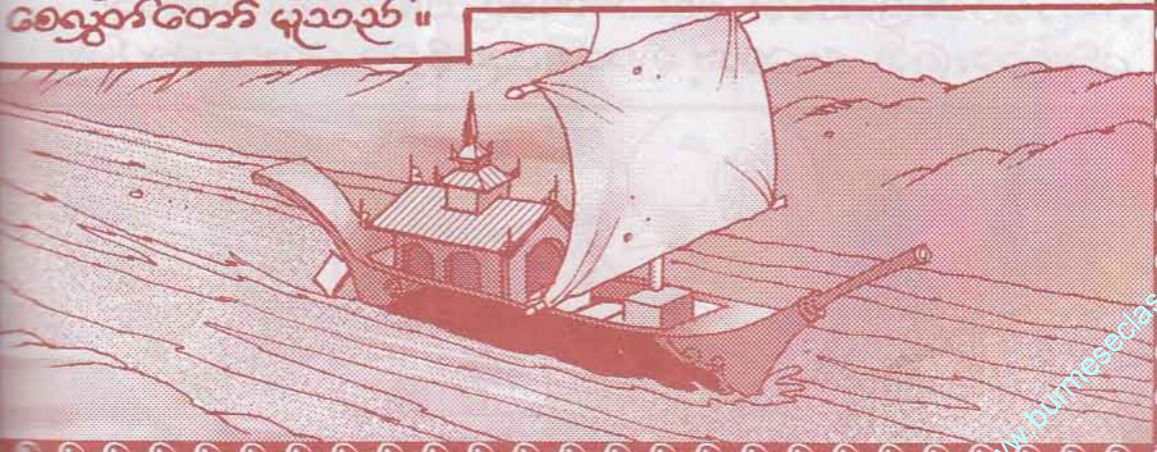

ကျွန်ကဲ့သို့ အမျိုးမျိုးအဖုံဖုံ စုံစမ်းရာ မခံနိုင်သွယ် ဖြစ်သော်လည်း
မကောင်းသူ၊ နေရာမကျသူလို့ မြည်တွန်တောက်တီးခြင်း မပြုဘဲ
သည်းခံတော် မူသည်ကို အထောက်အကူတို့က မင်းကြီးကြီး
အား သိတော်မူ ဝင်ရာ...

မှန်လှပါ လွန်စွာမှ
သည်းခံတော် မူနိုင်ကြောင်း
ပါသလော

ဝမ်းမြောက် ကြည်ညိုတော် မူသဖြင့် ဆရာတော်ကို နန်းတော်သို့
ထံမူရန် အခွင့်ရမရ သိလို၍ သိတော် မင်းတော် မြို့စားကို
စေလွှတ်တော် မူသည်။

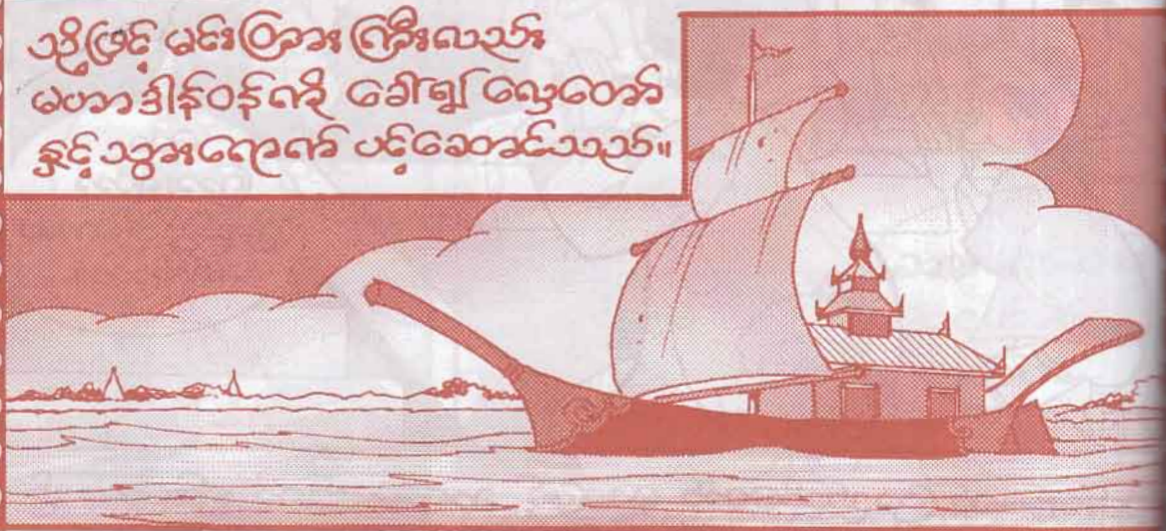

ဒီမိဂ္ဂေမင်းလည်း နောင်တော်
အမိန့်အရ မတ်တရော ဆရာတော်
ထံသွား၍ လျှောက်ထားရော...

သာသနာ့
ဒါယကာ ပင့်
သုတ်ရရှိ ငြင်းဖွယ်
မရှိပါဘူး

သို့ဖြင့် မင်းကြီးကြီးလည်း
မဟာဒါနဝန်ရဲ့ ခေါ်ချ် လှေတော်
နှင့် သွားရောက် ပင့်ဆောင်သည်။

ဆရာတော်ကြီးအား ပင့်ဆောင်စဉ် ဝါးရေတောင်ရွာတွင်
မင်းကြီးကြီး အစောင့် ချထားသူတို့က လှေကို ကပ်စေ၏

ထို့နောက် မဟာဒါနဝန်သို့ အမိန့်တော်ကို ပြသည်။ အမိန့်စာမှာ

ဆရာတော်
ဘုရားသည် အသက်
အရွယ် ကြီးရင့်ပြီ

မတ်တရုမြို့
သီတင်းသုံးသော
ရေချင်းဝိုင်းမှာပင်
ပြန်၍သီတင်းသုံးရန်
ရွှေ့ရောက်ထားရိုက်
သည်တဲ့

ထို့ရွှေ့ရောက်ထားချက်အရ ဆရာတော်က

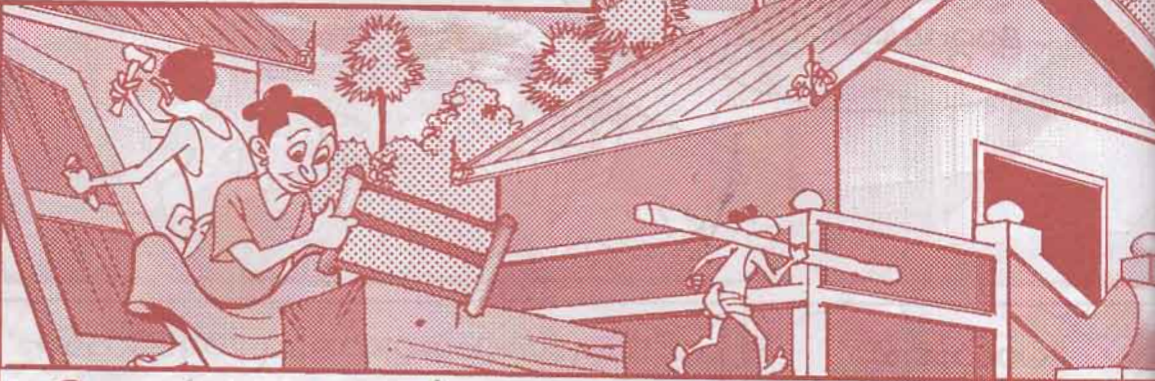
အင်း ဟုတ်ပေတယ်
ငါ့မလည်း ခွေးနို့စို့သလိုပဲ
ပညာသင် နေတဲ့တပည့်တွေ
ရှိနေလေတော့ မတ်တရု
မှာပြန်နေရင် သူတို့ဝမ်း
မြောက်ကြမှာ...

သို့ဖြင့် မဟာဒါနဝန် ရေချင်းသို့ပြန်ပြန်

နောက်တစ်လခန့် ဂြိုဟ်သော အခါ
အုဋ်ဝန်ကို ခေါ်၍ နန်းဦးကျောင်း
ဆောက်လုပ်စေသည်။

ဤပြေသောအခါ မတ်တရ ဆရာတော်ကို သံတော်ဆင့်ကြီးများ
လွှတ်၍ ပင့်ပြန်စေသည်။

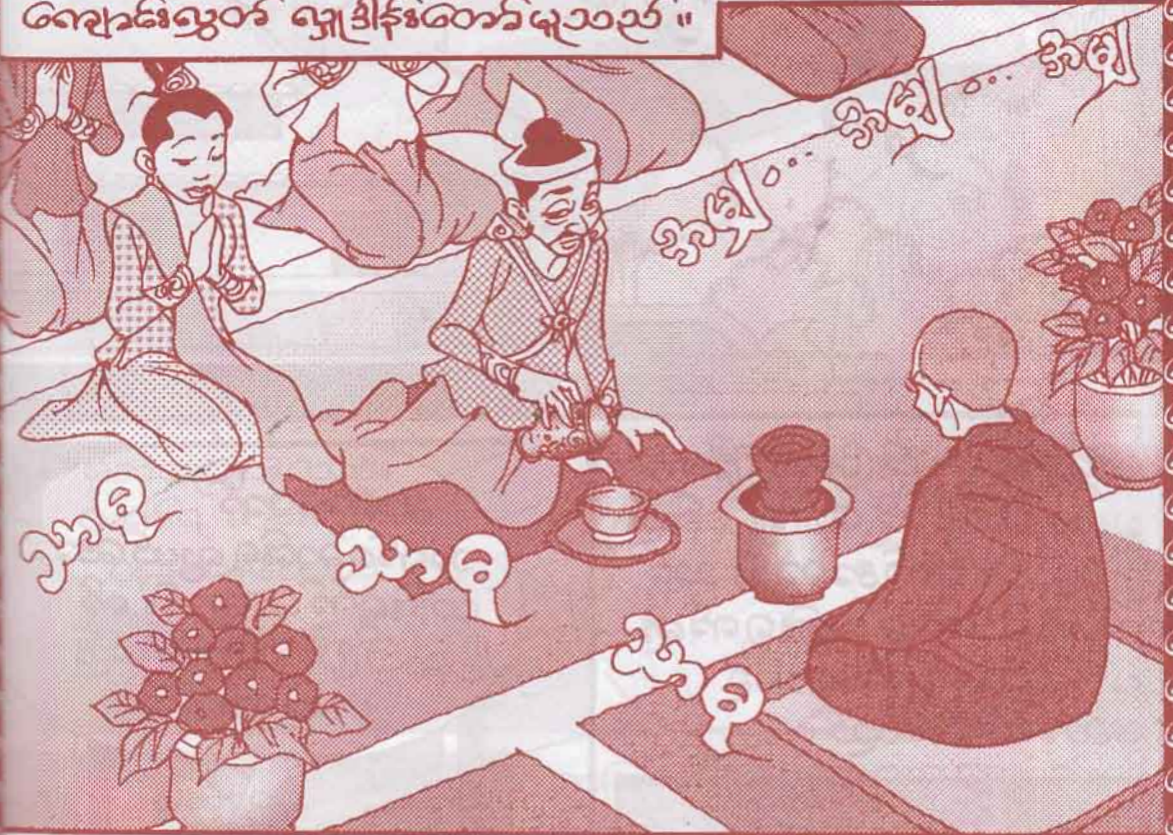

အင်း
မဟာမုနိ ဘုရား
ကြီးကို မအေးမော့ရတာ
ကြောင့် ဒီတစ်ခါ တကယ်
အေးရတာမယ်

မြို့တော်သို့ ရောက်သောအခါ မင်းပြာအကြီးက ကြိုဆိုပင့်ဆောင်၍
နန်းဦးကျောင်းပေါ်သို့ တက်ပြီးလျှင် ယောရား မောင်မ သမီးတော်
ဆွေတော် မျိုးတော် အစုံ များမတ်တို့နှင့်တကွ ရေစက်သွန်းချ
ကျောင်းလွှတ် ရွှေဒါနိကတော်များသည်။

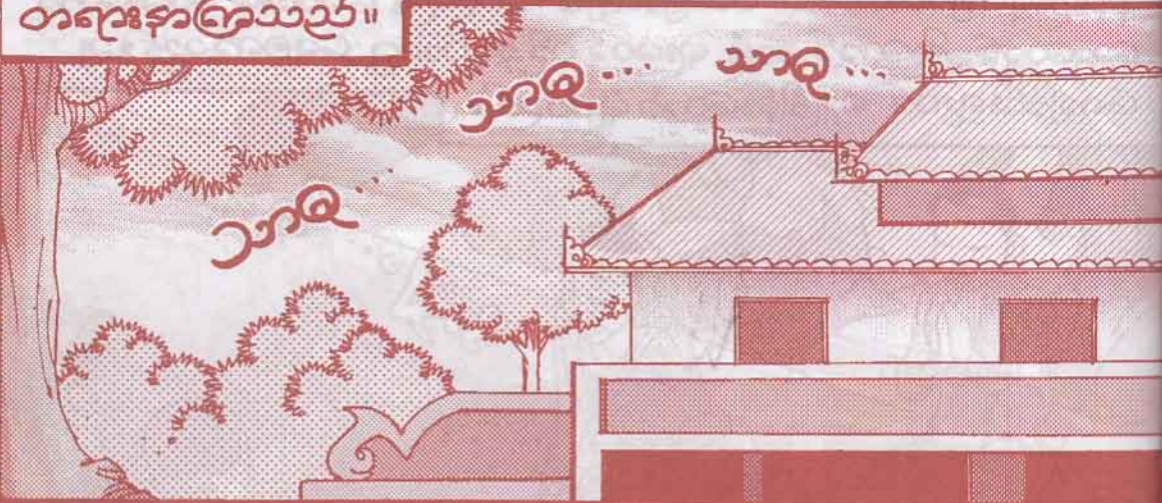

ဆရာတော် ဘုရားလည်း တရား
ဒေသနာများကို ပဟာပြောတော်
မူရာ ညနေ လေးချက်ဝန်းမှ ည
တစ်ချက်ဝန်း ချိန်ထိ တိုင်ခဲ့ဖူး။

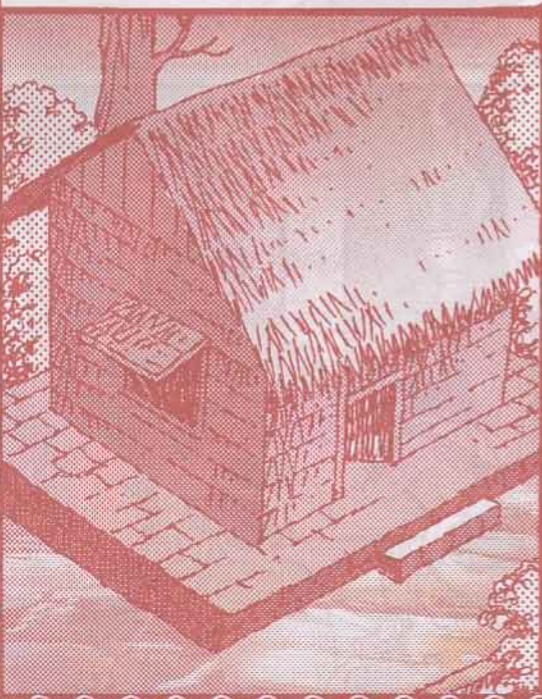

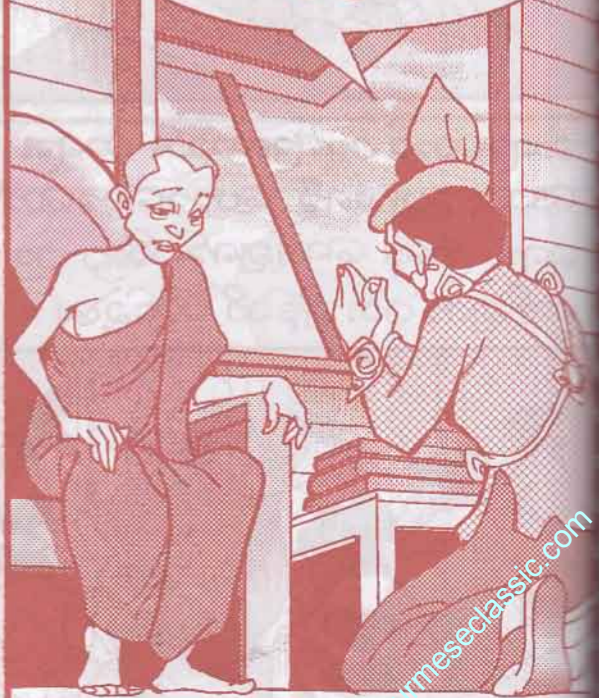
ညာဉ် မင်းကြားကြီးကိုယ်တိုင်နှင့် ပရိတ်သတ် အပေါင်းတို့
တရားနာကြသည်။

ထို့နောက် မင်းကြားကြီးက
မဟာဒီနဝန်ကို ခေါ်၍ နန်းဦး
ကျောင်းတိုက်အတွင်း သင်
ယော နေရာ၌ ထန်းရွက်မိုး
ယာယီ ကျောင်းတစ်ခု
ဆောက်စေသည်။

ဆရာတော်
တော်ရဆင်းရဲလွယ်အောင်
ထန်းရွက် ကျောင်း ကို
ဆင်းပြီး သီတင်းသုံး
ပါဘုရား ...

အင်း ဟုတ်ပေတယ်
တက်ရ ဆင်းရဲတာ လူအို
ဖြစ်တော့ သတိထားရတယ်

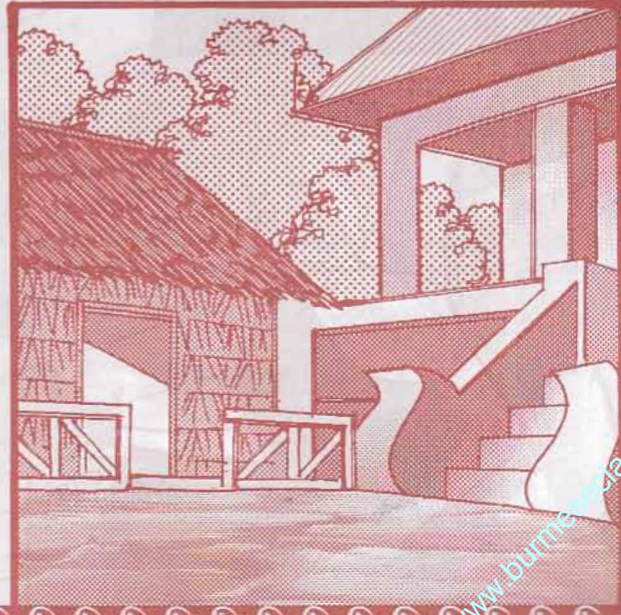

တရားနာ
လာသူများလည်း
တက်ရ ဆင်းရဲတာ
ဝန်လေးပေမယ်

အောင်
မြေပြင်မှာပဲ
သင့်လျော်ပေ
မယ်

ကျွန်ုပ်တို့ မိန့်တော်မူတာ အောင်သို့
ဆင်း၍ သိတယ် သို့တော်မူသည်။

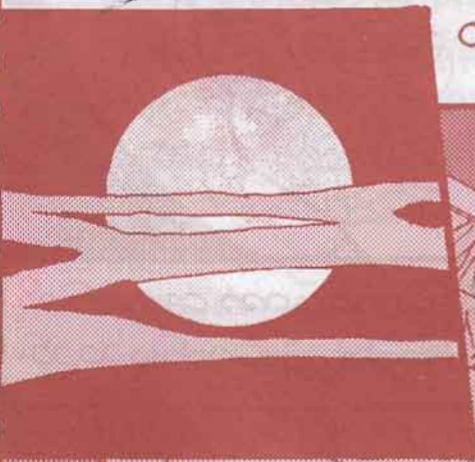

ထန်းရွက်တဲကျောင်း၌ သီတင်းသုံးပြီး သုစဉ်လာရောက်တရား
နာဂြောဿည်များကို မပြောဘဲ လောကီကံတော်သုတ်။

တစ်လခန့် ရှိသော အခါ

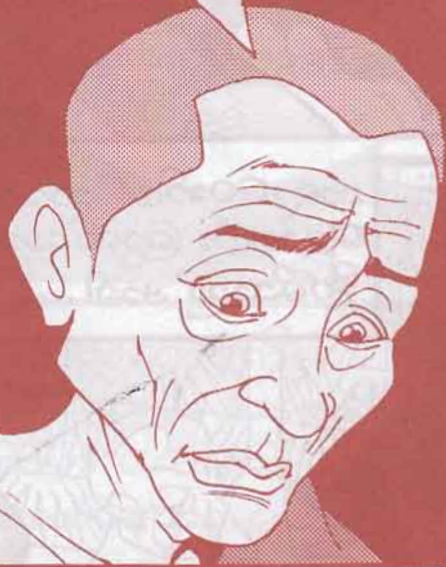

ဆရာတော်ဘုရား
ကျွန်ုပ်တို့လေးမှာ သီတင်း
သုံးရတာ မသင့်တော်ပါ
ကျောင်းကြီးပေါ်တက်၍
သီတင်းသုံးပါ...

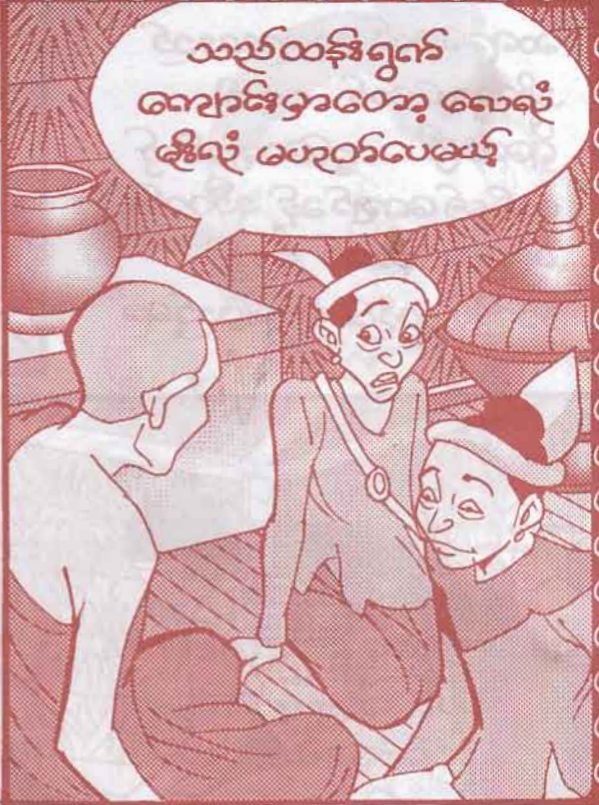

ကျောင်းကြီး
ပေါ်မှာတော့ လေရဲ့ နို့ရဲ့
ကောင်းပေတာပဲ

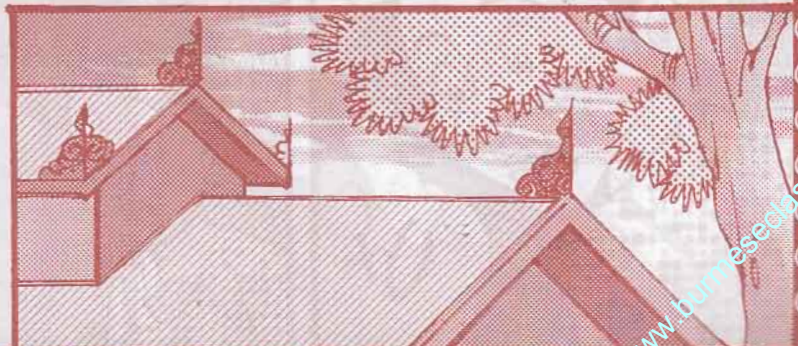
သုတ်ထန်းရွက်
ကျောင်းမှာတော့ လေရဲ့
နို့ရဲ့ မဟုတ်လေဘူး

မြေမြေမှာ
တရုတ်နာ ကြေသောကြောင့်
အနောက်ဖို့ ဘုရားပျက်မည်
စိုးရတယ်

ကွဲသို့
ဖို့တော်မူပြီး
ကျောင်းကြီးပေါ်
သို့ ကြွလာဖို့။

ဆရာတော် သရားသည်
သိက္ခာတော် ၄၅ ဝါ
ရှိလေပြီ။ ရွှေကျောခင်း၌
တစ်နှစ်ကျော်ခန့် သီတင်း
သုံးပြီးနောက် သူ၌
အချိန်အတိုင်း ဝတ်ဖြည့်ရာ

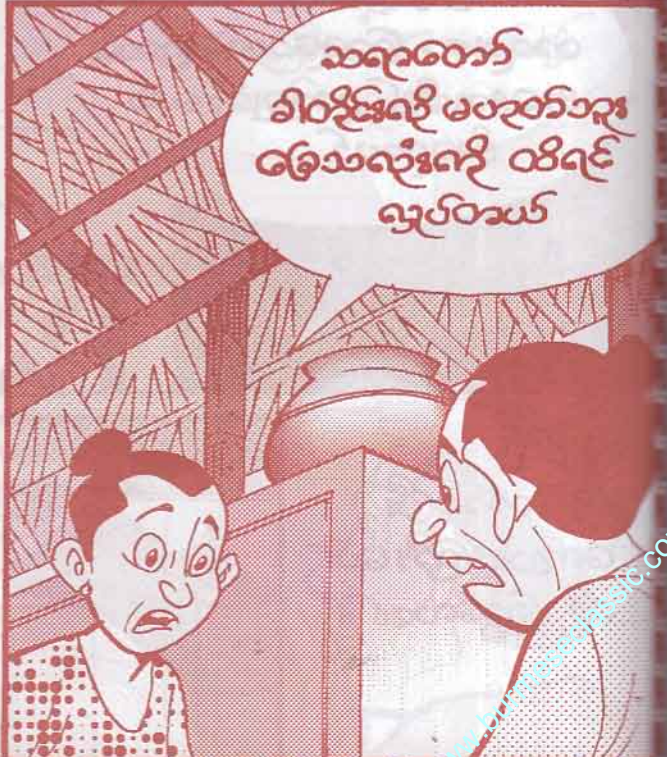
ဆရာတော်၏ သာသနာ
မြေသရုံး၊ ကြွက်သာမကို
နှိပ်မိသည့် အခါ...

ဆရာတော်သည် မြေကို
သတ်ကန် လှုပ်လေ၏။

ဆရာတော်
ခါတိုင်းလို မဟုတ်ဘူး
မြေသရုံးကို ထိရင်
လှုပ်တယ်

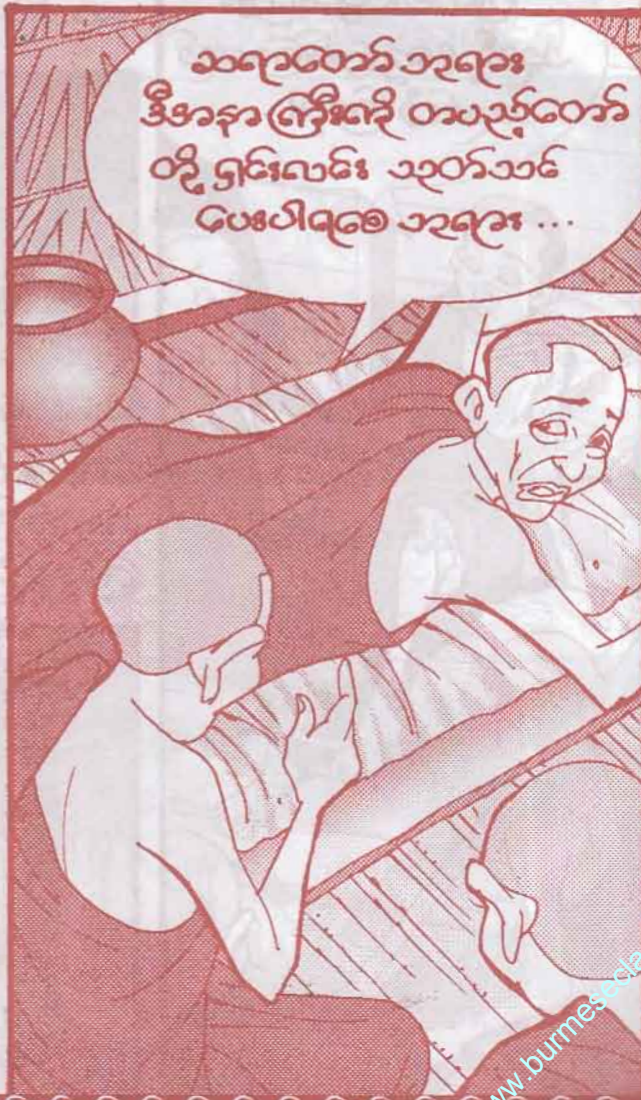

ဘာဖြစ်ပါလိမ့်မလဲဆို
သမီးပိုင်ကို လွန်ကြည့်ရော

ဒါနဲ့
ဟော့ဟော့
ဟော့ဟော့တွေအများ
ကြီးပဲ....

သရေတော်ကြီး
ခြေထောက်မှာ အနာကြီး
အဲဒီမှာ ဟော့ဟော့
တွယ်နေတာ မနည်း
မနောပဲ...

သရေတော်ဘုရား
ဒီအနာကြီးကို တပည့်တော်
တို့ ဌာနလင်း ဘုတ်သင်
ပေးပါရစေ ဘုရား ...

အောင်မယ်
မောင်ပုဇွန်တို့ သူတို့
အိုးအိမ်နှင့် တကွ
အဆောက်အအုံ၊ ကြီး
တည်နေသည်ကို
မေ့မိကြပါနဲ့

ပျက်စီးသွားသော
သူတို့ ဒုက္ခ ဖြစ်ကြမည်
သည်းခံ ကြပါ...

တစ်လခန့် ဤသော အခါ ဆရာတော်
မဝင်နိုင်ပဲ အိပ်ယာထ လေတော့၏။

လောကကို စေားသဖြင့် အချိုးပေါ်
လျှောက်၍သော အနာကြီးကို မင်းကြီး
ကြီးနှင့် မဟာဝန်တို့ လာကြည့်၏

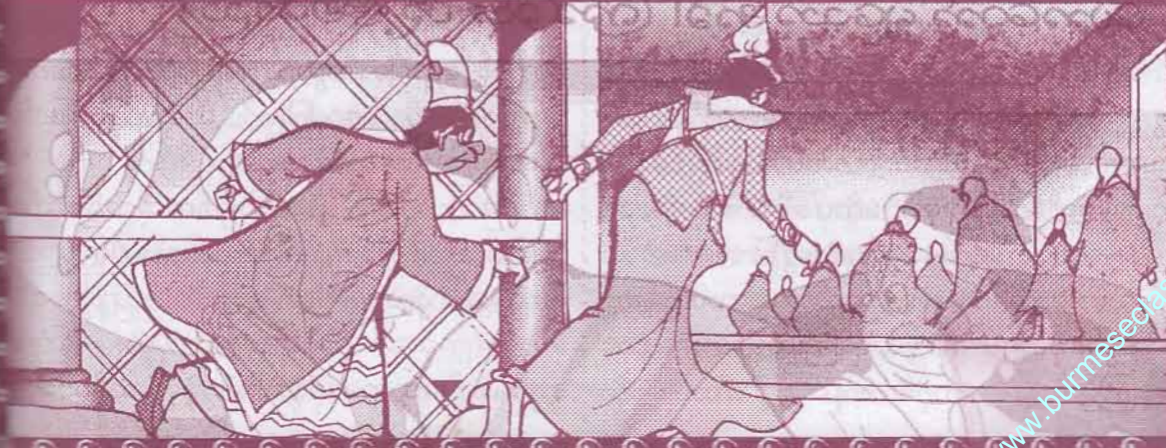

အင်း ဒီလောက်အနားကြီး
ပေါက်ပျက်လောက်ကိုက်
လောက်ထိုး ခံနိုင်သည်မှာ
အံ့ဩကွယ်ရလောက်
လှသည်။

နောက် သယ်ရက်ခန့်ရှိသော ည ဝက်ချက်တည်းချိန်၌
ကောင်းကင်က တူရိယာ သံများကို နန်းတွင်းနန်းဖြင့်၌
အမျှထပ်မံစိုး ကြားကြရ၏။

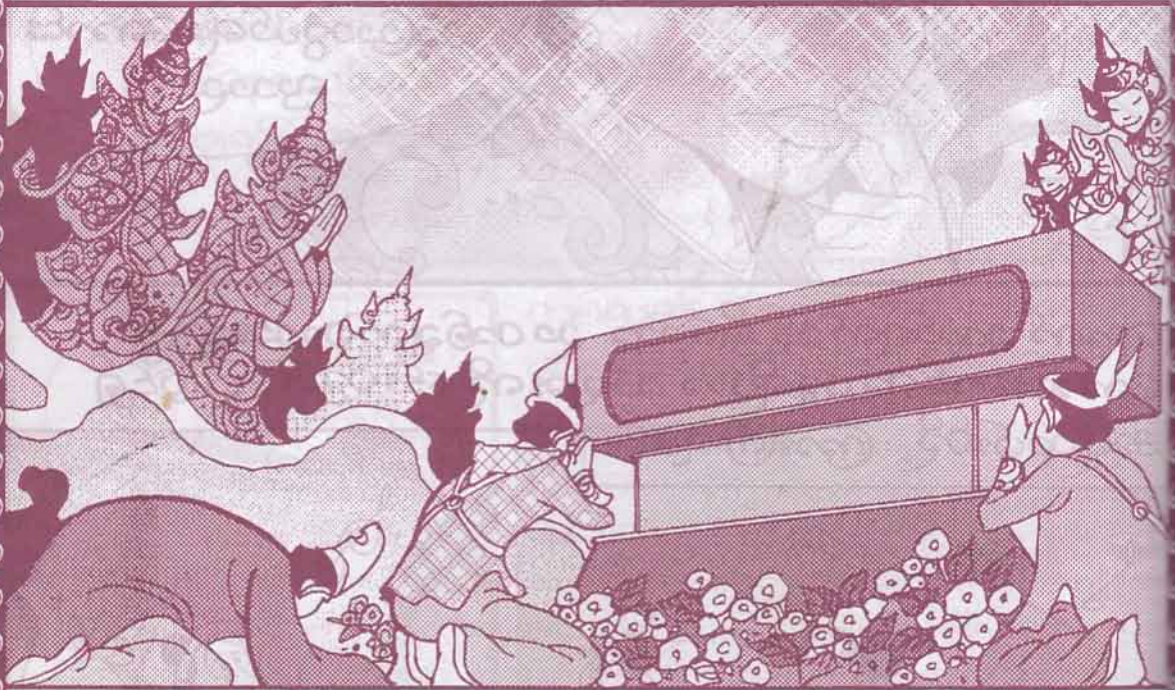

မင်းကြီးလည်း ဆရာတော် ပျံ့လွန်တော်မူကြောင်း ကြား၍
အလောင်းတော်ကို သွားရောက် မူတော်မူ။

အကုန်တရား သည်းခံခြင်း၌ အံ့ဩကြောက်ရွံ့ဘွယ်ကောင်းသော
ဆရာတော်၏ စွာသန့်ကို မင်းကြီးကြီးကိုယ်တိုင် အလောင်း
တော်ရွှေသား အဝီ ဖြစ်စေပြီး ၇ ရက်တိုင် ပုဂံကြွေလေ၏

မင်းကြီးကြီးက မတ်တရ ဆရာတော်ဟာ ကြာမျိုးငါးပါးနှင့်
ဖြည့်စုံသည့်ဟု ယောအတွင်းဝန် ဦးဖိုးရွှေတို့ကို မိန့်တော်မူ
သည်မှာ ၁။ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးသောအခါ ကြာခြင်း
၂။ မျက်နှာသစ်သောအခါ ကြာခြင်း ၃။ ရေချိုးသောအခါ
ကြာခြင်း ၄။ ကုဋီတက်သောအခါ ကြာခြင်း ၅။ တရား
ဟောတော်မူသောအခါ ကြာခြင်း တို့ဖြစ်သည်။

ရွှေဘူးပန်နဲ့စေတမန်

အောင်နိုင် (တက္ကသိုလ်)

တလေးတို့ရေ ...
 တို့ ... ရှေးရှေးတုန်းကပေါ့ကွယ်။ စိတ္တရသီခတောင်
 ကို ပတ်ဝန်းထားတဲ့ တောကြီး တစ်တောရှိသတဲ့။ ဒီ
 ကြီးဟာ သစ်ပင်ကြီးများ၊ နွယ်ငန်းပင်ကြီးများ၊ ပိ
 တတ်၊ ရင်းမာ၊ အင်းကြင်းစတဲ့ ပန်းအလှပင်ကြီးများ
 တော်၊ ပိန္နဲ၊ နရံ၊ ထောက်ရှာစတဲ့ သီးပင်ကြီးများ ဆေးပင်
 များတို့နဲ့ပြည့်နေသတဲ့။ ပြီးတော့ထုံးအိုင်စမ်းချောင်း
 ဆန်တို့လည်း ရှိသတဲ့ကွယ်။
 ဒီလိုအစာရေစာလည်းပေါ့၊ မှီခိုနားနေရန်နေရာလည်း

ပေါ်လို့ဒီတောဒီတောင်တစ်လျှောက်မှာ သားသမင်တွေ
 ကျေးငှက်တွေ အလွန်ပေါများနေသတဲ့။ တောကနက်
 လည်းနက်လေတော့ သမ္ဘာရင့်မုဆိုးကျော် တစ်ယောက်စ
 နှစ်ယောက်စလောက်သာ တောနက် တောင်ခြေထိ
 ရောက်တတ်သတဲ့။ မုဆိုးတိုင်း မရောက်နိုင်ဘူးပေါ့ကွယ်။
 အဲဒီတောကြီးတစ်နေရာ ဂူတစ်ခုထဲမှာတော့ တရား
 အားထုတ်နေတဲ့ ရသေ့ကြီးတစ်ပါးရှိသတဲ့။ ရသေ့ကြီးက
 ကျေးငှက်တွေ သားသမင်တွေကို သနားကြင်နာစွာနဲ့ အ
 လိုလိုက်ထားလို့ ဂူအနားတစ်ဝိုက်မှာ ကျေးငှက်တွေနဲ့တူ

သံ သားသမင်တို့ ပျော်မြူးဟန်တွေကို ကြားနေ မြင်နေရသတဲ့။ ရသေ့ကြီးဟာ တရားကိုလည်း အားထုတ်ရင်း ဆေးပင်ဆေးမြစ်တို့ရဲ့သတ္တိထူးကိုလည်း စူးစမ်းသိရှိထားသတဲ့။ ဒါကြောင့် သားငှက်ကလေးများ ထိခိုက်မိလို့ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အချင်းချင်း ရန်ပြုလို့ပဲဖြစ်ဖြစ် ဒဏ်ရာ အနာတရဖြစ်တိုင်းဖြစ်တိုင်း ဆေးဝါးတို့နဲ့လူးနယ်တိုက်ကျွေး ကုသပေးတတ်သေးသတဲ့။

ကျေးဇူးတင်သားသမင်တို့ဟာ ရသေ့ကြီးကို တွယ်တာလေးစားကြလို့ဝင်ထွက်ဆည်းကပ်နေရုံသာမက သစ်သီး၊ သစ်ဖုများကိုတောင် ရှာဖွေ ကပ်လှူကြတယ်။ အဲဒီသားငှက်တွေထဲက အသံအမျိုးမျိုးပြတတ်တဲ့ ငှက်ကလေးတွေက ရသေ့ကြီးထံ ပိုမိုချဉ်းကပ်လေ့ ရှိကြတယ်တဲ့။ ပြီးတော့ပါးနပ်လိမ္မော်ပြီး ရသေ့ကြီးရဲ့ပြောစကားကိုလဲ အတုခိုးတတ်လို့ ရသေ့ကြီးက ဒီငှက်ကလေးတွေကို ဂရုစိုက်လေ့ရှိသတဲ့။

အဲ... တစ်နေ့တော့ အဲဒီငှက်ကလေးတစ်စုဟာ သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်အောက်မှာ ဝိုင်းအုံပြီး ဆူဆူညံညံဖြစ်နေကြတယ်။ ပြီးတော့ ရသေ့ကြီးထံလာပြီး ထူးထူးခြားခြား အသံတွေနဲ့ပြောနေတယ်။ ရသေ့ကြီးက သူတို့အမှုအရာ အသံဗလံတွေကို အကဲခတ်ပြီး တစ်ခုခုတော့ ဖြစ်နေပြီလို့ ယူဆမိတာနဲ့ သစ်ပင်ကြီးဆီ လိုက်သွားတာပေါ့။ ဟုတ်တာပေါ့ကွယ်။ လူလင်တစ်ယောက်လဲပြီး သတိလစ်နေတာကို ရသေ့ကြီး တွေ့လိုက်ရတယ်လေ။

ရသေ့ကြီးဟာ လူငယ်ကို ပွေ့ချီကာ ဂူထဲကို သယ်ယူလာခဲ့ပြီးဆေးဝါးများနဲ့ ကုသပေးလို့ သတိရလာတယ်။ ဒီအခါလူလင်လေးက အကြောင်းစုံ ပြန်ပြောပြရှာတယ်တဲ့ကွယ်။

သူဟာ အယုဒ္ဓယပြည် ဘုရင်ကြီးရဲသားတော်တစ်ပါး ဖြစ်သတဲ့။ တစ်ခါတော့ ရွှေနန်းတော်ကြီးမှာ ဘုရင်ကြီးနဲ့ တကွ မူးမတ်သေ့နာမတိ ဝဉာရီပုဂ္ဂိုလ်တော်တို့မှာ စိတ်ပျက်အားငယ်လောက်အောင်ကို အခက်တစ်ခုဖြစ်နေကြသတဲ့။ မိဖုရားခေါင်ကြီးမှာ ရောဂါဖိစီးနှိပ်စက်နေတာ။ လပေါင်းများကြာတဲ့အထိ ဆေးရှာမတွေ့နိုင်တဲ့အခက်ပါပဲကွယ်။ သမားတော်ကြီးတွေဟာလည်း ဉာဏ်လက်ပန်းကျပြီး လက်စွမ်းကုန်နေပြီဖြစ်လို့ ဘုရင်ကြီးထံမစောရဲအောင် ဖြစ်နေကြပြီတဲ့။

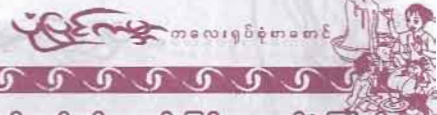
မိဖုရားခေါင်ကြီးမှာ သားတော်သုံးပါးရှိတဲ့အနက် သားတော်လေးဟာ မယ်တော်ကြီးရဲ့ ဝေဒနာခံစားနေကြောင့် စိတ်ချမ်းမသာဖြစ်နေရလို့ ဆေးဝါးရရှိအတွက် သူနည်းသူဟန်နဲ့ စုံစမ်းမေးမြန်း ရှာဖွေနေသတဲ့။ အဲ... တစ်နေ့မှာ ရွာငယ်တစ်ရွာကို ရောက်ခဲ့စောစောကပြောခဲ့တဲ့ တောပျော်ရသေ့ကြီးရဲသတင်း ဝိုးတဝါးကြားသိရသတဲ့။ တပ်အပ်သေချာ ပြောနိုင်တာကို ကိုယ်တိုင်လိုက်ရှာတော့မှ မုဆိုးအိုကြီးတစ်ဦးတွေ့ရသတဲ့။ သူက သွားတဲ့လမ်းကို သိရုံသာမက ရသေ့ကြီးနဲ့လည်း သိကျွမ်းသူ ဖြစ်နေသတဲ့ကွယ်။

မင်းသားလေးဟာ ရွှေနန်းတော်က ရဲသုံးဖော်ကိုပြီး မုဆိုးကြီးနဲ့အတူ မြင်းကိုယ်စီ၊ လေးမြားလက်နက်အနဲ့ စိတ္တရသီခ တောင်ခြေဆီကို မှန်းပြီး ထွက်ခဲ့ကြတာပေါ့။ ကုသိုလ်ကံ မကောင်းချင်တော့ မင်းသားလေးတော့နက်ထဲရောက်တဲ့အခါမှာ လေပြင်းမုန်တိုင်းကြီးကြီးအကျယ် ကျရောက်ပါလေရောကွယ်။ ပြင်းထန်လှတဲ့ လေမုန်တိုင်းက သစ်ပင်ကြီးတွေ ဗန်းဗန်းလဲကျတိုင်းကြီးတွေ ကျိုးဝဲကျ။ တောင်စောင်း တောင်စွယ် ဆွဲပြိုကျ။ တစ်တောလုံးတစ်တောင်လုံး အုန်းအုန်းကျွတ်နဲ့ ကပ်ဘေးကြီးဆိုက်ရောက်တော့တာပေါ့။

မင်းသားလေးတို့ မပုန်းသာ မရှောင်သာ မကြံတတ်နဲ့ ရောက်တတ်ရာရာ ပြေးကြသတဲ့။ မင်းသားလေးမှာ သေကံမရောက် သက်မပျောက်ထိုက်သေးတာကြီးကြီးမားမား ထိခိုက်ဒဏ်ရာမရခဲ့ဘူးတဲ့။ ဒါပေမဲ့ ရသေ့ကြီးနဲ့ရောသူနောက်လိုက်တွေနဲ့ပါကွဲသွားသတဲ့။ ပြီးလေးမြားလက်နက်နဲ့မြင်းပါပျောက်ဆုံးသွားရှာသတဲ့။ သားဟာ တောထဲမှာ တစ်ယောက်တည်းဆိုတော့ ငယ်စရာ ကြီးပေါ့ကွယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျေးဇူးရှင်မွေးတော်ကို ရောဂါမှ သက်သာစေချင်တဲ့ စိတ်စေတနာဖြင့် ပြင်းပြနေတာမို့ ရသေ့ကြီးကို ဆက်ရှာဖို့ဆုံးဖြတ်ခဲ့သတဲ့။

ဒါပေမဲ့ သူ့အဖို့ ရသေ့ကြီးနေရာကိုလည်း တိတိကျကျမသိတော့ရဲအထာကိုလည်း တစ်စွန်းတစ်စမျှမတွေ့လွယ်လွယ်နဲ့မတွေ့ဘဲ ဒုက္ခတွေ့ကိုသာ တပ်တပ်တွေ့နေရရှာသတဲ့။ ရှာသစ်သီးကိုစားကြလေဘေးရန်ကို တွေ့ရာခဲကျောက်တွေနဲ့နဲ့ သစ်ပင်ပေါ်

ဒီလိုနဲ့ရှာလိုက်တာ တစ်လန်းပါးတောင် ကြာနေပြီတဲ့။ ရသေ့ကြီးကိုသာ မတွေ့ရတာ မဟုတ်ဘူး။ ပြန်လမ်းလည်းမမှန်းတတ်တော့ဘူး။ ခရီးကလည်းပန်း၊ အပူ အအေးဒဏ်ကိုလည်းခံရ၊ အစားအစာကလဲ မမှန်လေတော့ ဖြည်းဖြည်း အားအင်ကုန်ခန်းလာတော့သတဲ့။

ဒီလိုရှာရင်းရှာရင်းနဲ့ တစ်နေ့တော့ အရှေ့အရပ်ဆီမှာ ငှက်မျိုးစုံတွေ အစုလိုက်အအုပ်လိုက်ပျံတက်လိုက် ဆင်းလိုက် လုပ်နေတာကို မြင်သတဲ့။ အဲဒီငှက်တွေနေရာမှာ ရေကန်စမ်းချောင်းလည်း ရှိနိုင်တယ်။ တောလိုက် ဆီးများလည်း လာကောင်းလာနိုင်တယ်ဆိုပြီး ငှက်အုပ်လိုက်ရှာတဲ့ဆီကိုမှန်းလာခဲ့တော့တာပေါ့။ သဘာဝရေကန်ကြီးကို မြင်လဲမြင်ရရော မင်းသားလည်း မူးဝေလဲကျသွားရောတဲ့ကွယ်။

အကြောင်းစုံကို သိရတဲ့အခါ ရသေ့ကြီးက မင်းသားအားအင်ပြည့်အောင်လည်း ပြုစုကုသပေးတယ်။ ရှေးခေါင်ကြီးရဲရောက်ကို ကုသဖို့လည်း စီစဉ်တော့တယ်တဲ့။

ရသေ့ကြီးက အသံအတုခိုးတတ်တဲ့ ငှက်ကလေးတွေကို ပြောစေချင်တဲ့စကားတွေကို သေသေချာချာ သင်ပေးတယ်။ ပြီးတော့ ငှက်လေးတွေကို ဆေးဝါးတွေကိုကိချီပြီး အယုဒ္ဓယနန်းတော်ကြီးဆီ ပို့ခိုင်းလိုက်တော့သတဲ့။ တို့ထဲက မကူညီချင်တဲ့ ငှက်တချို့က ရှောက်ဖယ်ရှောင်ဖယ် လုပ်နေလိုက်ကြသတဲ့။

မိဖုရားကြီးခမျာမှာလည်း ရောဂါဖိစီး၊ သားထွေးလေးပျောက်ဆုံးနဲ့မို့ အတော်ကို အခြေအနေဆိုးနေရှာပြီ။ ဒါပေမဲ့သားကိုပြန်တွေ့ချင်တဲ့စိတ်ကဆွဲဆောင်ထားတာ အသက်ရှင် နေနိုင်သေးတယ်လို့ဆိုရမှာပေါ့။

ငှက်ကလေးတွေရောက်လာလို့ သားသတင်းကိုကြားသနဲ့တစ်ပြိုင်နက်မိဖုရားကြီးဟာ အံ့သြလောက်အောင် ခန်းလှာရောတဲ့။ အဲ... ပြီးတော့ ရသေ့ကြီးရဲဆေးများကို ငှက်လေးတွေပြောတဲ့ ဆေးညွှန်းအတိုင်း မှီဝဲအခါ ယူပစ်လိုက်သလား ထင်ရအောင် ရောဂါတွေကင်းဝေးပါရောတဲ့ကွယ်။ ဒါနဲ့သုံးလေးရက်နေပြီး မိဖုရားနှစ်ပါးတို့ဟာ သားကိုလည်းပြန်ခေါ်ဖို့ ရသေ့ကြီးကိုလည်း ပူဇော်ဖို့ ဆင်တပ်မြင်းတပ်တွေနဲ့စိတ္တရသီခရိုင်ဆီကို ကြွချီလာကြတော့တာပေါ့။ ငှက်တွေက

လည်းပျံချည် နားချည်လုပ်ရင်း လမ်းပြဦးဆောင်ခဲ့ကြလို့ ရသေ့ထံ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်ရောက်လာကြသတဲ့။ အချင်းချင်းပြန်တွေ့ကြရ၊ အကျိုးကြောင်းစုံတွေ သိကြရတော့ အားလုံးဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်ကြ၊ ရသေ့ကြီးနဲ့ ငှက်ကလေးတွေကို အလွန်ကျေးဇူးတင်ကြတာပေါ့။ ဒါကြောင့် မိဖုရားကြီးက မိမိတို့နားမှာ ပန်ဆင်ထားတဲ့ ရွှေနားပန်များကို ငှက်ကလေးတွေရဲ့ နားပေါက်နားမှာ ပန်ဆင်ပေးလိုက်သတဲ့။ ဒါတင်မကသေးဘူး။ မောင်းမမိသံတွေထဲကပါသမျှရွှေထည်များကိုယူပြီးစကားပြောနိုင်တဲ့ ငှက်နှုတ်သီးတွေကို ရွှေပြားကွပ်ပေးလိုက်လို့ ခုအထိ ငှက်လေးတွေမှာ ရွှေနားပန်၊ ရွှေနှုတ်သီးတွေနဲ့ ကျက်သရေ ရှိနေဆဲပဲပေါ့ကွယ်။

ရသေ့ကြီးကလည်း တမန်တော်အဖြစ် အကျိုးဆောင်ပေးတဲ့ကျေးဇူးကိုဂုဏ်ပြုတဲ့အနေနဲ့ ဒီငှက်ကလေးတွေကို “သာရကာ” လို့အမည်တပ်ပေးသတဲ့။ သာရကာဆိုတာပါ ဦးလိုဘာသာစကားပါ။ မြန်မာလိုတော့ တမန်တော်လို့ အဓိပ္ပာယ်ရတာပေါ့ကွယ်။ ကာလကြာလာလို့ အခုတော့ သူတို့ကို သာလိကာလို့ပဲ ခေါ်နေကြတာ ကလေးတို့သိမှာပေါ့နော်။

အေး... ရသေ့ကြီးခိုင်စဉ်က ရှောင်ဖယ်ရှောင်ဖယ် လုပ်နေခဲ့တဲ့ ငှက်တချို့က သူတို့လဲ ရွှေနားပန်များရချင်လွန်းလို့ ရသေ့ကြီးအပါးတရစ်ဝဲဝဲလုပ်ရင်းအဆက်မပြတ် အသံပြုနေကြသတဲ့။ ဒါကြောင့် ရသေ့ကြီးက အသံကိုသာ အဆက်မပြတ်ပြုတတ်တဲ့ငှက်ဆိုတဲ့အဓိပ္ပာယ်နဲ့သူတို့ကို ဆက်ရက်လို့ခေါ်လိုက်သတဲ့။ အသံကိုသာပေးတတ်ပြီး အကူအညီမပေးတတ်လို့ ထိုက်တန်တဲ့ ဒီအမည်ကို ပေးလိုက်တာကွယ်။ အခုကလေးတို့ ဆက်ရက်လို့သိထားတဲ့ငှက်တွေပေါ့ကွယ်။ ဒီဆက်ရက်ငှက်တွေဟာ ဘုရင့်တပ်တော်ကြီး ပြန်သွားတော့လဲ ရွှေနားပန်၊ ရွှေနှုတ်သီးရလို့ရငြားဆိုပြီး နန်းတော်ထိ လိုက်လာကြသတဲ့။ ခုထိ လူတွေထဲက ဆုလာဘ်ရချင်စိတ်နဲ့ လူနေဒေသမှာ နေထိုင်စောင့်စားနေကြတုန်း ဆိုပဲကွယ်။

ကဲ... ကလေးတို့ရေ သူ့အကျိုးဆောင်ရင် ကိုယ့်မှာ အကျိုးရှိတယ်။ သူ့အကျိုးမဆောင်ရင်ကိုယ့်မှာ အကျိုးမရနိုင်ဘူးဆိုတာ သဘောပေါက်ကြရောပေါ့နော်။

အောင်နိုင် (တက္ကသိုလ်)

ယုံတမ်းစကားပြောကြခြင်း

လင်းငြိမ်

တစ်နေ့တွင် အိန္ဒိယကုန်သည်ကြီးတစ်ဦးသည် လမ်း
သူကလာရာ လယ်သမားတစ်ယောက်ကို တွေ့လေ၏။
လယ်သမားကို သူကောင်းကောင်းသိ၏။ သူ့တွင် လတ်
လော လုပ်စရာ အလုပ်ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် မရှိသေး၍
လယ်သမားကိုအပျော်သဘော လှည့်စားရန် ဆုံးဖြတ်
လိုက်သည်။

“မင်္ဂလာမနက်ခင်းပါဗျာ” သူက လယ်သမားကြီးကို
ဆက်လိုက်သည်။

“မြို့ကိုရောက်ဖို့ အဝေးကြီးလျှောက်ရဦးမှာဗျာ။ ခင်ဗျား
အတူတူလျှောက်သွားရရင် ကောင်းမယ်”

“ခင်ဗျားက မြို့ကြီးသားပဲဗျာ။ ကျုပ်က ကျေးတောသား
လယ်သမား။ ကျုပ်တို့ ဘာအကြောင်းပြောကြမှာလဲဗျာ”

“ဒီလိုလုပ်မယ်လေ” ကုန်သည်ကြီးကပြောသည်။
ကျွန်တော်တို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မဖြစ်နိုင်
ပုံပြင်တွေ ပြောကြမယ်ဗျာ။ မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ သံသယ
မိတဲ့လူက ရှုပီးတစ်ရာပေးကြေး”

“အကြံကောင်းပဲ” လယ်သမားကြီးကဆို၏။

“ကဲ ခင်ဗျား စပြော” ကုန်သည်ကြီးက စပြော
၏။ “တစ်ရက် ကျွန်တော်လမ်းလျှောက်လာတော့
ကျွန်တော်နဲ့သိတဲ့ကုန်သည်တစ်ယောက်နဲ့ တွေ့တယ်။
သူက ဈေးထဲကို သွားရောင်းရမယ့် ကုန်တွေတင်လာ တဲ့
အားအုတ်တွေ အများကြီး ပါလာတယ်ဗျာ။ အားလုံး
ကုန်နဲ့တစ်ကောင်။ တစ်ကောင်ချင်းစီကိုနဖားပေါက်က
ကြိုးတွေနဲ့ဆက်ပြီးချည်ထားတယ်။ “ဆက်ပြောပါဦး”
လယ်သမားကြီးကတိုက်တွန်းသည်။ “အဲဒီအချိန်မှာ...”
ကုန်သည်ကြီးကဆက်ပြော၏။ “လင်းယုန်ကြီးတစ်ကောင်
အဆုံးက ကုလားအုတ်ကို ထိုးသုတ်သွားရောဗျာ။ တစ်
ကောင်နဲ့ တစ်ကောင် ကြိုးနဲ့ဆက်ချည်ထားတာဆိုတော့
ကုလားအုတ်တွေပါ ပါသွားရော ...”

“လင်းယုန်တွေက သိပ်အားကောင်းတာဗျာ” လယ်
သမားကြီးက ခေါင်းတဆက်ဆက် ညိတ်ရင်း မှတ်ချက်
ပေးသည်။

“လင်းယုန်ကြီးကကုလားအုတ်တွေကိုဘာလုပ်လိုက်
တာလဲ”

“အင်း... ဧကန္တ ခင်ဗျား ကျွန်တော်ပြောတာတွေကို
သတိပြုနေပြီးနဲ့တူတယ်” ကုန်သည်ကြီးက ဆို၏။

“လုံးဝမဟုတ်ရပါဘူးဗျာ” လယ်သမားကြီးက ငြင်း
လေ၏။ “စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းလွန်းလို့ပါ”

“အဲဒီအချိန်မှာ” ကုန်သည်ကြီးက ဆက်ပြောပြန်၏။

“ကောင်မလေး တစ်ယောက်က ဥယျာဉ်ထဲမှာ ထိုင်
နေတယ်ဗျာ။ လင်းယုန်ကြီးပျံလာတဲ့အချိန်မှာ ကောင်မ
လေးက ခေါင်းမောပြီး ဆံပင်ဖြီးနေတာ။ ကုလားအုတ်
တွေကရုတ်တစ်ရက်ရုန်းကြကန်ကြတာကြောင့်လင်းယုန်
ကြီး လက်ထဲကလွတ်ကျ ကုန်ပြီး ကုလားအုတ်အားလုံး
ကောင်မလေးရဲ့ဘယ်ဘက်မျက်စိထဲဝင်သွားပါလေရော”

“အို... သနားစရာကောင်မလေးပဲ” လယ်သမား
ကြီးကရုဏာသက်စွာဆို၏။ ဤသို့ဆိုသည်ကိုကုန်သည်
ကြီးက မကျေနပ်စွာ ကြည့်၏။

“ကောင်မလေးက ထခွန်လိုက်ပြီး အောင်မလေး
တော့ ကျွန်မ မျက်လုံးထဲဘာဝင်သွားသလဲမသိဘူး လို့
ပြောလိုက်တယ်။ သူ့ရဲ့ညီမလေးကပြေးထွက်လာပြီးငါ့ကို
ပြစ်မင်းလို့ ပြောကာ ကောင်မလေးရဲ့မျက်ခွံကို မကြည့်ပြီး
ကုလားအုတ်တစ်ကောင်ကိုဆွဲထုတ်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့
သူ့အိတ်ကပ်ထဲထည့်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ သူ့ရဲ့လက်ကိုင်
ပေါက်ရစ်ပတ်လိုက်ပြီးကောင်မလေးရဲ့မျက်လုံးထောင့်ကို
ပွတ်ပေးလိုက်တယ်။ အဲဒီအခါ ကျွန်တို့ ကုလားအုတ်တွေ
ထွက်လာ ကြတယ်။ အားလုံးကို သူ့အိတ်ကပ်ထဲ ယူထည့်
လိုက်တယ်” ကုန်သည်ကြီး ခဏရပ်နားလိုက်၏။ လယ်
သမားကြီးက သူ့ကို အေးအေးဆေးဆေး ကြည့်လိုက်ပြီး
“ဆက်ပြောပါဦး” ဟု ဆိုလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် စဉ်းစားလို့မရတော့ဘူး” ကုန်သည်ကြီး
က ပြောလေ၏။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ၊ ဒီလိုနဲ့ပုံပြင်ပြီးသွားရောဆို ပါ
တော့ဗျာ။ ကဲ ခင်ဗျား အလှည့်”

“ကျုပ်ရဲ့အဖေဟာ အရမ်းချမ်းသာတဲ့ လူဗျာ။ သူ့မှာ
နွားမတွေ နွားအုပ်တွေ၊ ကျွဲတွေ၊ ဆိတ်တွေ ရှိတယ်။ ဒါပေ
မဲ့ သူက သူ့ မြည်းမလေးအတွက် ဂုဏ်အယူ ဆုံးပဲ။
ကောင်းကောင်းသားပေါက်ပြီးအသိဉာဏ်ရည်လည်းရှိတဲ့
သတ္တဝါလေးပဲ”

“ဆက်ပြောပါဦး” ကုန်သည်ကြီးက စိတ်မရှည် စွာ
တိုက်တွန်းသည်။

“အဲဒီလောက်မလောပါနဲ့လေ” လယ်သမားကြီး က

ဆို၏။ “ ကျုပ်တို့မှာ အချိန်တွေအများကြီးရှိပါသေးတယ်။ ကံ ကံ ဆက်ပြောရရင် အဲဒီလိုနဲ့ တစ်ရက်တော့ ကျုပ်အဖေကအဲဒီမြည်းမလေးကိုစီးပြီးဈေးကိုသွားတယ်။ လမ်းသွားရင်းနဲ့ မြည်းမလေးရဲ့ကျောကုန်းမှာ အင်္ဂါရာတစ်ခုကို သူတွေ့မိခဲ့တယ်။

“အင်... အင်” ကုန်သည်ကြီးက ပိုပြီး စိတ်မရှည် ဖြစ်လာသည်။

“ပြီးတော့ ဘာဆက်ဖြစ်လဲဗျာ” လယ်သမားကြီးက ဆက်ပြောလေ၏။

“ နွေခေါင်ခေါင်ကြီးမှာ သမုန်တိုင်းကြီးတိုက်ပြီး မိုးကြီးတွေလဲရွာချတယ်။ ဖုန်တွေက မြည်းမလေးရဲ့ ဒဏ်ရာထဲကို ဝင်ကုန်တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ ဂျုံစေ့တစ်ချို့ကလဲ ဒဏ်ရာထဲဝင်သွားတယ်။ မိုးလဲရွာရော မိုးရေတွေဝင်သွားပြီး နေပြန်ပူလာတာနဲ့ ဂျုံစေ့တွေပေါက် ပြီး ကြီးထွား လာကြပါလေရော ”

“ဟုတ်လောက်တယ်” ကုန်သည်ကြီးက ဆို၏။

“ဂျီပင်တွေကနည်းနည်းအခွင့်သာတာနဲ့ဘယ်နေရာမှာ မဆိုပေါက်မှာပဲ”

“မကြာခင်မှာပဲ”လယ်သမားကြီးက ဆက်ပြော၏။

“ဂျုံခင်းကြီးတစ်ခုဖြစ်လာတယ်။ အဲဒီဂျုံတွေကိုကျုပ်တို့လူသုံးဆယ်လောက်နဲ့ ရိတ်လိုက်ရတယ်”

“ ကောက်ရိတ်ချိန်မှာ လူအင်အားများများလိုတာ အမှန်ပဲဗျ ” ကုန်သည်ကြီး မိမိဘာသာ ကျေနပ်နေပုံဖြင့် ဆိုလိုက်၏။

“ ကျုပ်တို့ ဂျုံစည်းနှစ်ထောင်ကျော် ရလိုက်တယ် ”

“ကောင်းလိုက်တဲ့ စိုက်ခင်းဗျာ” ကုန်သည်ကြီးက ဖြည့်ပြောလိုက်၏။

“ အဲဒီအချိန်မှာ ” လယ်သမားကြီးက ဆက်ပြော၏။

ခင်ဗျားအဖေကျုပ်တို့ဆီရောက်လာတယ်။ သူက အရမ်းကို ဆင်းရဲပြီး စားဖို့သောက်ဖို့ကို အနိုင်နိုင်ဖြစ်နေတယ်။ သူကကျုပ်အဖေဆီလာပြီး ခခယယတောင်းပန်ရှာတယ်”

ထိုအချိန်၌ ကုန်သည်ကြီးဟာ လယ်သမားကြီးကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြီးကို ကြည့်နေ၏။ သို့သော်ဘာမျှ မပြောချေ။

“ကျွန်တော်တစ်ပတ်လုံး ဘာမှမစားရသေးပါဘူး ဗျာ။ ဆရာကြီးရယ် ကျွန်တော့်ကို ဂျုံစည်းနှစ်ဆယ်လောက် ခေးပါ။ ကျွန်တော် ပြန်ပေးပါမယ်လို့ ခင်ဗျား အဖေက ပြော

တယ်။ ဒါနဲ့ ရရပါစေမယ်ကွာလို့ ကျုပ်အဖေက ပြန်
လိုက်တယ်။ ခင်းလိုသလောက်ယူ သွား၊ ပေးနိုင်တဲ့အ
ပြန်ပေးလို့လည်း ပြောလိုက်တယ်။ ”
“ဆက်ပြောစမ်းပါဦး၊ ကုန်သည်ကြီးက
သည်။ ထိုအချိန်တွင် ကုန်သည်ကြီးသည် ဒေါသအ
ချောင်းချောင်းထွက်နေပြီ ဖြစ်သည်။

ကား၊ ခင်ဗျားအဖေက ဂျူစည်းနှစ်ဆယ် သူသွားတယ်လယ်သမားကြီး ကဆက်ပြောသည်။

“အပေမဲ့သူ့ အကြွေးကို ပြန်မဆပ်နိုင်ခဲ့ဘူး။ အဖေသေတဲ့အခါကြတဲ့ အဲဒီအကြွေးစာရင်းက ဆီမှာ ကျန်ခဲ့တယ်။ ကျုပ်ဒီကိစ္စကို ရုံးတော်ကို စဉ်းစားပါသေးတယ်။ အပေမဲ့ အဲဒီလို မလုပ်ဖို့ဆုံး လိုက်တယ်” ကုန်သည်ကြီးဟာ အခိုက်အတန့်အတွက် တော့ အာမျှမပြောဘူး။ သို့သော် သူ့စိတ်ကတော့ လူစွာ စဉ်းစားတွေးတောနေ၏။ ပြီးမှ ရုတ်တရက် သူက

“ဂျုံဆိုတာ ဈေးပေါ့ပါးတယ်ဗျာ။ အဲဒီဂျုံရိုး ကျွန်တော်
ပေးပါမယ်” ဟု ပြောလိုက်သည်။ အစဦးက
အစီစဉ်ပြုလုပ်ထားသည်ကို သူသတိရသွား၍ ဖြစ်သ
အကယ်၍ လယ်သမား၏ပုံပြင်ကို မဟုတ်ဘူးဟု သ
ဆိုခဲ့လျှင် သူလယ်သမားကြီးကို နှုတ်တစ်ရာပေး
တော့မည်။ ထို့ကြောင့် ဈေးပေါ့သော ဂျုံဖိုးကိုသာ
လိုက်လေတော့၏။ အကြံပိုင်သော လယ်သမားကြီး
က ပြောခဲ့သော အကြောင်းကို အတိအကျ ဖြစ်အောင်
ပြောပြခဲ့လေသည်။ (အိန္ဒိယတွင် ယခုအချိန်ထိ ဤစကားကို သုံးစွဲ
ဆဲဖြစ်၏။) အဲဒီအကြောင်းကို လေ့လာလိုက်လားလား။

[illegible]

ကလေးစာပေ
အတွက်

ကလေး

အတွက်

သတင်းစာ

တရုတ်နို့က ဝါကပုံ ပုံပြင်များ

BURMESE
CLASSIC

ဒီ တရုတ်ပုံပြင်ကလေးကလည်း
ကလေးတို့ကို အပျင်းပည်းပြေ
မဟုတ်ဘဲကလေးရဲ့စိတ်ကို
ဝေဖန်ပါသည်။ ဖတ် မှတ် ရန်။

အမှန်တရားနဲ့ ပတ်သက်တဲ့
သဘော ပုံပြင်လေးတစ်ပုဒ်ပါကွယ်
ကိုယ့်ရဲ့ထောင့် ကိုယ့်အမြင်ကိုပဲ
အမှန်လို့ တရားသေ ထင်မှတ်နေသူ
တွေအတွက် သင်ခန်းစာပါ။

ပိုလို့ ဆိုတာရှေးခေတ် တရုတ်
ပြည်က မြင်းကြီးအင် ပညာရှင်
တစ်ဦးပေါ့။ မြင်းနဲ့ ပတ်သက်လို့
ကတော့ ပိုလို့ လောက် သိတဲ့သူ
မရှိဘူးတဲ့။ မြင်းနဲ့ ပတ်သက်တဲ့
အသိပညာမဟုတ်ဘဲအရာမှာ ပိုလို့ကို
မှီတဲ့သူမရှိလို့ သူ့ခေတ်သူ့အခါက
မြိုင်ဘက်ကင်း မြင်းဘက်ဆိုင်ရာ
ပညာရှိကြီးပေါ့ကွယ်။

ပိုလို့ နေရာပိုင်းရောက်လာတဲ့ အခါမှတော့ သားဖြစ်တဲ့သူကို သူ့ရဲ့ အသားမေ့မြင်း ကျမ်းကို တိမ်ကော ပပေ့ကန်ခြင်းမဖြစ်အောင် လက်ဆင့်ကမ်းပေးပါရော..

ဒီအတတ်ပညာကို တည်မြဲအောင် သားက ဆက်ပြီး ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရမယ်..

BURMESE CLASSIC

အသားမေ့မြင်းကျမ်း

ဖခင် ပြုစု ရေးသား ပြီး မှတ်ထားတဲ့ အသားမေ့မြင်းကျမ်းပါ စာတွေကို သားဖြစ်သူကလည်း ဤစား ကျက်မှတ်တာပေါ့၊ ဖခင်ဖြစ်သူ ပိုလို့ လွှဲ ကျော်ကြားချင်တာကိုး..

အသံထွက် ဆိုတဲ့
မြင်းကောင်း၏ ကြန်အင်မှာ
နုနု့မို့မို့ မျက်လုံးဝှံ့ဝှံ့ ခွဲဖျား
မှာက မွှောက်ထားတဲ့ ဖလား
ခွက်ကဲ့သို့ ပိုင်းပိုင်းစက်
စက် ဖြစ်သွားတယ်

အသံထွက်
မြင်းကောင်း

တွေ့ရောင်
ရှာရမယ်..

BURMESE
CLASSIC

အသံထွက် မြင်းကျမ်းကို အလွတ်ကျက်မှတ် အာရုံဆောင်ကာ အသံထွက်မြင်းကောင်း
ကြန်အင် လက်ကွပ်အဝိုင်း မြင်းမျိုးကောင်း မျိုးသန့် ရုနုအရေ လက်တွေ့ကွင်းဆင်းကာ
နေရာ အနံ့ဆီသို့ သွားရောက်ပြီး အသံထွက်မြင်း ရှာပုံတော်ခါး လွှက်ခွဲသတ်ကွယ်...

သူတို့ကတော့
မမြင်နိုင်ဘူး

နဖူးကတော့...
မို့ပြီး မျက်လုံးလည်း
ရွံ့ပါရဲ့... ဒါပေမဲ့

မျက်လုံးကရွံ့
ပေမယ့် ခွဲအိုးက
မလုံးဘူး။

တစ်နေရာရာမှာ
အသေအချာ ဂျီကို ချိမ့်မို့
တွေ့ကို တွေ့ရမယ်။

ဒီဒါကတော့ အသယံဇာတ မြင်းကျမ်း
ပါအတိုင်း ကိုက်ညီတဲ့ ဝါဂီဇ္ဈန်တစ်
ကောင်ကို သူ ရှာဖွေတွေ့ရှိတာပါ။

နိဗ္ဗာန်မြို့မြို့နယ်
မဟာမိတ်မြို့မြို့နယ်
မဟာမိတ်မြို့မြို့နယ်
မဟာမိတ်မြို့မြို့နယ်
မဟာမိတ်မြို့မြို့နယ်

ဟူး
ဟုတ်ပြီ...

ബാലനാ ४
 പാതാലി: 315
 പാലാ: ४

ဒါနဲ့ သူက အားရဝမ်းသာစွာနဲ့ အဲဒီတိုရီရွာန်ကို ဖမ်းယူ သယ်ဆောင်ကာ ဖခင် ပိုဂျီဆီ မိမိမာနိုင် မပေးဘဲ အစပြုအာဇ္ဇာနဲ့ ကဆုန်ဆိုင်းကို ပြန်လာခဲ့ပါကေ့တဲ့ကွယ်။

အဖေရေ
ကွန်တက် အသံအေး
မြင်းကပ်ပါအတိုင်း အသံထိုက်
မြင်းမျိုး ရွာရခွဲပြီဗျ...။

ဘယ်မှာလဲကွ
မင်းရဲ့ အသံထိုက်
မြင်းမျိုး ပြုပါဦး
ကူလေးရဲ့...။

ဒီမှာလေ

ဟဲ့...

ဟိုလို၊ ဟာ သူ့သားဖမ်းလာတဲ့ အသံထိုက် မြင်းမျိုးလည်း မြင်ရော၊ ငိုရခက် ဂိုရခက် ဖြစ်ပါရော။

ရုပ်ပုံကြည့်ကာ မင်းက
မြင်းကောင်းရွာတာကိုး... မင်းရဲ့
မြင်းက ခွန်ပွန်းလို့လက် ကိုင်
နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး..

ပြီးတော့
ကူကသူ့ မင်းရဲ့ဘာ
သူက ကူကိုစီးမှာ

ဟို...

ဟာ...

ရုပ်ပုံကြည့်ကာ မြင်းကောင်းရွာဆိုတဲ့ တရုတ်စကားပုံကတော့ မြန်မာလိုဆိုရင်
အဖေမှာတဲ့ဆန်တစ်ခွဲသုံးစိတ်နဲ့မလဲလှေပန်စားထစ် စကားပုံနဲ့ အတူတူပါပဲကွာ...။

တစ်စိတ် = လေပြည်၊ နှစ်စိတ် = တစ်ခွဲ

မင်းသား

မင်းသားနှင့် မင်းသမီး
၇/၂၀၁၃

မင်းသားနှင့် မင်းသမီး
မင်းသားနှင့် မင်းသမီး
မင်းသားနှင့် မင်းသမီး
မင်းသားနှင့် မင်းသမီး
မင်းသားနှင့် မင်းသမီး

မိမိပျိုက... အခုလည်း... ပျံ့လှေကား...
အကုန်ပျက်က... အကုန်ပျက်ပျက်ပျက်ပျက်...

ငါ့... ငါ့... ငါ့...
ငါ့... ငါ့... ငါ့...
ငါ့... ငါ့... ငါ့...

ငါ့... ငါ့... ငါ့...
ငါ့... ငါ့... ငါ့...

ငါ့... ငါ့... ငါ့...
ငါ့... ငါ့... ငါ့...

မိမိပျိုက... အခုလည်း... ပျံ့လှေကား...
အကုန်ပျက်က... အကုန်ပျက်ပျက်ပျက်ပျက်...

ငါ့... ငါ့... ငါ့...
ငါ့... ငါ့... ငါ့...

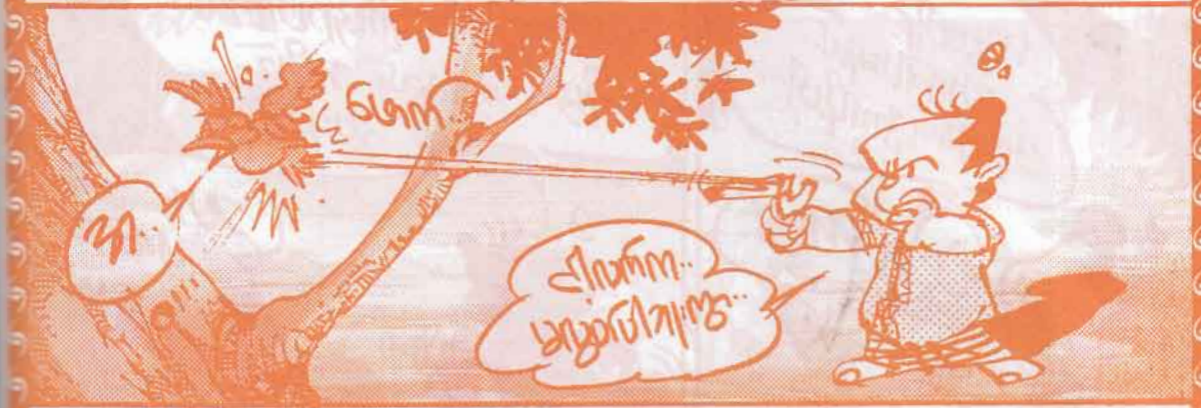
ငါ့... ငါ့... ငါ့...
ငါ့... ငါ့... ငါ့...

ငါ့... ငါ့... ငါ့...
ငါ့... ငါ့... ငါ့...

မင်းသား... မင်းသား... မင်းသား... မင်းသား... မင်းသား... မင်းသား... မင်းသား... မင်းသား... မင်းသား... မင်းသား...

ဝမ်းနည်း...

ဟေးဟေး...
...အားလုံးလည်း...
...အားလုံးလည်း...

ဟဟ...

အဲဒီ... အဲဒီကောင်လေးက...
...ဟေးဟေး... ဟေးဟေး...
...အားလုံးလည်း... အားလုံးလည်း...
...အားလုံးလည်း...

ဟေး...
...အားလုံးလည်း...

ဟေး...

...အားလုံးလည်း...
...အားလုံးလည်း...
...အားလုံးလည်း...
...ဟေး... ဟေး... ဟေး... ဟေး...

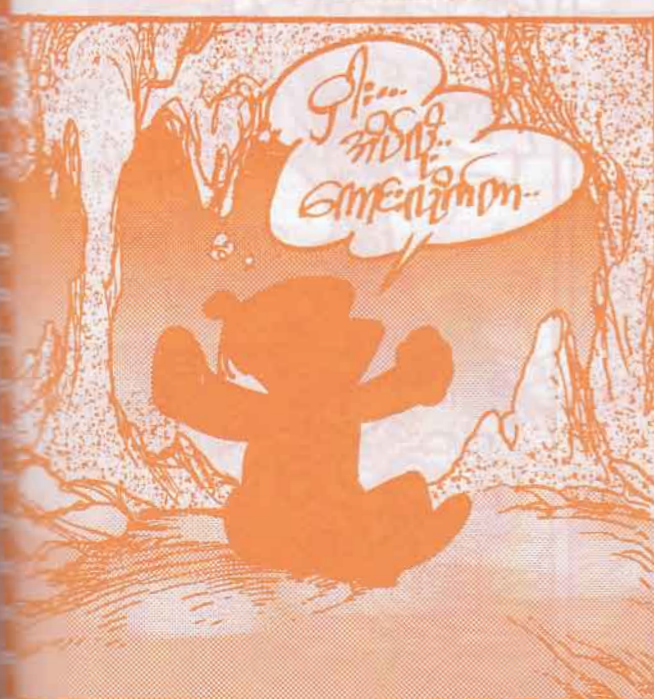
ဟေးဟေး...
...အားလုံးလည်း...

ဟေး...
...အားလုံးလည်း...
...အားလုံးလည်း...

သူငယ်လေးကလည်း... ကျောက်ပြင်... အဝတ်... မောဟ... အိပ်မက်...
သူကလည်း... အိပ်...

1110-666
 6767-113
 110-666
 6767-113

Уот...
Уот...
Уот...

ՀԱՅԴԻՆԵՐՈՅՈՒՆ Լ
ՇԱՐՈՐՈՒ... ՀԱՐՇԻՒ
ՀԱՐՈՒՆԻ ԿԱՐԻՆՈՒՆԻ...

3. 3. 3.
3. 3. 3.
3. 3. 3.
3. 3. 3.

[illegible]

၄၂၂
 ၄၂၃
 ၄၂၄

မင်းသား... မင်းသား...
မင်းသား... မင်းသား...

မင်းသား... မင်းသား...
မင်းသား... မင်းသား...

မင်းသား... မင်းသား...
မင်းသား... မင်းသား...

မင်းသား... မင်းသား...
မင်းသား... မင်းသား...

မင်းသား... မင်းသား...
မင်းသား... မင်းသား...

မင်းသား... မင်းသား...
မင်းသား... မင်းသား...

မင်းသား... မင်းသား...
မင်းသား... မင်းသား...

မင်းသား... မင်းသား...
မင်းသား... မင်းသား...

သစ္စာမဲ့သူ၏ရလဒ်

သန္တာမြတ်သောင်း

တလေးတို့ရေ...

တစ်ခါတုန်းက ရွာတစ်ရွာမှာ မောင်ကြီးနဲ့ မောင်
ဆိုတဲ့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ရှိတယ်။ သူတို့ညီ
တို့ဟာ မိခင် မုဆိုးမကြီးနဲ့ အတူနေထိုင်ကြသ
မောင်ကြီးဟာ အနိုင်ကျင့်ချင်တယ်။ စိတ်ထား
က်ကျစ်တယ်။ မောင်ငယ်ကတော့ ပြိုင်လာလျှင်
ပေးဆိုတဲ့အေးချမ်းတဲ့ စိတ်ထားရှိတယ်။ ရိုးသား

ဖြူစင်တယ်။

တစ်နေ့မှာ မိခင်အိုကြီးသေဆုံးသွားတော့ သူတို့
ညီအစ်ကိုပဲ ကျန်ခဲ့တော့တယ်။ မောင်ကြီးက မောင်
ထွေးကို “ မင်းနဲ့ငါ ဒီလို တစ်အိမ်တည်းမနေနိုင်ဘူး။
ကင်းကင်းရှင်းရှင်းဖြစ်အောင် အမွေခွဲမှ ဖြစ်မယ် ” လို့

ပြောလိုက်သတဲ့။ မောင်ထွေးက တောင်းပန်တာပေါ့။

“အစ်ကိုကြီးရယ်။ လောကကြီးမှာ ပြေးကြည့်မှ ဒီညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်တည်းရှိတာ။ ညီထွေးတို့ အတူတူနေကြပါစို့” လို့တောင်းပန်တယ်။ ဘယ်လိုပဲတောင်းပန်.. တောင်းပန်မောင်ကြီးက လက်မခံဘူး။ “မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ခုရှုပ်မှနောင်ရှင်း။ မင်းနဲ့ငါ ပြတ်ပြတ်သားသား အမွေခွဲကြစို့” မောင်ထွေးဟာ ဘယ်လိုမှပြောမရတော့ မောင်ကြီးစကားကို လက်ခံလိုက်ရတယ်။

“ကောင်းပါပြီ အစ်ကိုကြီးရယ်။ အစ်ကိုကြီးက အကြီးပါ။ အစ်ကိုကြီးခွဲပေးတဲ့အတိုင်း ညီထွေးနာခံပါမယ်” လို့ ပြောတယ်။ မောင်ကြီးက

“အိမ်ရယ် နွားရယ်တင်းကုတ်ရယ်ရှိတယ်။ ငါက အကြီးဆိုတော့ အိမ်ကိုယူမယ်။ မင်းကနွားတင်းကုတ်ကိုယူ” လို့ ပြောတယ်။ မောင်ထွေးက မငြင်းရှာပါဘူး။ “စောင်တစ်ထည်ရှိတယ်။ စောင်ကို နေအခါမှာ မင်းယူ ညအခါမှာ ငါယူ” လို့ ပြောတော့လည်း မောင်ထွေးက မငြင်းပါဘူး။ “အစ်ကိုကြီး သဘောပါ” လို့ ပြောရှာတယ်။ “လယ်နှစ်ဧကကတော့ တစ်ယောက်တစ်ဧကပေါ့” ဆိုပြီး စပါးအထွက်များတဲ့လယ်ကို သူယူအထွက်နည်းပြီး မြေဩဇာမကောင်းတဲ့ လယ်ကို မောင်ထွေး ကိုပေးတော့လည်း မောင်ထွေးက မငြင်းရှာဘူး။

“အစ်ကိုကြီး သင့်တော်သလို စီစဉ်ပါ” လို့ဘဲ ပြောရှာတယ်။ မောင်ကြီးက “နွားကတစ်ကောင်တည်း ရှိတယ်။ ထက်ခြမ်း ခြမ်းလို့လည်း မဖြစ်နိုင်ဘူး။ နွားသေသွားမယ်။ မင်းနဲ့ငါနဲ့ပိုင်ဆွဲကြတာပေါ့” လို့ ပြောတယ်။ မောင်ထွေးက “အစ်ကိုကြီးရယ် တစ်ယောက်တစ်လှည့်စီထွန်ကြပါမယ်” လို့ ပြောပေမဲ့ မောင်ကြီးက လက်မခံဘူး။ “မဖြစ်ဘူး။ တိကျတဲ့ ပိုင်ဆိုင်မှုရမှ ဖြစ်မယ်” လို့ ဆိုတယ်တဲ့။ နွားကြီးရဲ့ဦးခေါင်းချိုနှစ်ဖက်က ကိုင်ပြီး မောင်ကြီးက သူ့ဘက်ပါလာအောင်ဆွဲတယ်။ မောင်ထွေးက နွားရဲ့အမြီးကို ကိုင်ပြီး သူ့ဘက်ပါ

အောင် ဆွဲတယ်။ နွားကြီးဟာ ချိုက ဆွဲသူမောင်ကြီးဘက်ကိုပါသွားခဲ့တာပေါ့။ မောင်ထွေးရဲ့လက်ထဲမှာ အမြီးပြတ်လေးတစ်ခုပဲကျန်ရစ်ခဲ့တယ်။ နွားမြီးပြတ်က နွားသန်းလေးတစ်ကောင်းဟာ တလှုပ်လှုပ်နဲ့ ထွက်လာတော့ မောင်ထွေးက “ဒါအမေ့ အမွေပဲ။ အဖေတို့ငါ့အတွက် အဖော်ဘဲ” ဆိုပြီး သန်းလေးကို ချစ်ယုယစွာ မွေးထားတယ်။

မောင်ကြီးက မိန်းမတစ်ယောက် ယူလိုက်တာ မောင်ကြီးဟာ အိမ်နဲ့လယ်နဲ့နွားနဲ့ မိန်းမနဲ့ ဟော်အဆင်ပြေနေပေမဲ့ မောင်ထွေးကတော့ နွားတင်းကုတ်ထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း နွားသန်းလေးနဲ့နေထိုင်ပေါ့။ ညကျတော့လည်း မောင်ကြီးက စောင်ခြုံရပြီး မင်းအချိန်စောင့်ရတဲ့ မောင်ထွေးကတော့ ညအခါမှာ ခြုံစရာမရှိဘူးပေါ့။

မောင်ထွေးလေးက ချစ်ခင်စွာကျွေးမွေးထား နွားသန်းလေးကဝမ်းနေတာဘဲ။ မောင်ထွေးရဲ့နွားသန်းလေးကို အိမ်နီးချင်းတစ်ဦးရဲ့ကြက်ကြီးက ကောက်ပစ်လိုက်တယ်။

မောင်ထွေးဟာ ဝမ်းပမ်းတနည်းငိုတာပေါ့။ “အဖေမြွန်လေးသေရှာပြီ” ဆိုပြီး ငိုတာပေါ့။ အိမ်နီးချင်းကို အလျော်မတောင်းရှာပါဘူး။ မောင်ထွေးရဲ့ ငိုသံကို အိမ်နီးချင်းကြားတော့ သနားပြီး သူ့ရဲ့ကြက်ကို အဖေပေးလိုက်တာပေါ့။

မောင်ထွေးဟာ ကြက်ကိုသတ်မစားဘဲတယုယမွေးမြူထားတယ်။ မောင်ထွေးရဲ့ ကြက်ကို နေ့တစ်ကောင်က ကိုက်သတ်ပစ်ပြန်ရော။ မောင်ထွေး ငိုတာပေါ့။

“ငါ့ရဲ့အဖေမြွန် ကြက်လေးသေသွားပြီ။ ကြီးမှာ ငါတစ်ယောက်တည်း” ဆိုတော့ နွားပိုင်ရှင်က သနားလို့ သူ့ရဲ့ခွေးကို အလျော်အဖြစ်ပေးလိုက်တာပေါ့။ “မောင်ထွေးရယ်။ မငိုပါနဲ့။ မင်းရဲ့ အဖေအဖြစ်

ကို ဝေငှပေးတယ်တဲ့။

ဒီသတင်းဟာ တစ်ရွာလုံးတစ်ဆင့်စကားတစ်ဆင့် နားပြောရင်း မောင်ကြီးတို့လင်မယားရဲ့နားကို ရောက် သွားတယ်။ မောင်ကြီးကို သူ့မိန်းမက တိုက်တွန်းတာ ပေါ့။

“ရှင့် ညီရဲ့ လိုတရအပင်ကြီးမှာ တောင်းကြီးကြီး နှစ်လုံးနဲ့ အပြည့် ရွှေတွေငွေတွေ သွားတောင်း ” လို့ ပြောတာပေါ့။ မောင်ကြီးကလည်း မယားခိုင်းတဲ့ အတိုင်း တောင်းနှစ်လုံးကို ထမ်းပိုးနဲ့ထမ်းပြီး မောင် ထွေးဆီလာခဲ့တာပေါ့။

“ ညီထွေးရေ။ အစ်ကိုကြီးကို ရွှေငွေတွေတောင်း ချင်လို့ ” ဆိုတော့ မောင်ထွေးက “ အစ်ကိုကြီးရယ် အများကြီး မလိုချင်ပါနဲ့။ အစ်ကိုကြီးချမ်းသာနိုင်တဲ့အ တိုင်းအတာညီထွေးပေးပါမယ် ” လို့ ပြောတယ်။ မောင်ကြီးက လက်မခံဘူး။

“ မင်းပေးတဲ့ လက်တစ်ဆုပ်စာ ရွှေဒင်္ဂါးပြားကို ငါဘာလုပ်ရမလဲ။ တောင်းနှစ်လုံးစာ အပြည့်ရမှ ဖြစ် မယ် ” ဆိုပြီး အပင်အောက်ကို သွားတယ်။ အပင်ပေါ် ကငှက်ကလေးကလေးက ရွှေဆိုရင် မောင်ကြီးက ရွှေလို့ လိုက်ပြောတယ်။ အပင်ပေါ်က မစင်တွေ တ ဗွမ်းဗွမ်းပြုတ်ကျလာတာတောင်းတစ်လုံးအပြည့်ပဲ။ ငှက်ကလေးကငွေဆိုလို့မောင်ကြီးကငွေလို့လိုက်ပြော တော့ အပင်ပေါ်က သေးတွေကျလာတာ မောင်ကြီး တစ်ကိုယ်လုံး မစင်တွေကျင်ငယ်ရည်တွေနဲ့ ပေပွန် စော်နေတာပဲ။

မောင်ကြီးဟာရှက်ပြီးမှော်အပင်၊စုန်းအပင်၊ကဝေ အပင်ကို ခုတ်ပစ်မယ်ဆိုပြီး မောင်ထွေးရဲ့ အပင်ကို ခုတ်ပစ်တာပေါ့။ မောင်ထွေးပြေးထွက်ကြည့်တဲ့အချိန် မောင်ကြီးလက်ချက်နဲ့ အပင်ဟာလဲနေပြီ။

မောင်ထွေးလည်း မျက်ရည်ကျတာပေါ့။ မောင် ထွေးဟာ အပင်က အကိုင်အခက်ပင်စည်တွေကို ခုတ်

ဖြတ်ပြီးထင်းအဖြစ်သိုလှောင်တယ်။ အဲဒီအပင် ထင်းကိုင်အသေးလေးနဲ့မီးမွှေးတာမီးဟာတစ်လှာ မငြိမ်းဘူး။ မကုန်ဘူးတဲ့။ ဒီတော့ မောင်ထွေးဟာ ထ ခွေဖို့မလိုဘဲ သုံးမကုန်တဲ့ ထင်းတွေရထားတာ မောင်ထွေးက ရွာသားတွေကိုလည်း ဝေငှပေးလို့ ရွာလုံး ထင်းခွေရာမလိုတော့ဘူး။

ဒီသတင်းဟာ မောင်ကြီးတို့ လင်မယားဆီရောက် သွားတော့ မောင်ကြီးကို သူ့မိန်းမက တိုက်တွန်းတာ “ ရှင့်ညီဆီမှာ သုံးမကုန်တဲ့ထင်းတွေရှိနေတာ သ တောင်း ” လို့ ပြောသတဲ့။ မောင်ကြီးကလည်း မသ ခိုင်းတဲ့အတိုင်းလာတာပေါ့။

“ ညီထွေး။ ငါ့ကိုမင်းရဲ့သုံးမကုန်တဲ့ထင်းပေးခန်း လို့ပြောတယ်။ မောင်ထွေးဟာ မငြင်းဝံ့ဘဲ ထင်းလှူ တစ်စီးစာပေးလိုက်ရတယ်။ မောင်ကြီးတို့လင်မယား ဝမ်းသာအားရနဲ့ ထမင်းဟင်းချက်ဖို့ ထင်းခွေ လေးတစ်ချောင်းနဲ့မီးမွှေးလိုက်တာမီးတောက်ကြီး ငြိမ်းလို့မရဘဲ တစ်အိမ်လုံးကို လောင်ကျွမ်းဝါး ကျသွားသတဲ့။

လောဘကြီးတဲ့ အနိုင်ကျင့်တတ်တဲ့ သူမောင် ကြီးရဲ့ရလဒ်ကတော့ ဆုံးရှုံးခြင်းပဲပေါ့ကွယ်။

သန္တာမြတ်သော

ပုဂ္ဂိုလ်ဆိတ်လေးနဲ့ရေသည်ယောက်ျား

လရီပိမေ(သာပေါင်း)

တစ်ခါက ရွာတစ်ရွာမှာ ရေသည်အလုပ်နဲ့ အသက်မွေးတဲ့ လင်မယား နှစ်ယောက်ရဲ့ နာမည်တွေက ဦးကြီးညိုနဲ့ဒေါ်အေးမြတဲ့။ သူတို့မှာ တစ်ဆယ့်သုံးနှစ်အရွယ် မောင်မြင့်ဆိုတဲ့သားတစ်ယောက်နဲ့ ဆယ်နှစ်အရွယ် မယ်ထွေးလေးဆိုတဲ့ သမီးလေး တစ်ယောက်ရှိတယ်။ ရေသည်အလုပ်နဲ့မချမ်းသာသော်လည်း သားနဲ့သမီးကို လူအောက်မကျရအောင် ကျောင်းထားပေးတယ်။ မိဘစကားနားထောင်ပြီး လိမ္မာတဲ့မထွေးလေးကတော့ကျောင်းနေပြီးအတန်းတိုင်းမှာပထမပဲ။ မိဘစကားနားမထောင်တဲ့ အကြီးကောင်မောင်မြင့်ကတော့ ကျောင်းကနေထွက်ပြီး အလုပ်မလုပ်ပဲ ရွာရိုးလျှောက်ကြက်တိုက်နေခဲ့တယ်။

ဦးညိုနဲ့ဒေါ်အေးဟာ ရွာရဲ့အနောက်ဘက် လယ်ကွင်းတွေကိုကျော်ပြီးစိမ့်စမ်းအိုင်ကြီးထဲကရေတွေကိုခပ်ပြီး အသေအချာစစ်ကာ ရွာထဲမှာ သောက်သုံးရေရောင်းကြတယ်။ အင်မတန်မှ ရေရှားပါးတဲ့အရပ်မှာ ရေတွေကို စေတနာမေတ္တာနဲ့ ပို့ပေးတဲ့အတွက် တစ်ရွာလုံးကလည်း ကျေးဇူးတင်ပြီး ရေကိုဝယ်သုံးကြတာပေါ့။ ရိုးသားတဲ့ ဦးကြီးညိုတို့ လင်မယားဟာ ညားပြီးတဲ့အချိန်ကစလို့ ရေတစ်ပုံး ငါးကျပ်နဲ့ခပ်လာခဲ့တာ အခုအချိန်ထိပဲပေါ့။ ရေခပ်ပို့တဲ့အခါမှာလည်း “ ဤရေကို သောက်သောသူသည် ရေအေးချမ်းသကဲ့သို့ စိတ်ရောကိုယ်ပါ အေးချမ်းသာယာပါစေ ” လို့ အမြဲတမ်း မေတ္တာပို့ပေးသတဲ့။ အဲ့ဒီ မေတ္တာကြောင့် ရွာသူရွာသားတွေဟာလည်း စိတ်အေးချမ်းသာယာကြသလို ဦးကြီးညိုဘဝလေးဟာလည်း အေးချမ်းသာယာခဲ့တာပေါ့။

ရိုးသားလွန်းတဲ့ဦးကြီးညိုနဲ့ဒေါ်အေးမြတို့ဘဝလေးဟာ အေးချမ်းလှပေမယ့်လည်း အသက်ကကြီးလာတော့ အလုပ်ပင်ပန်းမှုဒဏ်ကို ခံနိုင်ရည်မရှိချင်တော့ဘူး။ အဲ့ဒါကြောင့်လည်း ကျောင်းမနေတဲ့သားကြီးကို

ရေသည်အလုပ် ကူလုပ်ဖို့ ပြောခဲ့တယ်။ မိဘတွေပြောပေမဲ့ မောင်မြင့်က ကူညီမလုပ်တဲ့အပြစ် “တော်စမ်းပါဗျာ ဘာလို့ရေသည်ရမှာလဲ။ နေပူကွဲထဲမှာ နဖူးကချွေး ခြေမကျရအောင်လုပ်ပြီး လူတကာကိအသက်ဆက်နေရတာ အေးချမ်းတဲ့ဘဝလား။ ကတော်ကြက်တိုက်တာ တစ်ခါနိုင်ရင် အဖေတို့ရေဆယ်ခေါက် ထမ်းတာထက် ပိုမြတ်တယ် ” လို့ တော်စက်ကားတဲ့စကားတွေပြောခဲ့တယ်။ အဲ့ဒါကြောင့်မိဘတွေကလည်း ချစ်စိတ်နဲ့ ဘာမျှမပြောဘဲ နှုတ်ဆင်နေလိုက်တော့တယ်။ မိခင်ကြီး ဒေါ်အေးမြကတော့ “ အမေ တို့နဲ့ရေကူမထမ်းရင်နေပါ သားလေးရယ် ကြက်မတိုက်ပါနဲ့နော်၊ တော်ကြာ အမေတို့သားကလောင်းကစားဘက် စိတ်ပါသွားလိမ့်မယ် ” လို့ မကြာခဏပြောနေရှာတယ်။ ဒါပေမဲ့ မိဘရဲ့စကားကို မောင်မြင့်နားမဝင်ခဲ့ပါဘူး။

တစ်နေ့မှာတော့ဦးကြီးညိုနဲ့ဒေါ်အေးမြတို့ရေထဲပြီးအပြန်မှာဦးကြီးညိုဟာနေပူဒဏ်ရောပင်ပန်းမှုအရောကြောင့် အမောဆိုပြီးလဲသွားတော့တယ်။ နောက်က ဇနီးဒေါ်အေးမြက ပြေးထိန်းလိုက်ပေမဲ့ မမီတော့ ဦးကြီးညိုမှာမြေပြင်ပေါ်လဲသွားတာနဲ့အသက်ဆုံးသွားခဲ့တယ်။ ဒေါ်အေးမြရဲ့ အော်ငိုသံကြောင့် အနီးလယ်ကွင်းထဲက လူတွေပြေးလာပြီး ဒေါ်အေးမြအဖြစ်ကူညီပေးကြတာပေါ့။ ဒေါ်အေးမြမှာရင်မှာအပူမီးတိုက်အရူးတစ်ပိုင်းဖြစ်နေသလို မထွေးလေးမှာလည်း ဒေါ်ကြီးကို နှမြောတသနဲ့ အသည်းအသန်ငိုကြွေးနေတယ်။ ဦးကြီးညိုဆုံးတဲ့အချိန်၊ မောင်မြင့်ကတော့ ရွာထဲမှာ ကြက်တိုက်ကောင်းနေဆဲပဲ။ ဖခင်တစ်ယောက်ဆုံးပါးသွားတာတောင် တစ်ချက်သာငိုသွားပြီး ကလေးသာဆက်တိုက်နေခဲ့တယ်။ ဒီလိုနဲ့ဦးကြီးညိုရဲ့အသက်ကစွဲပြီးတဲ့အထိ မောင်မြင့်ဟာ အိမ်ပြန်မလာတော့ဘူး။

အဲ့ဒီနောက်ပိုင်းမှာဒေါ်အေးမြလည်း ခင်

ဆုံးတဲစိတ် သားမတွေရတဲ့စိတ်နဲ့ အိပ်ယာထဲလဲတော့
တာပဲ။ မထွေးလေးဟာ ကျောင်းကတစ်ဖက်၊ မကျန်းမာ
တဲ့ မိခင်ကြီးကတစ်ဖက်နဲ့ မအားလပ်ခဲ့ဘူး။ ဒီကြားထဲ
အစ်ကို ကိုလည်းရှာနေရသေးတယ်။ အစ်ကိုကိုရှာ
တွေ့တဲ့အဆုံးမှာတော့ မထွေးလေးဟာ မိခင်ကျန်းမာ
သောအဓိကဆိုတဲ့ စိတ်နဲ့ကျောင်းမှအပြီးပိုင်ထွက်ပြီး
မိခင်ကြီးကို အနီးကပ်ပြုစောင့်ရှောက်နေခဲ့တယ်။
မိခင်ကြီးမရှိတဲ့နောက်ပိုင်းမှာ ပျက်စီးသွားတဲ့အေးချမ်း
မှုတွေကို မထွေးလေးက ပြန်ရှာဖွေပေးခဲ့တယ်။ နံနက်
စာစောထ ချက်ပြုတ်ပြီးတာနဲ့ မိဘအမွေခံအလုပ်
လေးဖြစ်တဲ့ ရေသည်အလုပ်ကိုလုပ်ခဲ့တယ်။ တတ်နိုင်
သလောက်လေးဆိုပေမယ့်လည်း ရွာသားတွေဟာ မ
ထွေးလေးကို ကူညီစောင့်ရှောက်ခဲ့တယ်။ မထွေးလေး
အလည်း ရေသည်ရောင်းရင်းနဲ့ အားတဲ့အခါမှာ ခြံဝန်း
လေးထဲမှာဟင်းသီးဟင်းရွက်လေးတွေစိုက်ပျိုးပြီးအပို
မိခင်ငွေရှာဖွေခဲ့တယ်။ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ အဆင်ပြေမှု
လေးတွေများပြီး မထွေးလေးတို့ သားအမိတွေ အေး
ချမ်းသာယာလာကြတာပေါ့။

မိခင်ကြီး ဒေါ်အေးမြကတော့ သမီးအလိမ္မာလေး
ကို သိပ်ချစ်သလိုပဲ သားလူဆိုးပြန်လာမယ့် အချိန်ကို
လည်း တမ်းတမျှော်လင့်နေရှာတယ်။ အဲ့ဒီအချိန်တွေ
မှာ မောင်မြင့်ကတော့ ရွာတွေမှာ လိုက်ပြီးကြက်တိုက်
စိုက် မူးလိုက်နဲ့ လူဆိုးစာရင်းဝင်ခဲ့တယ်။ ကြက်ပွဲက
တဲတဲ့အခါ ရတဲ့ ပိုက်ဆံနဲ့ထန်းရည်စုသောက်လိုက်
လမ်းဘေးအိပ်ပြီး ဆာတဲ့အခါ သူများအိမ်တက်ပြီး
အားလိုက်နဲ့ နေတော့တယ်။ အိမ်ကိုမပြန်တဲ့အပြင်
မိခင်နဲ့ညီမလေးကိုတောင် မေ့လျော့နေပါတော့တယ်။
မိခင်ကြီးနဲ့ မထွေးလေးကတော့ မောင်မြင့်အကြောင်း
မှမကြားရတော့သူခိုးတစ်ယောက်ဖြစ်နေပြီဆိုတာ
သိဘူးပေါ့။ မောင်မြင့်ဟာ လောင်းကစားနဲ့ပဲ အချိန်
ကုန်စေခဲ့တယ်။

တစ်ညမှာတော့ မောင်မြင့်တို့အုပ်စုထန်းရည်မှူးပြီး
ထုံးစံအတိုင်း လျှောက်သွားကြတယ်။ အနည်းငယ်
ညဉ့်နက်လာတော့လည်း လမ်းဘေးခြံထဲ ဝင်တိုးကြ
တော့တာပဲ။ သူများတွေအိပ်မောကျချိန်မှာ မောင်မြင့်
ဗိုက်ဆာလာတယ်။ အဲ့ဒီတော့မှ နေ့လည်ထဲက သူဘာ
မှ မစားရသေးတာ သတိရပြီး ဗိုက်ဆာမှန်း ပိုသိတော့
တယ်။ ထုံးစံအတိုင်းပဲ ခိုးစားဖို့အိမ်ရှာရပြီပေါ့။ အဲ့ဒီ
အခါမှာ ခပ်လှမ်းလှမ်းလေးမှာ မီးမှိန်မှိန်လေးလင်း
နေတဲ့ခပ်ကုတ်ကုတ်အိမ်လေးကိုတွေ့တယ်။ ဗိုက်ဆာ
တာနဲ့ ခြေလှမ်းသွက်သွက်နဲ့ လျှောက်လာရင်း ခြံထဲ
လှမ်းအဝင်မှာအိမ်စောင့်ခွေးကတစ်ချက်ဟောင်လိုက်
တာကြောင့် မောင်မြင့်ရဲ့ခြေလှမ်းတွေ တန်သွားခဲ့
တယ်။ ရှေ့ဆက်ခွေးကလည်းမဟောင်တော့တာမို့အိမ်
နောက်ဖေးကို ပြေးကပ်ပြီး တံခါးပေါက်လေးအသာ
တွန်းဖွင့်ကာ အိမ်ထဲဝင်လာခဲ့တယ်။ တိတ်ဆိတ်လွန်း
တဲ့ ဝန်းကျင်ကြောင့် အပ်ကျသံလေးက အစ ကြားနိုင်
တာမို့ မောင်မြင့်သတိထားနေရတယ်။ မီးရောင်ရှိပေမဲ့
မှုန်မှုန်လေးမို့အိမ်ထဲကလူကိုမမြင်ရသလိုသူ့ကိုလည်း
မမြင်ရဘူးဆိုတာ မောင်မြင့်သိနေ တယ်။ အဲ့ဒီကြောင့်
ထမင်းစားချင်စိတ်နဲ့ အိုးကိုလှမ်းဖွင့်တဲ့အချိန် မမီ
မကမ်းလက်နဲ့မို့ စင်ပေါ်က အိုးပြုတ်ကျသွားပြီး
“ဂလွမ်း”ဆိုတဲ့ အသံမြည်းသွားတော့တယ်။

မောင်မြင့်လည်း စိုးရိမ်တကြီးနဲ့ အိမ်ကြီးရဲ့တံခါး
နောက် ပြေးကပ်နေခဲ့တယ်။ အိမ်ရှင် အခြေအနေ
ကြည့်ရတော့မှာပေါ့။ မောင်မြင့်တံခါးနောက်ကပ်နေ
တဲ့ အချိန်မှာ ဘေးတန်းကိုကြည့်ရင်း တွေဝေသွားခဲ့
တယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ တန်းလေးပေါ်မှာ
ပုရွက်ဆိတ်လေးတစ်ကောင်ဟာ ထမင်းလုံးလေးတစ်
လုံးကို သူ့အဖွဲ့အဆီ သယ်ဖို့ကြိုးစားနေတာ မြင်ရလို့ပဲ။
ပုရွက်ဆိတ်လေးဟာ မနိုင်တဲ့ထမင်းလုံးကို အကြိမ်
ပေါင်းများစွာ ဖွဲ့ကောင်ကောင်းနဲ့ ကြိုးစားပြီး မတင်နေ

တယ်။ နောက်ဆုံးမှာတော့ တင်နိုင်သွားခဲ့တယ်။ အဲဒီ
 နောက်မှာ ထမင်းလုံးသယ်လာတဲ့ ပုရွက်ဆိတ်လေးကို
 သူအံ့က ပုရွက်ဆိတ်လေးတွေက လာကူနေတာ
 ကိုမောင်မြင့်တွေ့လိုက်ရတယ်။ မောင်မြင့်အတွေးထဲ
 မှာလည်း “တိရစ္ဆာန်ဖြစ်တဲ့ ပုရွက်ဆိတ်လေးတောင်
 အားမတန်ပေမယ့် မာန်မလျှော့ပဲ အများအတွက် ဇွဲ
 ကောင်းစွာကြိုးစားပေးခဲ့တယ်။ တာဝန်ကျေပွန်စေခဲ့
 တယ်။ လူသားစစ်စစ်ဖြစ်ပြီး ယောက်ျားတစ်ယောက်
 ဖြစ်တဲ့ငါကတော့ အမေနဲ့ညီမကို ထားခဲ့ပြီးသိက္ခာ
 မဲ့တဲ့ ဒုစရိုက်အလုပ်တွေနဲ့ ခိုးဝှက်စားသောက်နေခဲ့
 တယ်။ ငါက ပုရွက်ဆိတ်လေးလောက်တောင် တန်ဖိုး
 မရှိတဲ့ လူပါလား။ ငါဟာ သိပ်ရှက်စရာကောင်းတဲ့လူပဲ။
 တော်ပြီ ဒီအချိန်ကစလို့ ငါဒုစရိုက်အလုပ်တွေ စွန့်ပစ်
 တော့မယ်။ ပုရွက်ဆိတ်လေးကိုပဲ အတုယူပြီး အမေနဲ့
 ညီမလေးကို ရိုးသားစွာရှာဖွေကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်
 တော့မယ်” လို့တွေးပြီးတော့ အမှောင်ထဲမှာ မျက်ရည်
 တွေကျနေတာပေါ့။

အဲဒီအချိန်မှာ အိမ်မကြီးထဲက ကြေးစည်သံနဲ့အတူ
 “သာဓု... သာဓု... သာဓု... ဤကောင်းမှုကြောင့်
 သားကြီးမောင်မြင့်သည် ဘေးမသီရန်မခပဲ အေးချမ်း
 စွာပြန်လာသည့်နေ့ကို မြင်တွေ့ရပါလိမ့်။ ဘုရား” တဲ့။
 ဟာ... မောင်မြင့်နားကြောထဲ စိမ့်ဝင်သွားခဲ့ပြီ။ ဒါဟာ
 ငါ့အမေရဲ့ မေတ္တာသံပေါ့။ ငါရောက်နေတာ အမေအိမ်
 ပဲလား။ ဦးခေါင်းထဲ ပူထူပြီး အိမ်ထဲဝင်ကြည့်လိုက်
 တော့ “အမေနဲ့ညီမလေး” ပါလား။ နောက်ပြန်လှည့်
 ဘဲမထွေးလေးက မောင်မြင့်ကိုမြင်ပြီး “အမေ ဟိုမှာ
 ကိုကြီးရောက်နေပြီ” အော်ပြောတော့တာပဲ။ အဲဒီအခါ
 နာမောင်မြင့်က “အမေ၊ ညီမလေး” လို့ခေါ်လိုက်တယ်။
 ဒါအေးမြကတော့ ဝမ်းသာပီတိလုံးတွေဆိုနေတဲ့ အံ-
 ညှလောက်အောင်ပြောခဲ့တာက “အမေသိတာပေါ့
 ဟားရယ်။ အမေမေတ္တာကြောင့် သားပြန်လာမယ်ဆို

တာဆိုတာ အမေသိပ်သိတာပေါ့။ အဲဒါကြောင့်လည်း
 မိန်းမသားတွေချည်းနေပေမယ့် အမေအိမ်ဟာ သား
 အတွက် နေ့ညမခြားပဲ တံခါးဖွင့်ထားခဲ့တာပေါ့။ အိမ်
 ကိုထမင်းလာစားတဲ့ သူရှိရင်တောင် ငါ့သားကြီး
 ဒီလိုစားရပါစေလို့ အမေမေတ္တာပို့နေတာပါသားရယ်
 တဲ့။ အဲဒီတော့မှ မောင်မြင့်ဟာ မိဘမေတ္တာကျေးဇူး
 သိပြီး ချက်ခြင်းရှိခိုးတော့တာပဲ။

နောက်နေ့မနက်မိုးလင်းချိန်ကစပြီး မောင်မြင့်ဟာ
 မထွေးလေးကို အမေကြီးနဲ့အတူအိမ်မှာနေ၊ ချက်ပြုတ်
 ခိုင်းပြီးသူကတော့ သူ့အဖေဦးကြီးညိုထမ်းခဲ့တဲ့ထမ်း
 တွေနဲ့ ရေသည်အလုပ်နဲ့ အလုပ်စတော့တာပဲ။ တစ်
 တစ်ရံဟာ ပုရွက်ဆိတ်လေးကို သတိရပြီး အတုယူကာ
 အလုပ်ကိုပိုကြိုးစားခဲ့တယ်။ ဒီလိုနဲ့ပဲ မောင်မြင့်
 မိသားစုဟာ တိုးတက်သာယာတဲ့မိသားစု ဘဝကို
 သွားသတဲ့ကွယ်။

(ကလေးတို့ရေ . . . ပုံပြင်လေးကတော့ ဒီလို
 ကွယ်။ ကလေးတို့လည်း မိဘစကားကို နားထောင်
 ပညာသင်ချိန်မှာ ပညာသင်ကြရမယ်။ ပညာသင်
 မရခဲ့ရင်တောင် ပုံပြင်ထဲက မထွေးလေးလို မိဘစကား
 နားထောင်ပြီး လိမ္မာအောင် နေသလို မောင်မြင့်
 အမှန်အမှား ခွဲခြားသိတတ်ရင်း ပုရွက်ဆိတ်လေး
 အတုယူကာ ကလေးတို့ မိသားစုဘဝတွေ တည်ငြိမ်
 အေးချမ်းတိုးတက်လာအောင် ကြိုးစားကြရမယ်။
 ကလေးတို့ အမြဲထာဝရ ကျန်းမာပျော်ရွှင်ပါစေ . . .

လရိပ်မေ(သာယာ)

တောင်ပြုံးမင်းညီနောင်

ခွန်းချိုသံသာ

၁၀၀

ဟိုးလွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ပေါင်း ၁၀၀၀ လောက်ကပေါ့။ မြန်မာနိုင်ငံ အလယ်ပိုင်းမှာ အရိမဒ္ဒနပူရလို့ခေါ်တဲ့ ပုဂံ မင်းနေပြည်တော်ကြီး ထွန်းကားခဲ့ဖူးတယ်။ ဘုရင်က တော့ မြန်မာ့ သမိုင်းမှာ ကျော်ကြားလှတဲ့ အနော်ရထာ မင်းကြီး အုပ်စိုးနေခြင်းဖြစ်သတဲ့။ ဟိုး မြန်မာပြည် တောင်ပိုင်းမွန်တို့ဒေသရာမညတိုင်းမှာဖြင့် သုဝဏ္ဏဘု မွို့ကို သထုံပြည်လို့ ခေါ်နေကြတာဟာ ယနေ့အထိပါပဲ။ တိုင်းခြားပြည်ခြားက ရေလမ်းခရီးနဲ့ ကုန်စည်ရောင်း ဝယ်ဖောက်ကားကြတဲ့ ကုန်သည်လှေတွေဟာ သထုံ ဆိပ်ကမ်းမှာ ဝင်လိုဝင်ထွက်လိုထွက်နဲ့ အလွန်ပဲစည် ပင်ထွန်းကားလှပါသတဲ့။

တစ်နေ့မှာတော့ သထုံဆိပ်ကမ်းကို ထူးခြားလှတဲ့ လှေတစ်စင်းဆိုက်ကပ်လာတယ်။ လှေက ကုန်သည် လှေမဟုတ်ဘူး။ အာရပ်တိုင်းပြည်တစ်ခုကနေ ရေ ကြည်ရာ မြက်နုရာရှာပြီး ကြီးပွားအောင်ကြိုးစားကြဖို့ ထွက်လာကြတဲ့ လူစွန့်စားတစ်စုရဲ့ လှေတဲ့လေ။ ကြမ်း ကြမ်းတမ်းတမ်းကျားကျားလျားလျား တိုက်ရေး ခိုက် ရေး စွမ်းတဲ့ လူတွေချည်းပါလာသတဲ့။ သူတို့ကို အုပ် ချုပ်လာတဲ့ အကြီးအကဲခေါင်းဆောင်ကတော့ ဗျတ်ဝိ နဲ့ဗျတ္တလို့ သထုံသားတွေက ခေါ်ကြတဲ့ ညီနောင်နှစ်ဦး ပါပဲ။ အဲဒီလှေသူကြီး အာရပ်ညီနောင်ဟာ အာရပ်ကြီး တွေကခုနစ်ပေလောက်အထိရှည်ပြီးခန္ဓာကိုယ်အလုံး အထည်ကလည်း ကြံခိုင်တောင့်တင်း လိုက်တာတဲ့။ အားကောင်းသန်မာလိုက်ပုံများ ကျားနဲ့တောင် နှုတ် ကိုင်ပြီး အသေသတ်နိုင်တယ် လို့ဆိုတယ်ကိုး။ အဲ . . သူတို့လှေသားတပည့် လက်သားများကလည်း သူတို့ နီးပါးမရိုးမစွဲကြီးမားသန်မာ ရဲစွမ်းဗျတ်လတ်ကြသတဲ့။ အဲဒါနဲ့ပဲ သူတို့အကြောင်းကို သထုံဘုရင် မနုဟာ မင်းကြီးက ကြားတော့ သူတို့အားလုံးကို ဘုရင်ကိုယ်ရံ တော်တပ်ဖွဲ့မှာ စစ်သည်သူရဲတွေအဖြစ် အမှုထမ်းစေ သတဲ့။ ရဲစွမ်းသတ္တိအလိုက် အရည်အချင်းအလိုက် ရာထူးတွေ ဘာတွေပေးပြီး ချီးမြှင့် မြှောက်စားထား သတဲ့။ ဗျတ်ဝိနဲ့ ဗျတ္တအာရပ်လှေသူကြီးညီနောင်ဟာ

သထုံဘုရင် မနုဟာမင်းကြီးရဲ့ဘယ်လယ်ရုံး ညာလယ် ရုံး စစ်သူကြီးတွေ ဖြစ်လာကြတော့တာပေါ့။

သထုံနဲ့ ပုဂံဟာ နဂိုရင်းက ဧရာဝတီမြစ်ကြွေ အတိုင်းစုန်ဆန်ကူးလူးပြီး နှစ်ပြည့်တစ်ပြည် ချစ်ကြ ခဲ့ကြတဲ့ နိုင်ငံတွေပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဗုဒ္ဓသာသနာ ထွန်းကား တဲ့ သထုံပြည်က ရှင်အရဟံ ရဟန်းသူမြတ်ဟာ ပုဂံ ဗုဒ္ဓသာသနာကို မျိုးစေ့ချ ရှင်သန်စေခဲ့ပြီးတဲ့နောက် သာသနာတော်ကို ဒီထက်ပိုပွင့်လင်းစေဖို့အတွက် အဆုံးအမတွေကို ရေးသားပူဇော်ထားတဲ့ ပိဋကတ်တစ် ပုံကို အလှူခံတဲ့အခါ သထုံဘုရင် မနုဟာမင်းက ပြန် ဆန်ခဲ့လို့ ပုဂံပြည်ရှင် အနော်ရထာမင်းကြီးဟာ သည်အင်အားအလုံးအရင်းနဲ့ သထုံကို စစ်ချီခဲ့တယ်။ ရေကြောင်းရော၊ ကြည်းကြောင်းရော အဖက်ဖက်က ပိတ်ဆို့ ချီတက်ခဲ့တာတဲ့။ စစ်သည်သူရဲ ငါးသိန်းကျော် ဆင်တပ်ချည်းငါးသောင်းကျော်၊ မြင်းတပ်ကတစ်သိန်း နီးပါးရှိတဲ့ ဧရာမတပ်မတော်ကြီးပေါ့။ ကျန်စစ်သည် တို့လည်း ညောင်ဦးဖီး၊ ငထွေးရှူး၊ ငလုံးလက်ဖယ် စတဲ့ပုဂံဘုရင် ရဲ့အားအကိုးရဆုံး စစ်သူကြီးတွေလည်း စုံစုံလင်လင် ပါလာခဲ့ကြသတဲ့။

ပုဂံစစ်သည်တွေနဲ့သထုံစစ်သည်တွေတိုက်ခိုက် တဲ့အဲဒီတိုက်ပွဲကြီးဟာဖြင့် အဲဒီခေတ်သမိုင်းမှာ ကလေးကလေး အကြီးအကျယ်ဆုံး စစ်ပွဲကြီးတစ်ခုပါပဲ။ စစ်ပွဲ သထုံထပ်တွေ့ရုံးတယ်။ စစ်သူကြီး ဗျတ်ဝိလည်း သထုံမှာကျတယ်။ သထုံဘုရင် မနုဟာလည်း အနော်ရထာ မင်းကြီးရဲ့ သံပုန်းအဖြစ် ပုဂံကိုဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင် ခဲ့ရလေရဲ့။ စစ်သူကြီးဗျတ္တလည်း အတူတူပါပဲ။ သံပုန်း အဖြစ်ပါလာခဲ့ရသတဲ့။ အနော်ရထာမင်း ကတိုင်းပြုပြည်ပြုသာသနာပြုမင်းမြတ်တစ်ပါးဖြစ် တဲ့အတွက် မနုဟာဘုရင်ကိုလည်း မိဖုရား၊ သားသမီးတော်၊ အခြွေအရံ အစုံအလင်နဲ့တကွ ရှောက်ထားသလို စစ်သံပုန်း ဗျတ္တကို လည်းပုဂံ တပ်တော်မှာ ပြန်လည်ခန့်ထားပေးခဲ့ပါရဲ့။ အဲ... တာက၊ ဗျတ္တဟာ စစ်ကိုမုန်းသွားတာပါပဲ။ အဲဒါကြောင့်

သည်သူရဲအဖြစ် စစ်မှုထမ်းတော့ပါဘူး။
 အဲဒီအစား သူ့ဘာသာတောင်းခံခဲ့တဲ့အလုပ်ကပုံ
 နန်းတော်ကြီးရဲ့ နန်းဦးဆုတောင်းပြည့်ဘုရား ရုပ်
 တော်မြတ်ကြီးမှာ အနော်ရထာမင်းကြီး ဆက်ကပ်
 ခြင်းနိုင်ဖို့ ပန်းတော်ဆက်တဲ့ အလုပ်ပါတဲ့။ အဲဒီ
 လုပ်က သူနဲ့လည်းလိုက်ဖက်တယ်။ ဘာလို့ဆို ဗျတ္တ
 ကကယ်အပြေးမြန်၊ အပြေးသန်လှတဲ့ လူထူးတစ်
 ယောက်မို့ပဲ။ သူဟာ ပုဂံနေပြည်တော်နဲ့ မိုင်သုံးဆယ်
 သာဝေးတဲ့ ပုပ္ပါးတောင်တော်က စကားဝါပန်းတွေ
 ပြီး နေ့တွင်းချင်းပြန်လာဆက်ရတာလေ။ အသွား
 ပြန် မိုင် ခုနစ်ဆယ်လောက်ကို အမြန်ဆုံးပြေးသွားရ
 မို့ ကျန်တဲ့သူတွေ ဘယ်သူမှ မစွမ်းဆောင်နိုင်တဲ့
 ရည်မျိုးကိုး။ ပြီးတော့ နေ့တိုင်းနေ့တိုင်း မပျက်
 ကွက်လုပ်ရတဲ့ အလုပ်မို့ သာမန်လူတွေ စဉ်းတောင်
 စားရဲမှာမဟုတ်ဘူး။

ဗျတ္တကတော့ သူရွေးချယ်ထားတဲ့ ပန်းတော်ဆက်
 လုပ်ကို မြတ်မြတ်နိုးနိုးနဲ့ တလေးတစားလုပ်သတဲ့။
 ပြန်နဲ့ အမျှမပျက်မကွက်လုပ်ခဲ့တာတဲ့လေ။ လူစွမ်း
 ကောင်း ဗျတ္တဟာ ပုပ္ပါးတောင်တော်မှာ ဘီလူးမတမျှ
 ရုပ်ဆိုး အကျည်းတန်လှတဲ့မယ်ဝဏ္ဏဆိုတဲ့ မိန်း
 လေးတစ် ဦးနဲ့ မေတ္တာမျှခဲ့ကြတယ်။ မိန်းကလေး
 အရုပ်ဆိုး သလောက်အသံလေးက သာယာလိုက်
 တဲ့။ အသားအရည်ကလည်း ဝင်းအိပြီး နုည့်လွန်း
 ပါသတဲ့။ အဲဒါကြောင့် ရွှေအဆင်းလို့ အဓိပ္ပါယ်ရ
 မယ်ဝဏ္ဏလို့ မှည့်ပေးထားတာတဲ့။ စိတ်နေစိတ်နေ
 ကလည်း ဗုဒ္ဓသာသနာကိုလည်း သက်ဝင်
 ကြည်သတဲ့လေ။ အမှန်တော့ အရုပ်ဆိုးအကျည်း
 တန်လှတဲ့ပန်းသည်မလေးတစ်ဦးပါပဲ။ ဗျတ္တနဲ့ မကျ
 တန်ကလေးမယ်ဝဏ္ဏတို့ဟာတိတ်တဆိတ်ပေါင်း
 နေထိုင်ကြရင်းသားကလေးနှစ်ယောက်မွေးလာ
 ကြတယ်။ အမ္မာညီနောင်တဲ့။ အဲဒီတော့ သားကျွေးမှု၊
 ကျွေးမှုအတွက်တစ်ဖက်တလမ်းက အလုပ်လုပ်
 တဲ့။ အဲဒါကြောင့် သူရဲမူလတာဝန်ဖြစ်တဲ့

ပန်းတော်ဆက် အလုပ်မှာ အချိန်မမှန်တာတွေ နောက်
 ကျတာတွေဖြစ်လာတော့တာပေါ့။

လူတွေဆိုတာ ခတ်သားကလား။ သထုံသား ဗျတ္တ
 ကိုနော်ရထာမင်းကြီးက အရေးပေး ဆက်ဆံနေတာ၊
 ပန်းတော်ဆက် ရာထူးပေးထားတာ၊ နန်းတော်ထဲကို
 နေ့စဉ်ဝင်ထွက်ခစားခွင့်ရနေတာကို မနာလိုမရှုစိမ့်တဲ့
 မကျေနပ်တဲ့ ပုဂံနန်းတွင်းသားတွေဟာ အများကြီး
 ပဲတဲ့။ အထူးသဖြင့်ကတော့သူတို့မစွမ်းနိုင်တဲ့ပုဂံနဲ့ပုပ္ပါး
 နေ့ချင်းရောက်အောင်ပြေးနိုင်တဲ့ အစွမ်းသတ္တိကို မြင်
 ပြင်းကတ်ကြတာလေ။ အဲဒီတော့ အခွင့်ကြုံသခိုက်
 အနော်ရထာမင်းကြီးကို ဂုံးတိုက်ကြသတဲ့။ “အရှင်မင်း
 ကြီး ဗျတ္တဟာသူရဲအရှင်သခင်ဖြစ်တဲ့ မနုဟာမင်း
 အတွက်လူသူစုဆောင်းပြီးပုဂံပြည်ကိုထောင်ထားခြား
 နားဖို့ စီစဉ်နေပါတယ်ဗုရား။ ဂရုထားတော်မူပါ ” တဲ့။

တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပုဂံပြည်ရှင်အနော်ရထာနဲ့
 သထုံနန်းကျဘုရင်မနုဟာတို့ဟာ “မနုဟာဂူဘုရား ”
 တည်တဲ့မိသုကာ ပုံစံအတွက် စိတ်သဘောကွဲလွဲပြီး
 မနုဟာမင်းအပေါ် အယုံအကြည်ကင်းမဲ့စိတ်ကွက်နေ
 တဲ့အခိုက်လည်းဖြစ် ဗျတ္တကလည်း ပန်းတော်ဆက်ဖို့
 ပျက်ကွက်တဲ့ရက်တွေကများနေအဲသလိုနောက်ကျရ
 တဲ့အကြောင်းကိုလည်း တိကျသေချာတဲ့ အဖြေမပေး
 နိုင်ဆိုပြန်တော့ မနုဟာမင်းအပေါ် ငြိုးထားတဲ့အမျက်
 ဒေါသတွေဟာ ဗျတ္တအပေါ် ပေါက်ကွဲတော့တာပဲ။
 “ပန်းဆက်သမားဗျတ္တကိုပန်းတော်ဆက်ပျက်ကွက်တဲ့
 အပြစ်ဒဏ်အတွက် သတ်စေ ” ပေါ့။

သို့ပေမဲ့ဘုရင်မနုဟာမင်းဟာတကယ်ကိုမင်းစိတ်
 မင်းမာန်တွေ မရှိတော့ဘဲ သံသရာအတွက် တရား
 ဓမ္မကျင့်ကြံအားထုတ်ဖို့ကိုပဲ စိတ်အားထက်သန်နေ
 ကြောင်းသိလိုက်ရတဲ့ အချိန်မှာ နော်ရထာမင်းကြီးဟာ
 သူ့အလွန် သံယောဇဉ်ရှိတဲ့ လူစွမ်းကောင်းဗျတ္တ ကို
 သတ်မိတာမှားလေခြင်း ဆိုတာကို သဘောပေါက်
 လာသတဲ့။ သိပ်ပြီးတော့လည်း စိတ်မကောင်းဖြစ်မိ
 တယ်။ အဲဒါကြောင့်ဗျတ္တရဲ့မယားမယ်ဝဏ္ဏသက်ဗျတ္တရဲ့

အမြဲညီနောင်သားနှစ်ယောက်ကိုတောင်းယူပြီးအမွေခံမြေးများအဖြစ် မွေးစားလိုက်သတဲ့။ အကြီးကလေးကို ရွှေဖျဉ်းကြီး အငယ်ကောင်ကို ရွှေဖျဉ်းငယ်လို့ နာမည်ပေးခဲ့သတဲ့။ ကလေးတွေက လူကောင်ကြီးမားလွန်းလို့ ရေချိုးပေးတဲ့အခါ အညာခေါ်ဖျဉ်းအိုး လို့ခေါ်တဲ့ မြေအိုးကြီးတွေထဲမှာ ထည့်ထည့်ပြီး ရေချိုးပေးရလို့တဲ့။

ရွှေဖျဉ်းကြီးနဲ့ ရွှေဖျဉ်းငယ်တို့ဟာလည်း သူ့အဖေ သူ့ဦးကြီးများလိုပဲ လူကောင်ကြီးတွေက ကြီးမားသန်စွမ်းကြံ့ခိုင်ကြသတဲ့။ အနော်ရထာမင်းကြီးရဲ့ မွေးစားမြေးတော်တွေ ဖြစ်နေပြန်တဲ့အတွက်လည်း မြင်းကို အတောင်ပံထပ်ပေးလိုက်သလို အပျော်အပါး ကိုလွန်လွန်ကဲကဲလိုက်စား ရိုင်းလည်းအလွန်ရိုင်းပြ ကြသတဲ့။ အသိအားကိုး ဉာဏ်အားကိုးတွေမဟုတ်ဘဲ ဗလအားကိုးလက်ရုံးအားကိုးတုတ်ထိုးအိုးပေါက်တွေဖြစ်နေကြသတဲ့။ နောက်လိုက် ငယ်သားတွေတင်မက လူထုတွေကိုလည်း ကြုံသလို ရမ်းကားညှဉ်းဆဲတတ် သေးဆိုတယ်ကိုး။ လူ့အော့ကြောလန် လူချဉ်ဖတ်တွေ ဘုရင့်မျက်နှာသာမရှိရင် ဘယ်သူမှ အဖက်မလုပ်ချင် ကြတဲ့ အော်ဂလီဆန်စရာလူမလိုင်ခဲကလေးတွေလို့ပဲ ဆိုကြပါစို့ကွယ်။

ရွှေဖျဉ်းညီနောင်တို့ အရွယ်ရောက်လာတဲ့အချိန်မှာ အနော်ရထာမင်းကြီးဟာ ဂန္ဓာလရာဇ်ပြည်ကို ဗုဒ္ဓမြတ်စွယ်တော်ပင့်ဆောင်ပူဇော်ဖို့ တပ်မတော်နဲ့ ခမ်းခမ်းနားနားဝင်းခင်းပြီး ခြံမြံခြံမြံသံသံကြွတော်မူခဲ့သတဲ့။ ဘုရင့်မွေးစားသား လူစွမ်းကောင်းညီနောင်ဖြစ်တဲ့ ရွှေဖျဉ်းကြီးနဲ့ ရွှေဖျဉ်းငယ်တို့လည်း အတူတူပါလာခဲ့ကြသပေါ့။ ဂန္ဓာလရာဇ် ဆိုတာက တို့မြန်မာခေါ်အပေါ်ပါ။ အဲဒီခေတ်အဲဒီအခါက အခုတရုတ်နိုင်ငံလို့ အမည်တွင်နေတဲ့ တိုင်းပြည်ကြီးမှာ ရှိခဲ့ဖူးတဲ့ မင်းနေပြည်တစ်ခုဖြစ်ပါတယ်။ အုပ်စိုးနေတဲ့ ဘုရင်က ဥတည်ဘွားတဲ့။

ဂန္ဓာလရာဇ်ဘုရင် ဥတည်ဘွားဟာ မဟာ တံတံကြီးနဲ့ ကာရံထားတဲ့ သူနေပြည်တော်ရဲ့ မြို့တံတွေကို အခိုင်အလုံပိတ်ဆို့ပြီး ပုဂံတပ်တွေ မြို့ထဲလာခဲ့ရင် တိုက်ခိုက်ဖို့ စစ်ပြင်ပြီး နေနေသတဲ့။ အရထာမင်းကြီးက ရွှေဖျဉ်းညီနောင်တို့ရဲ့ အစွမ်းအလုံတယ်။ သူ့အဖေ လူစွမ်းကောင်းဗျတ္တနဲ့ သူ့ဦးဗျတ်ဝိတို့ သထုံဘုရင်မနုဟာမင်းထံမှာ စွမ်းစွမ်းထမ်းဆောင်ခဲ့တဲ့ အကြောင်းတွေကိုလည်း ကြားထားတဲ့သူ ဖြစ်လေတော့ ရွှေဖျဉ်းညီနောင်တို့ကို ဂန္ဓာလရာဇ် ပြည်ထဲ တိတ်တဆိတ်ဝင်ရောက်ပြီး ဗုဒ္ဓမြတ်စွယ်တော်ကို ပူဇော်ပင့်ဆောင်ခဲ့ရမယ်ကွယ့် ငါးတော်များ” လို့ မိန့်တော်မူသတဲ့။ အမိန့်တော်ရတယ်ရင်ပဲ ရွှေဖျဉ်းညီနောင်ဟာ ဥတည်ဘွားရဲ့ စစ်သည်သူခက်တွေ အထပ်ထပ်ဝန်းရံ ပိတ်ဆို့ထားတဲ့ ကြားပဲ သူတို့ရဲ့ ကြံ့ရည်ဖန်ရည်ဥပါယ်တံမျဉ်းနဲ့ ရဲစွမ်းကိုသုံးပြီး ဥတည်ဘွားရဲ့ နန်းတော်ထဲအထိ ဝင်ရောက်သွားနိုင်ခဲ့ကြတယ်။ ဗုဒ္ဓမြတ်စွယ်တော်ကိုလည်း ဆောင်လာနိုင်ခဲ့ကြသေးသတဲ့။ “ ပုဂံတပ်တွေကို အမိန့်ပေးခဲ့ရင် အခုတားထားတဲ့ ထုံးရစ်တွေအသစ် ခန္ဓာကိုယ်ကို သုံးပိုင်းပိုင်းပြီး သတ်ပစ်မယ် ” လို့ စာရေးထားခဲ့ကြသေးသတဲ့။

သူရဲစစ်သည်တော် အထပ်ထပ်ကိုဖြတ်ပြီး တော်ထဲအထိဝင်နန်းဦးမှာ အစောင့်အကြပ်တွေ ရံပူဇော်ထားတဲ့ ဗုဒ္ဓမြတ်စွယ်တော်ကို ပင့်ဆောင်နိုင်ရုံမျှမက သူခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှာတောင် ထုံးသုံးရစ်ပစ်ခဲ့နိုင်တဲ့ ပုဂံသားညီနောင်ကို ဥတည်ဘွားက ကြောက်သွားတာပေါ့။ ပုဂံတပ်တွေကို စစ်မက်ဖက်မတိုက်ဝံ့တော့ဘူး။ “ ပုဂံသည်သာ မြတ်စွယ်တော်ကို ဝပ်ရန်နေရာမြတ်မှန်ခဲ့ရင် ပင့်ဆောင်ပူဇော်ပြုပါတယ် ” လို့ အသာတကြည်ပဲ ခွင့်ပြုလိုက်တယ်။

နော်ရထာမင်းကြီးကတော့ အမြတ်ဆုံးဆင်ဖြူတော်ပေါ်က ပလ္လင်တော်ပေါ်မှာ ခိုင်ခံ့စွာ ဝါးစီခြယ်ထားတဲ့ ရတနာပန်းတောင်းကို ရင်ခွင်မှာ

လို့ရွှေဖျဉ်းညီနောင် ပင့်ဆောင်လာတဲ့ ဗုဒ္ဓမြတ်စွယ်
တော်ကို ဆီးကြိုပူဇော်ဖို့ မျှော်နေသတဲ့။ ဂန္ဓာလရာဇ်
ပြည်မြို့တံခါးကနေ ရွှေဖျဉ်းညီနောင်တို့လည်း ထွက်
လာခဲ့ကြရော သူတို့ပင့်ဆောင်လာတဲ့ ဗုဒ္ဓမြတ်စွယ်
တော်ဟာ ရောင်ခြည်တော်ခြောက်သွယ် ကွန့်မြူးလို့
တင့်တယ်သပ္ပာယ်စွာ တန်ခိုးပြာဠိဟာကို ပြတော့
သတဲ့။ အနော်ရထာမင်းကြီးဟာ ကြီးစွာသော ပီတိနဲ့
ကြည်ညိုပူဇော်လို့ မဆုံးတော့ဘူး ရတနာပန်းတောင်း
တို့ ဦးထိပ်မှာတင်လို့ အဓိဌာန်ပြုဆုတောင်းလိုက်
သတဲ့။

“အကျွန်ုပ်၌ ဤဗုဒ္ဓမြတ်စွယ်တော်ကို ပူဇော်ထိုက်
သောကုသိုလ်ပါရမီ ကံအခွင့် ရှိလျှင် မြတ်စွယ်တော်
သည် ဤရတနာပန်းတောင်း၌ ကိန်းဝပ်တည်နေတော်
မူပါစေသတည်း” တဲ့။

မြတ်စွယ်တော်က ရောင်ခြည်တော်တွေ ကွန့်မြူး
လာလိုက်တာဟာ မိုးလုံးပြည့်မျှပဲ။ ဒါပေမဲ့ မြတ်စွယ်
တော်ကဖြင့် ရတနာပန်းတောင်းထက်ကို ကြာချီမလာ
ဘူးတဲ့။ မင်းကြီးကလည်း အကြိမ်ကြိမ်အခါခါဆု
တောင်းရှာပါရဲ့။ မအောင်မြင်ပါဘူး။ အနော်ရထာမင်း
ကြီးရဲဘုန်းကံမကြီးလို့ ပုဂံနေပြည်တော်ဟာ မမြင့်မြတ်
လို့ မဟုတ်ပါဘူး။ မြတ်စွာဗုဒ္ဓရဲ့သီရိရ ဓာတ်တော်မွေ
တော်တွေဟာ သူနေရာသူ ဌာနနဲ့သူပဲ ကိန်းဝပ်စေဖို့
လက်တည်းက အဓိဌာန်သတ်မှတ်ချက်ရှိနဲ့ပြီးသား
ပါ။ ဘယ်သူက ဘယ်လို ဘယ်လောက် လုံလ
မှုမရှိဘဲ ကြည်ညိုမြတ်နိုးမှုအားကြီးစွာနဲ့ ပင့်လည်း ကြ
သတော် ကိန်းဝပ်တော်မမူပါဘူးတဲ့။

အဲဒီတော့မှ အနော်ရမင်းကြီးလည်း စိတ်လျှော့ပြီး
ဂန္ဓာလရာဇ်ဘုရင် ဥတည်ဘွားက ဓမ္မပဏ္ဏာ (တရား
သတ်ဆောင်) အဖြစ်ဆက်သတဲ့ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာရဲ့ နဖူး
တော်ကဖြစ်တဲ့ ဓာတ်တော်တွေကိုသာပဲ ပင့်ဆောင်ပူ
ဇော်လို့ ပုဂံပြန်ခဲ့ကြရတယ်။

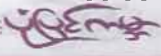
ပုဂံကို ပြန်တဲ့လမ်းမှာ မင်းမြတ်အနော်ရထာရဲ့ ပုဂံ
တော်ကြီးဟာ မဏ္ဍလတောင်တော်ရဲ့ အနီးတောင်

ပြုံးဆိုတဲ့ ရွာကလေးမှာ ခေတ္တခဏတပ်နားကြသတဲ့။
မဏ္ဍတောင်ဆိုတာ အခု မန္တလေးတောင်ပေါ့။ တောင်
ပြုံးရွာက မတ္တရာမြို့နယ်ထဲမှာ ရှိတယ်။ မန္တလေးတောင်
အနောက်မြောက်ဘက် မနီးမဝေးမှာ ရှိလေရဲ့။ အဲဒီ
တပ်နားတဲ့နေရာမှာ ဆုတောင်းပြည့် စေတီတစ်ဆူ
တည်စေခဲ့သတဲ့။ အနော်ရထာမင်းကြီးရဲ့ လက်ရုံးစစ်
သူကြီး ကျန်စစ်သားကို ကြီးကြပ်စေပြီး စစ်သည်သူရဲ
တွေ အားလုံးပါဝင်တဲ့ ကုသိုလ်တော် အဖြစ် တည်စေခဲ့
တာပါ။ မင်းကြီးက “ တပ်မတော်ကြီးချီရာမှာ ပါဝင်သူ
မည်သူမဆို အုတ်တစ်ချပ်သဲတစ်ဆုပ်စီ သယ်ဆောင်
ပူဇော်ကြရမယ်။ ဒီကုသိုလ်တော်အမှု ကိစ္စကို ဆောင်
ရွက်ရန် ပျက်ကွက်ခဲ့ပါက ကြီးစွာသော အပြစ်ဒဏ်ပေး
တော်မူမယ် ” လို့ အမိန့်တော်ချထား သတဲ့။

အမှန်ကတော့ အမြော်အမြင်ကြီးတဲ့ တိုင်းပြုပြည်
ပြု သာသနာပြုမင်းကောင်းမင်းမြတ်တစ်ပါးရဲ့ ပညာနှင့်
ယှဉ်တဲ့ကောင်းမှုတစ်ခုပါပဲ။ အဲဒီဒေသနေ ရဟန်း၊ ရှင်
လူ၊ ပြည်သူအများ မြတ်စွာဗုဒ္ဓရဲ့သီရိရဓာတ်တော်
တွေကို အားရပါးရ ဖူးမြော်ခွင့် ရဖို့ အချိန်လည်းရစေ။
တပ်တော်ကြီးနားနေခိုက် အအုပ်အစည်းပျက်ပြီး မြို့
တွေရွာတွေထဲကို စစ်သည်သူရဲတွေ ပေါက်လွှတ်ပဲစား
မသွားမလာရအောင် အထိန်းအချုပ်လည်း ဖြစ်စေ၊ မင်း
ပြည်သူနဲ့ စစ်သည်သူရဲတွေလည်း တစ်သားတည်း ခိုင်
မြဲတဲ့စည်းလုံးညီညွတ်မှုရစေ ... ဒီလိုစေ တနာတွေဲ့
ရည်ရွယ်ဆောင်ရွက်ခဲ့တာပါ။

မင်းကြီးရဲ့ အမိန့်အတိုင်း စေတီတော်ကို အားလုံးက
တညီတညွတ်တည်း တည်ထားပူဇော်ကြသတဲ့။ တစ်
ယောက်ကို အုတ်တစ်ခဲ၊ သဲတစ်ဆုပ်၊ ရေစင်ရေကောင်း
တစ်ပုံးနုန်းနဲ့ အားတက်သရော ဆောင်ရွက်လုပ်အား
ဒါနပြုကြသတဲ့။ အုန်းအုန်းခြိမ်းခြိမ်း ကြီးပါပဲတဲ့။

အဲ ... ဒါပေတဲ့၊ ဘုရားတည်ပြီးတဲ့အထိ ဘုရားရဲ့
မျက်နှာစာ မုခ်ပေါက်နေရာမှာ အုတ်နှစ်ချပ်ပေါ်နေ
တုန်းပဲ။ အနော်ရထာမင်းကြီးရဲ့ မွေးစားခြင်းတော်နှစ်
ပါးဖြစ်တဲ့ လူစွမ်းကောင်းရွှေဖျဉ်းညီနောင်တို့ သယ်

ဆောင်ပူဇော်ရမဲ့ အုတ်နှစ်ချပ်က ရောက်မလာတဲ့ အတွက်ချန်ထားရတာတဲ့လေ။ မင်းကြီးကအစ တပ်တော်ကြီးချီရာမှာပါဝင်ခဲ့ကြတဲ့ စစ်သည်ကလေးများ အဆုံး အားလုံးပူဇော်ခဲ့ပြီးကြပြီ။ ရွှေဖျဉ်းညီနောင်ကိုတော့ အရိပ်အယောင်တောင် မမြင်ကြရဘူး။

ဂန္ဓာလရာဇ်ပြည်မှာ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာထံတော်ပင့်ဆောင်ရင်းဘုန်းစွမ်းနဲ့ လူစပ်နိုင်ခဲ့ကြရတဲ့ အတွက် အနော်ရထာမင်းကြီးက အလွန်မတန်နှစ်ထောင်းအားရတော်မူလွန်းလို့ မျက်နှာသာပေးတဲ့အတွက် သွေးနုထင်ရောက်နေကြသလား။ “ ဘုရားတည်တာပဲကွာ တို့အလုပ်မဟုတ်ပါဘူး ” လို့ပဲ ခပ်ပေါ့ပေါ့တွေးထားကြလေသလား။ ဘယ်သူမှ အတိအကျမသိကြပေမဲ့ရွှေဖျဉ်းညီနောင်တို့ကတော့စေတီတည်တဲ့အနားကိုလုံးဝရောက်မလာခဲ့ကြတာကတော့အမှန်ပဲတဲ့။

စေတီတည်တဲ့ နေရာကိုသာ မလာကြ မရောက်ကြတာ။ ရွာနီးချပ်စပ်က ကျေးရွာနေပုဒ်တွေမှာ ထင်သလိုမူးယစ်ရမ်းကားသောင်းကျန်နေလိုက်တာကဖြင့် ထောင်းလမောင်းထလိုတဲ့။ သူတပါး သားပျိုသမီးပျိုတွေကိုလည်း ဖျက်ဆီးတယ်။ လင်ရှိမယားတွေကိုလည်းချမ်းသာ မပေးဘူး စော်ကားတာပဲ။ ကလန်၊ သံပျင်၊ ရွာဆော်၊ သူကြီးတွေရဲ့တိုင်စာတွေဟာလည်း စစ်သူကြီးကျန်စစ်သားထံကို တဖွဲဖွဲရောက်လာမစဲဘဲသဲသဲ...တဲ့။

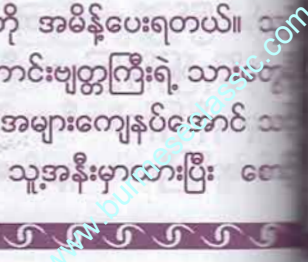
ဘုရားတည်လို့ပြီးပြီ။ အနော်ရထာမင်းကြီးဟာ ဆုတောင်းပြည့်ဘုရားကို ပူဇော်ဖူးမြော်ဖို့ ကြွလာခဲ့တယ်။ တွေ့ပါပြီ... တွေ့လိုက်ပါပြီ။ မုခ်ပေါက်ဝက အုတ်နှစ်ချပ်လပ်နေတဲ့ နေရာကို။ မင်းကြီးဟာ စိတ်မသာမယဖြစ်တော်မူရရှာတယ်။ “ ဟဲ့ အဲဒါဟာ ဘယ်သူ ဘယ်ဝါတွေရဲ့လစ်ဟင်းမှုလဲဟဲ့။ ဒီလိုနေရာမျိုးမှာလစ်လပ်နေပုံကြည့်ရတာဖြင့် သာမင်ညောင်ညထဲက မဟုတ်တန်ဘူး။ စစ်သူကြီးလား၊ စစ်ကဲလား၊ သွေးသောက်လား။ အမြန်လျှောက်တင်ကြစမ်း ” လို့ မိန့်သတဲ့။ “ မှန်လှပါ မြေးတော်ရွှေဖျဉ်းညီနောင်တို့

ထမ်း ဆောင်ရမဲ့ အုတ်နှစ်ချပ်စာ လစ်လပ်နေခြင်းဖြစ်ကြောင်းပါဖုရား ” လို့ အမှန်အတိုင်းလျှောက်တင်ကြရတယ်။

အနော်ရထာမင်းကြီးဟာ သူရဲအမိန့်ကို မလိုက်နာပဲ ဆန့်ကျင်ရတဲ့ ရွှေဖျဉ်းညီနောင်ကို သိပ်စိတ်ဆိုးတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ဂန္ဓာလရာဇ်ပြည်မှာ ဂုဏ်ကြီးဆောင်တာလည်းမကြာသေးဘူး။ ပြီးတော့ သူတို့အဖေဖြစ်သူ ဗျတ္တရဲ့ အဖြစ်သနစ်ဆိုးကိုလည်း ပြန်သတိရမိတာကြောင့် ဘယ်လိုစီရင်ရမလဲ ဝေခွဲမရနိုင်ဖြစ်နေသတဲ့။

ထုံးစံအတိုင်းပဲသူတပါးထက်ထူးတဲ့စွမ်းတဲ့အောင် မြင်ပေါက်မြောက်တဲ့သူတွေမှာ မနာလိုသူ ဝန်တိုသူ အဆင်းဘီးတပ်ချောက်တွန်းမဲ့ သူတွေရှိနေ တတ်တာများဘာဆန်းလို့တုန်း။ အခုလည်းဒီအတိုင်း ရှေ့ကလည်းဒီအတိုင်းချည်းပဲပေါ့။ လူတွေကိုးအတ္တမာနတွေ ဒေါသမောဟတွေနဲ့ချည်းကိုး။ အဲဒီတော့ “ မှန်လှပါမိန့် ဒိဋ္ဌိလွဲမှားသောအယူရှိတဲ့ တိုင်းခြားသွေး သားမြေးတော်များဟာဘာသာ၊ သာသနာကိုမထိလေးစားထိတာပါဖုရား။ ထိရောက်စွာ ဆုံးမပြစ်ဒဏ်ပေးမှ သင့်လျော်မဲ့ အမှုကိစ္စပါဖုရား ” လို့ သာသာထိုးထိ ကလေးချွန်ကြတွန်းကြလျှောက်တင်ကြသတဲ့။ ဒါတွင် ဘယ်ကမလဲ ရွှေဖျဉ်းညီနောင်တို့ အရပ်ထဲမှာရမ်းကားသောင်းကျန်းကြတဲ့ အကြောင်းစုံကိုလည်း အကုန်အစင် အထုပ်ဖြည့်ပြကြလေရဲ့။ မင်းကြီးလည်း မတတ်နိုင်တော့ဘူး။ “ ကိုင်းပါကွယ် စစ်သူကြီး ကျန်စစ်သားကပဲ သင့်တော်သလိုကလေးတွေကို ဆုံးမလိုက်တာပဲ တပ်တော်ကြီးလည်း ပုဂံကိုဆက်ပြီး ချီကြစို့ရဲ့ ” လို့ မိန့်တော်မူသတဲ့။

ဘယ်တတ်နိုင်မတုန်း။ မင်းမိန့်ဖြစ်တဲ့အတိုင်း “ ရွှေဖျဉ်းညီနောင်တို့ကို လိုက်လံရှာဖွေ ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်ခဲ့ကြ ” လို့ စစ်သည်တွေကို အမိန့်ပေးရတယ်။ သူတို့ရင်နှီးခင်မင်တဲ့ လူစွမ်းကောင်းဗျတ္တကြီးရဲ့ သားလည်း သံယောဇဉ်ရှိပါရဲ့။ အများကျေနပ်အောင် သတိတော်သလို ဆုံးမပြီးရင် သူ့အနီးမှာထားပြီး စောင့်

ရှောက်ထားမှပဲ လို့လည်းတွေးထားသတဲ့။

ထင်သလိုဖြစ်မလာပါဘူး။ ရွှေဖျဉ်းညီနောင်ဟာ လွယ်လွယ်နဲ့ အသာတကြည်အဖမ်းမခံဘူးတဲ့။ နဂိုက အားခွန်ဗလကြီးတဲ့ လူစွမ်းကောင်းတွေပဲဟာ စစ်သည်တွေကို ပြန်လည်ခန့်ခိုက်ခိုက်ကြပါလေရော။ ပေမဲ့ သူတို့က ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်တည်းရယ်။ ကျန်စစ်သားရဲ့ လက်အောက်မှာ သူတို့လို အစွမ်းသတ္တိထူးကဲတဲ့ သူရဲကောင်းတွေက အများကြီး ။ နောက်ဆုံးတော့ ရွှေဖျဉ်းညီနောင်အဖမ်းခံရတယ်။ သေလုနီးပါး ဒဏ်ရာကြီးတွေ ရထားလိုက်တာလည်း နည်းမနော့ပဲ တဲ့။ သူတို့ကို ကြိုးနဲ့တုပ်ဖို့ကြိုးရှာတော့ “လွန်တောင်း” ဆိုတဲ့ရွာက လွန်ကြိုးတုတ်တုတ်ကြီး တွေထုတ်ပေးသတဲ့။ အဲဒီလိုပဲ ရိုက်နှက်ဆုံးမဖို့ တုတ်တောင်းတော့လည်း “ဝါးရင်းတုတ်” ရွာကဝါးရင်းတုတ် တွေပို့ပေးသတဲ့။ ရွှေဖျဉ်းညီနောင်ဟာသူတို့ကိုဝိုင်းဝန်း ခန်းဆီးတုန်းက ရထားတဲ့ ဒဏ်ရာတွေနဲ့ပဲ သေဆုံးသွားခဲ့ကြသတဲ့။

အဲဒီအကြောင်းစုံကို နော်ရထာမင်းကြီး သိတဲ့အခါ ထိခိုက်ကြေကွဲရပြန်တယ်။ “ ကံအကျိုးပေးချင်း ချစ်ကြမ္မာချင်း တူလိုက်တဲ့သားအဖတွေပဲ ” လို့ ညည်းရှာပါရဲ့။

ပုဂံတပ်တော်ကြီးဟာ ပြည်တော်ပြန်ဖို့ပြင်ဆင်ကြပြီ။ အနော်ရထာမင်းကြီးဟာ “ ပြည်ကြီးမွန်ဖောင်တော် ” နဲ့ ဧရာဝတီကို စုန်တော်မူတယ်။ မင်းကြီးရဲ့ ဖောင်တော်က မဏ္ဍလတောင်တည့်တည့်ကိုလည်း ရောက်ရောဖောင်တော်ဟာတစ်ခုခုငြိမိထားဟန်တူပါ။ မရွှေမလျားတော့ပဲ ရေထဲမှာ တန့်ပြီးရပ်နေသတဲ့။ သူတော်သားတွေ ရေထဲဆင်းကြ ငြိတွယ်နေတဲ့ တစ်မြစ်သစ်ငုတ် တွေကို ရှင်းကြလင်းကြ အလုပ်တွေရှုပ်လို့ပေါ့။ အနော်ရထာမင်းကြီးရဲ့ စိတ်ထဲမှာ သည်းလေးလံနေတယ်။ သူ့မြေးတော်ရွှေဖျဉ်းညီနောင် လွမ်းလို့ ရင်ကွဲမတတ်ခံစားနေရလို့ပေါ့။

အင်... ငါ့မြေးတော်များဟာ ငါ့ကိုယ်တော်မြတ်

နဲ့မခွဲနိုင်မခွာရက်ကြရှာလို့တမလွန်ဘုံဘဝနာနာဘဝ အဖြစ်နဲ့ ငါ့ဖောင်တော်ကို တားထားကြဟန်တူပါရဲ့ကွယ်။ ခမျာ များ ကုသိုလ်ကံဆိုးလှပလေတယ်။ မြေးတော်များအတွက် တစ်ခုခုစီစဉ်ပေးမှ သင့်မြတ်တော်မူပေလိမ့်မယ် ” လို့ လည်းတွေးမိတယ်ဆိုတာကိုး။

“ဟောဒီတောင်ပြုံးရွာ ဆုတောင်းပြည့်ဘုရားအနီးမှာ ငါ့မြေးတော်များခိုကိုးဖို့ နတ်ကွန်းနတ်နန်းများ တည်ဆောက်ကြစေ။ တောင်ပြုံးနယ်တစ်ပိုင်က မြေခွန် လယ်ခွန်များကို ငါ့မြေးတော်များအဖို့ ချီးမြှင့်တော်မူမယ်။ ဝါဆိုဝါခေါင် ရေတွေဖောင်တဲ့ ရာသီရောက်တဲ့အခါ နှစ်စဉ်တောင်ပြုံးဆုတောင်းပြည့် မြတ်စွာဘုရား ဗုဒ္ဓပူဇော်ယဉ်တော်ကြီးကို ကျင်းပပြီး ငါ့မြေးတော်များနဲ့ အတူ ဗုဒ္ဓ၊ ဓမ္မ၊ သံဃ ဂါဝရ ပူဇော်ရစ်ကြစေ။ ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲ အငြိမ့်သည် သဘင်သည် တူရိယာ အတီးအမှုတ် များစုံလင်စွာ ကျင်းပပြီးငါ့မြေးတော်များနဲ့ အတူ ပျော်ပါးကြစေ။ နောင်သားအစဉ် မြေးအဆက်တိုင်အောင်မင်းတိုင်အမှု မင်းမိန့်အာဏာကို ဖီဆန်ရင် ဗုဒ္ဓသာသနာတော်မြတ်ကြီးကို ထိပါးကြံစည်ရင် ဤကဲ့သို့ အသက်ဆုံးကြရမည်။ ကျောသားရင်သားမခွဲဆုံးမတော်မူမည်ကို ပြောထုံးတွင်ရစ်ကြပစေ ” လို့ အမိန့်တော်မှတ်သတဲ့။

အဲဒီကတည်းက ဒီကနေ့ထက်တိုင် တောင်ပြုံးဘုရားပွဲ ကိုကျင်းပလာခဲ့ကြတာ နှစ်စဉ်ပဲတဲ့။ မင်းကြီးမင်းလေးလို့လည်းခေါ်ကြသေးတဲ့ ရွှေဖျဉ်းညီနောင်တို့ ပျော်တဲ့ပွဲမို့ တောင်ပြုံးနတ်ပွဲလို့လည်း ခေါ်ကြပြန်တယ်။

ချစ်ခြင်းအားဖြင့်
ခွန်းချိုသံသာ

ငန်းရိုင်း (၁၁) ကောင်

ဟိုးအဝေးကြီးက တိုင်းပြည်တစ်ခုမှာ ဘုရင်ကြီးတစ်ပါးရှိတယ်။ ဘုရင်ကြီး မှာသားတော် ဆယ့်တစ်ပါး၊ အလစ်ကလို့ခေါ်တဲ့သမီးတော်တစ်ပါးရှိတယ်။ သူ့မိဖုရားကြီးကွယ်လွန်သွားတဲ့အခါသားတော်သမီးတော်တွေက သူ့ကိုယ်တိုင်ပဲ ပြုစုပျိုးထောင်တယ်။

ဘုရင်ကြီးနောက်ထပ် လက်ထပ်ဖို့ မဆုံးဖြတ်မီအထိ သူတို့ အားလုံးပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နဲ့နေထိုင်ခဲ့ကြတယ်။ မိဖုရားအသစ်က သူ့ရဲ့လင်ပါသားသမီးတွေကို မနှစ်သက်လို့ သူတို့နဲ့ပတ်သက်ပြီး လိမ်ညာမှုလုပ်တယ်။

တစ်နေ့မှာသူကကျိန်စာတစ်ခုကိုရွတ်ပြီးမင်းသားတွေကိုငန်းတွေအဖြစ်ပြောင်းပစ်လိုက်တယ်။ ငန်းတွေအဝေးကိုပျံထွက်သွားကြတယ်။ ဆိုးယုတ်တဲ့မိဖုရားမဟာ ဘုရင်ကြီးက သူချစ်တဲ့သမီးတော်ကို နန်းတော်ရှာ တောပိုင်းဆီပို့ဖို့လုပ်နိုင်ခဲ့တယ်။

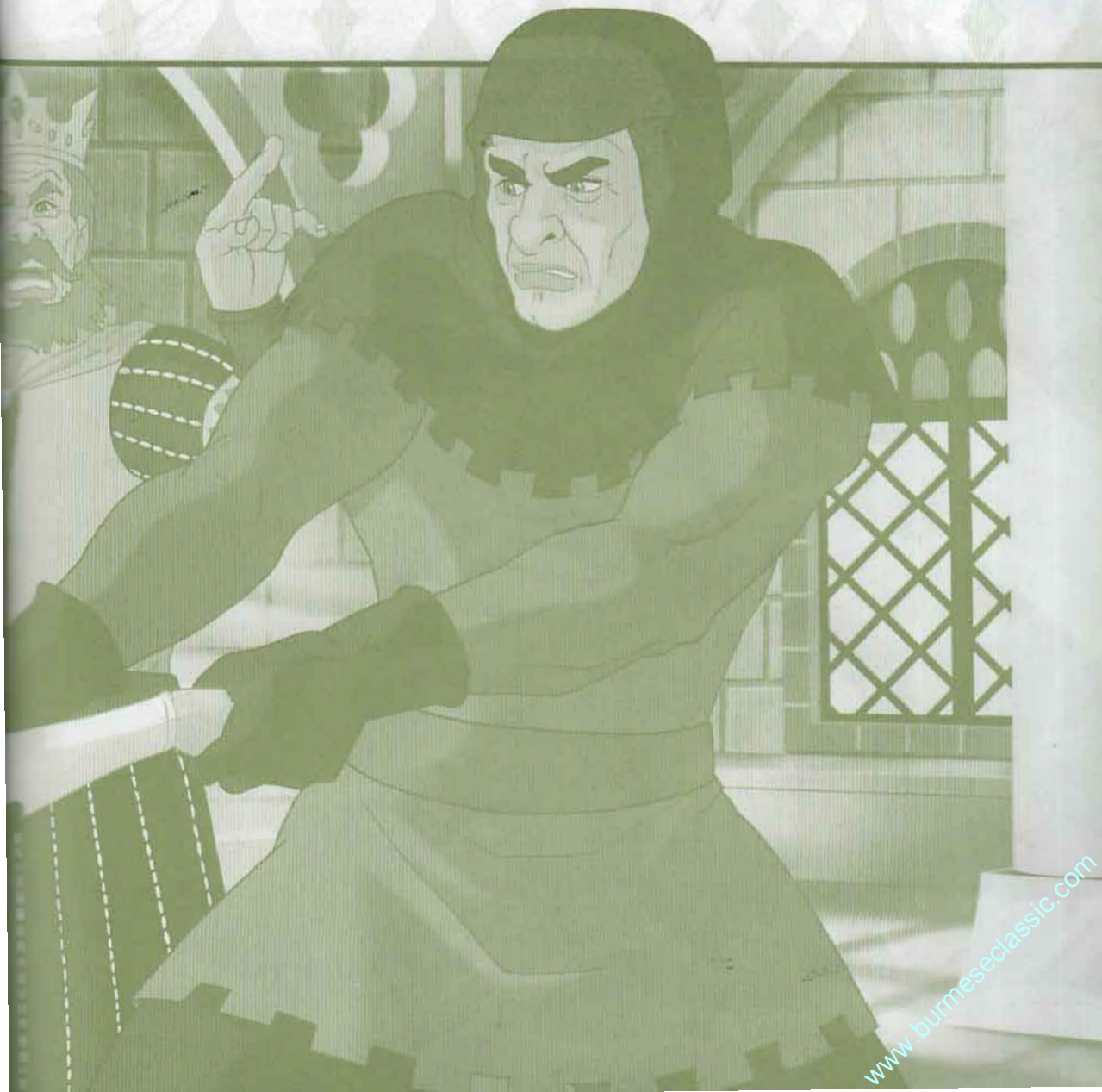
နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာသွားတယ်။ အဲလစ်ဇဘက် လှပပြီး နှစ်သက်စရာကောင်းတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်လာတယ်။ သူ့ရဲ့ဆယ့်ခြောက်နှစ်မြောက်မွေးနေ့မှာ ဘုရင်က သူ့ကိုဖိတ်ခေါ်တယ်။ အဲလစ်ဇဘက်လှနေတာ တွေ့တော့ မိဖုရားက မပျော်ရွှင်နိုင်တော့ဘူး။

အဲလစ်ဇဘာ ရောက်လာတဲ့အခါမှာ မိဖုရားက မီးသွေးမှုန့်တွေ အညစ်အကြေးတွေနဲ့ ပေကြံအောင် လုပ်ပြ လိုက်တယ်။

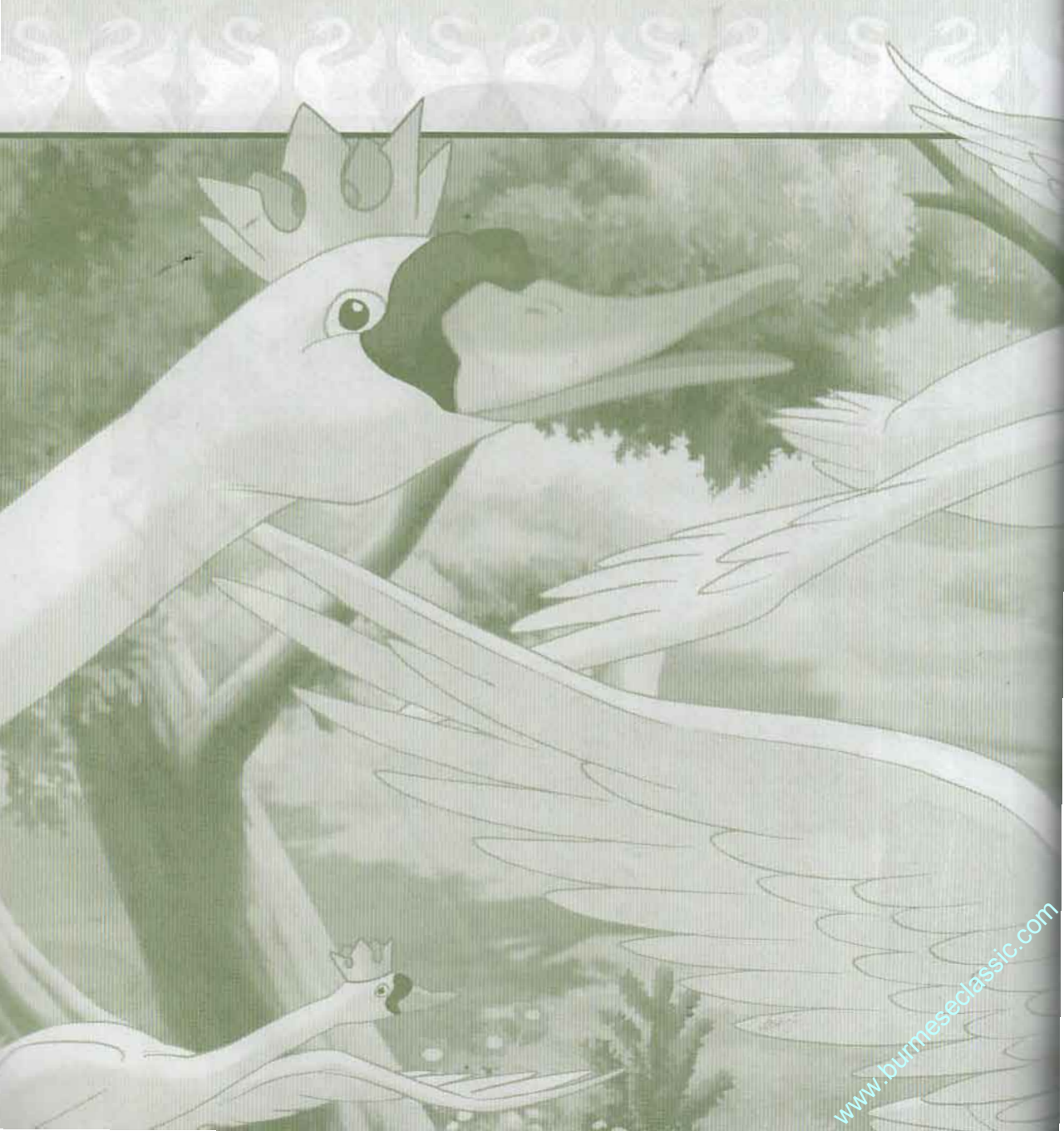

အဲလစ်ဇာကို တွေ့တော့ ဘုရင်က စက်ဆုတ်ရွံ့ရှာတော့တာပေါ့။ ဒါနဲ့ သူက “ ဒါဘယ်သူလဲ။ ဒါ ငါ့သမီး ဘုတ်ဘူး။ အစောင့်တွေ သူ့ကိုဆွဲထုတ်သွားစမ်း ” လို့ အော်ဟစ်တယ်။ ဘာစကားမှ မပြောနိုင်ပဲ အဲလစ်ဇာဟာ ခဝေး ကိုဆွဲသွားခံရ ရှာတယ်။

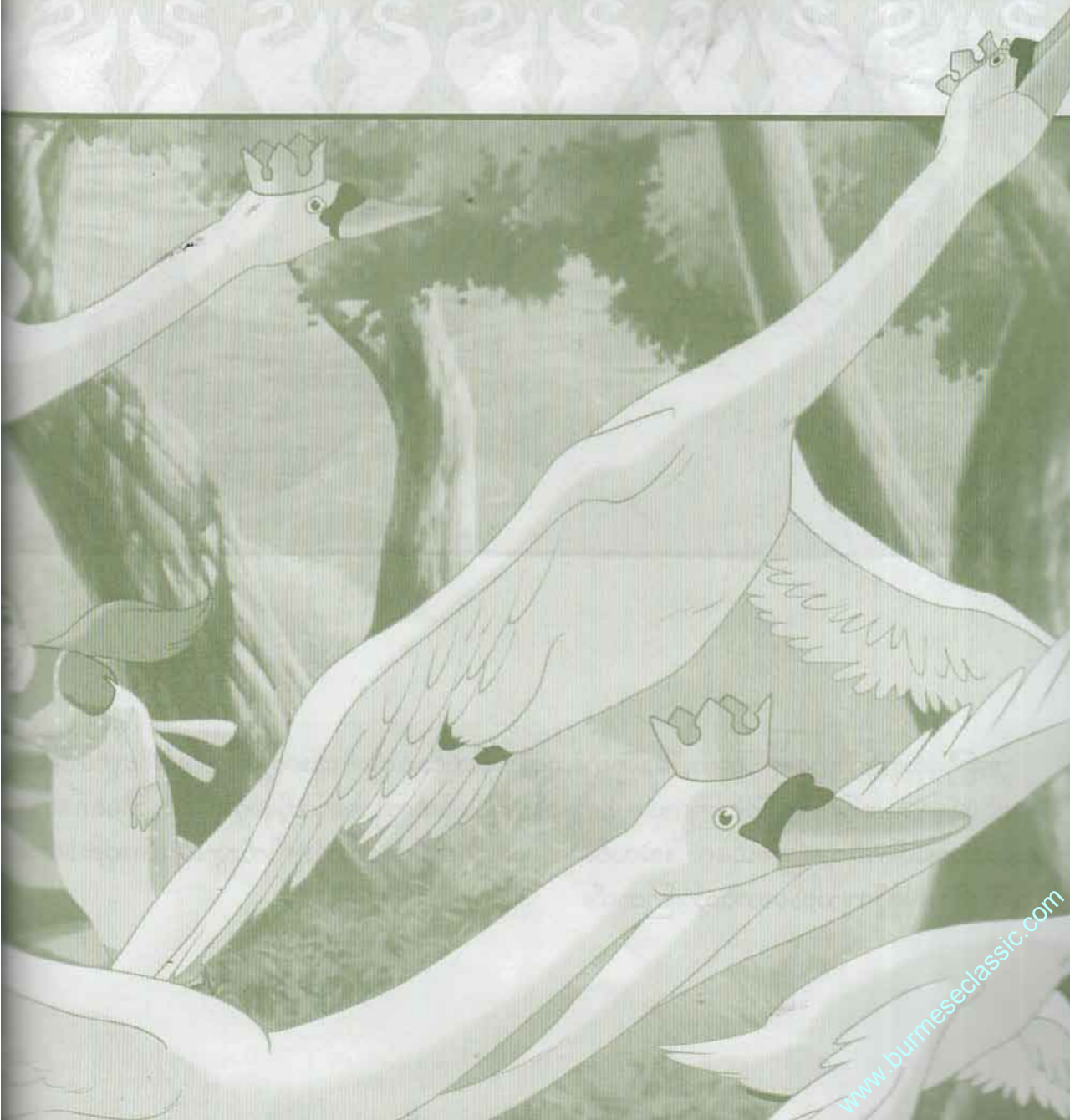

ငိုယိုနေတဲ့ အဲလစ်ဇဘက် ရဲတိုက်အပြင်ဘက် တောနက်ထဲမှာ လှည့်ပတ်သွားနေတယ်။ သူ့အစ်ကိုတွေ သူသိပ်သတိရနေတာပေါ့။ ရေကန်တစ်ခုရဲ့အစပ်ကို ရောက်အောင် သူလမ်းလျှောက်သွားရင်း အဲဒီမှာ သူ့အ ဖြေနေမိတယ်။ နေထွက်ချိန်မှာခေါင်းပေါ်မှာ သရဖူဆောင်းထားတဲ့ ငန်းဆယ့်တစ်ကောင်သူ့အပေါ် ပျံသန်း တာတွေ့ပြီးနိုးထလာတယ်။

သူတို့က အောက်ကို နိမ့်ဆင်းလာပြီး။ သူတို့ အတောင်တွေကို ချိတ်ချလိုက်ကြတယ်။ ချောမောလှပတဲ့
လှည့်ပျံဆယ့်တစ်ယောက်က သူ့ရှေ့မှာ ရပ်နေကြတယ်။
အဲလစ်က သိပ်ပျော်သွားတယ်။ သူ့အစ်ကိုတွေနဲ့သူပြန်တွေ့သွားပြီပေါ့။

အကြီးဆုံးအစ်ကိုကပြောပြတယ်။ “နေထွက်လာတဲ့အခါတိုင်းမှာတို့ကငန်းတွေအဖြစ်ပြောင်းသွားလိမ့်မယ်။ နေဝင်ချိန်မှာ လူအဖြစ်ပြန်ပြောင်းကြတယ်။ ငါတို့နဲ့လိုက်ခဲ့ပါ။ ပိုက်ကွန်တစ်ခု တို့ယက်လုပ်ပြီး ညီမလေးကို နှုတ်သီးဖျားပေါ်မှာချီသွားကြမယ်လေ”။ အဲလစ်ဇဘက်ကသဘောတူပြီးအဝေးကိုပျံ့လိုက်သွားတယ်။ သူ့အစ်ကိုက သူ့ကိုအလှည့်ကျသယ်ဆောင်သွားကြတယ်။

ဆေးလံတဲ့နောက်တိုင်းပြည်တစ်ခုဆီသူတို့အတူတူပျံသန်းသွားကြတယ်။နေဝင်တဲ့အခါသစ်တောအုပ်အနီး
ကွင်းပြင်တစ်ခုထဲမှာ သူတို့ဆင်းသက်ကြတယ်။ ဒီနေရာက သူတို့ရဲ့အိမ်အသစ်ဖြစ်လာမှာလေ။ အဲဒီညမှာ
အိပ်မက်မက်တယ်။

နတ်သမီးတစ်ပါးပေါ်လာပြီး “ သင်္ချိုင်းမြေက ဖက်ယားပင်တွေ နှုတ်ယူပြီး အစ်ကိုတွေအတွက် ကုသ
အင်္ကျီ တစ်ဆယ့်တစ်ထည်ချုပ်။ ကျိန်စာပြယ်သွားပြီး သမီးရဲ့ အစ်ကိုတွေက ကုတ်အင်္ကျီတွေဝတ်ထား
လူသားတွေ ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်။ ချုပ်နေချိန်မှာ စကားမပြောမိဖို့ သတိရပါ။ ဒီကတိကို သမီးချိုးဖောက်
သူတို့သေသွားလိမ့်မယ်”။

တို့နိဗ္ဗာန်ကိုချေဖျက်ဖို့စဉ်းစားရင်းအဲလစ်ဇာနီးလာတယ်။ သင်္ချိုင်းမြေကဖက်ယားပင်တွေသူစကောက်တယ်။
သက်ဖျားတွေကသွေးထွက်တဲ့အထိသူအင်္ကျီတွေချုပ်တယ်။ သူကစကားမပြောပဲနေတယ်။ သူ့အစ်ကိုတွေက
နုနုနေတာကို စောင့်ကြည့်နေကြတယ်။ သူ့မေတ္တာကို သူတို့ခံစားနေကြရတယ်။

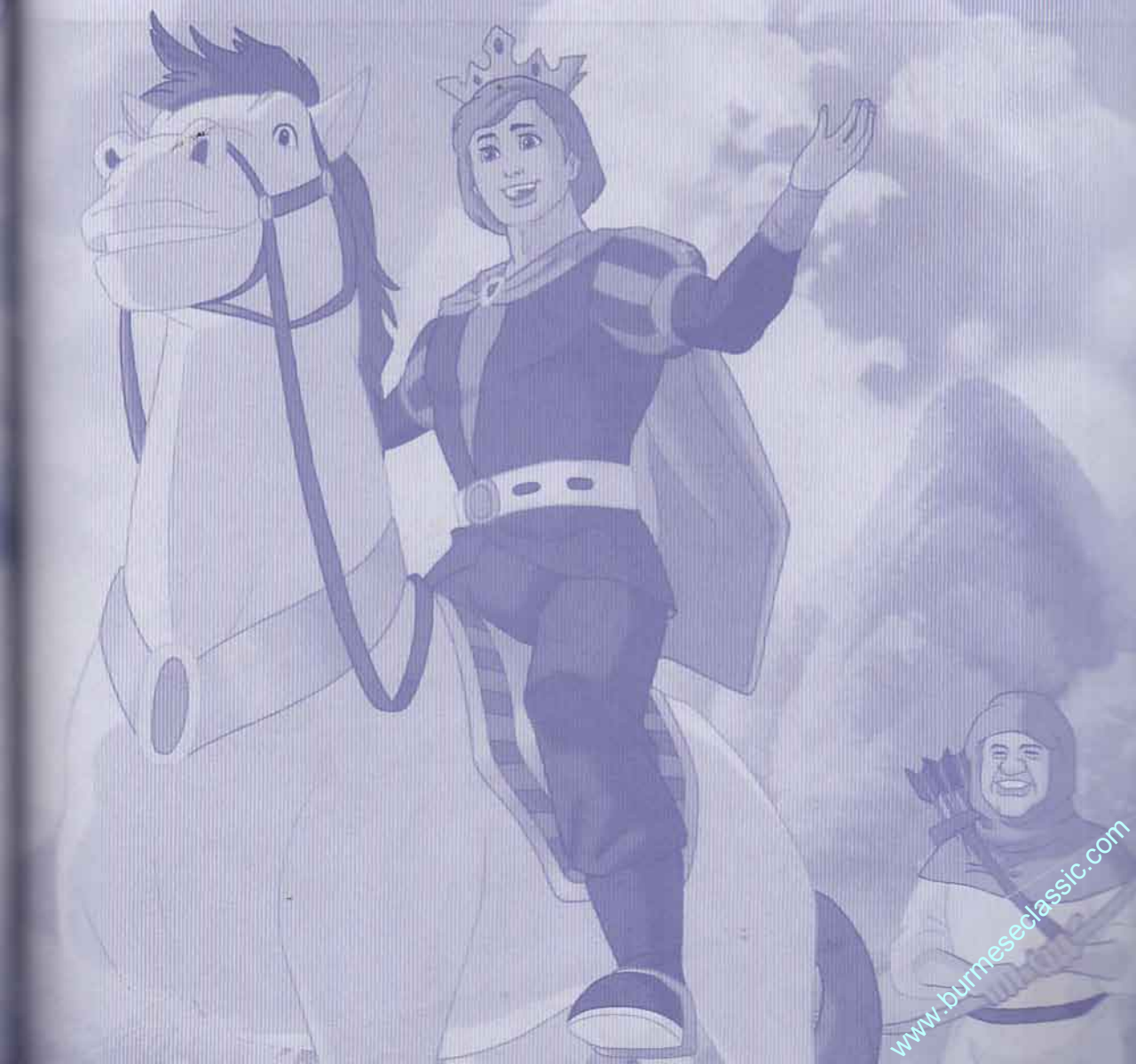

တစ်နေ့မှာ သူတို့အနားက တောထဲကို မင်းသားတစ်ပါးတောလိုက်ထွက်လာတယ်။ တိတ်ဆိတ်စွာ အထူ
ချုပ်နေတဲ့ အဲလစ်ဇာကို သူတွေ့တယ်။ သူ့အလှကို တွေ့တော့ မင်းသားက သူ့ကိုချစ်သွားတယ်။ တိတ်တိတ်ဆိတ်
ဆိတ်နဲ့ အပ်ချုပ်နေတဲ့ အဲလစ်ဇာကို လက်ထပ်ဖို့ မင်းသားက သူ့ရဲ့တိုက်ဆီခေါ်သွားတယ်။ အဲလစ်ဇာ
သူချုပ်ထားတဲ့ ကုတ်အင်္ကျီတွေကို တောက်လျှောက်ယူသွားတယ်။

ရဲတိုက်ထဲမှာလည်း အဲလစ်ဇာက အဝတ်တွေဆက်ချုပ်နေတုန်းပဲ။ စကားလည်း မပြောဘူးတဲ့။ တစ်ယောက်
တည်းက စကားလာပြောရင် ပြုံးတာနဲ့ ခေါင်းညိတ်တာပဲလုပ်သတဲ့။
တစ်ညမှာ အဲလစ်ဇာက နောက်ဆုံးကုတ်အင်္ကျီအတွက် ဖက်ယားပင်တွေပိုက်လျက် ရဲတိုက်ထဲကနေထွက်
လာတယ်။ ရဲတိုက်အစောင့်က တွေ့သွားပြီး ဘုရင်ကိုလျှောက်တင်လိုက်တယ်။

ဘုရင်က သူ့သင်းအုပ်ဆရာကို အစောင့်မြင်ခဲ့တာကို ပြောပြတယ်။ “ ဒီမိန်းကလေးက စုန်းသုသေ ရမယ် ” လို့ သင်းအုပ်ဆရာကပြောတယ်။ အဲလစ်ဇာကို စစ်မေးတဲ့အခါ သူက တစ်ခွက် ပြန်မဖြေဘူး။ မင်သားက ဘုရင်ရဲ့အမိန့်ကို စောင့်ဆိုင်းဖို့ သူ့ကိုအကျဉ်းထောင်ထဲချထားလိုက်တာ။ အဲလစ်ဇာက သူ့ကုတ်အင်္ကျီတွေကို သယ်သွားတယ်။ နောက်ဆုံးအင်္ကျီကို သူက ထောင်ထဲမှာ လှစ်သပ်တယ်။

ဘုရင်က နောက်ဆုံးမှာ အဲလစ်ဇဘက်ကို သေဒဏ်ပေးလိုက်တယ်။ နောက်တစ်နေ့နံနက်မှာ အသံမထွက်တဲ့
နံနက်လေး မီးရှို့ အသတ်ခံရမှာကို လူအများကြီးလာကြည့်တယ်။
အဲလစ်ဇဘက်သူရဲကုတ်အင်္ကျီဆယ့်တစ်ထည်ကို သယ်လာတယ်။ သူ့ကို သယ်ထုတ်လာစဉ်မှာ သူက ကောင်း
ကံကို မော့ကြည့်ပြီး သူ့အစ်ကိုတွေရောက်လာဖို့ စောင့်မျှော်နေတယ်။

ချက်ချင်းပဲ ငန်းငှက်ကြီးဆယ့်နှစ်ကောင် မြေပေါ်ကို ဆင်းသက်လာတယ်။ အဲလစ်ဇာက ငန်းတွေပေါ်ကို ကုတ်အင်္ကျီပစ်ပေးလိုက်တဲ့အခါ ငန်းတွေဟာ မင်းသားတွေအဖြစ်ပြောင်းသွားတယ်။ အဲလစ်ဇာက မင်းသားဘက် ကိုလှည့်ပြီးပြောလိုက်တယ်။ “ အခု အမှန်ကို သင်သိပါပြီ ” ဒါကို ကြားတော့ မင်းသားက အဲလစ်ဇာကို ခွင့်လွှတ်ဖို့ တောင်းပန်ပြီး လက်ထပ်ခွင့်တောင်းတယ်။ သူက ခွင့်လွှတ်ပြီး သူတို့နှစ်ဦး ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နဲ့ လက်ထပ် လိုက်ကြတယ်။

ပြီးပါပြီ။

မင်းသားဝိဇ္ဇာသန်းအောင်ရဲသားချို။။ ဒုဏ္ဍိ...

မင်းသားဝိဇ္ဇာသန်းအောင်ရဲသားချို
ရဲသားချိုကလေးတစ်ယောက်
ပေးတက်ကလေးတစ်ယောက်
ပေးတယ်။ မင်းသားဝိဇ္ဇာသန်းအောင်ရဲသားချို

သမီးတစ်ယောက်
ဒီကောင်လေး
ဒီကောင်လေး
ဘယ်တယ်။ ဒီကောင်
လေးပြီး ချက်ပြုတ်
ဝတ်စုံပေးပေးပေး

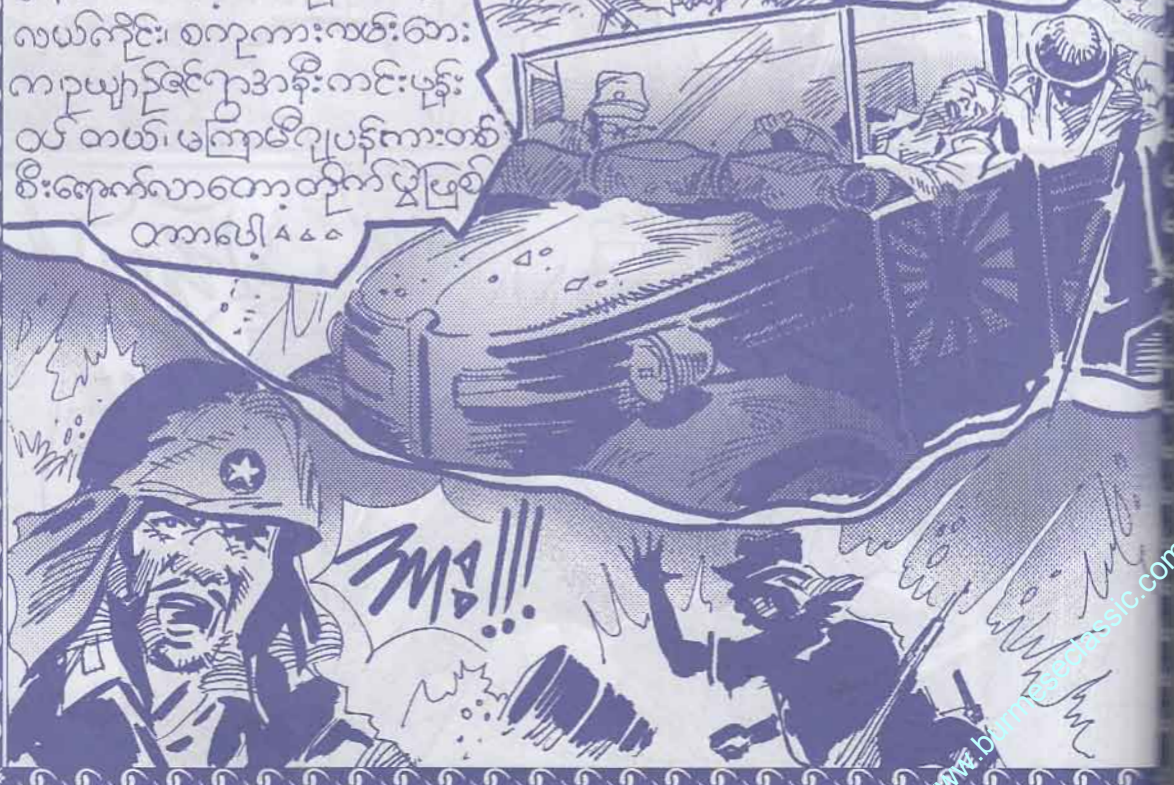
ရွာကလေးထဲမှာသမီးတစ်ယောက်
ရဲသားချိုကလေးတစ်ယောက်
မင်းသားဝိဇ္ဇာသန်းအောင်ရဲသားချို
ဝတ်စုံပေးပေးပေးပေး

ဂျပန်တပ်ဟာမကြာမီဆုတ်ခွာသွားတယ်။ ဂျပန်နယ်စပ်ကပ်ကျကျနဲ့ရစ်ပြီး
ငြိမ်ကြီးအေးချိုဝိုင်းကပ်ကပ်တော့ဒီအထိအခိုက်မရှိဘူးလေ။ မင်းရှာမှာ
တော်လှန်ရေးမှာနဲ့ချုပ်ပြုပြီးနေတဲ့ကာလတွေမှာမိလ်ကြီးအေးချိုဝိုင်း
ဟာဂျပန်နဲ့မကြာခဏတိုက်ပွဲဖြစ်ကြတယ်။

တစ်ညမှာ၊ မိလ်ကြီးအေးချို
ခေါင်းဆောင်တဲ့ကင်းပုန်းတပ်ဖွဲ့
လယ်ကိုင်၊ စက္ကကား၊ အင်းအေး
ကုယျာဉ်ရင်ရှာအနီးကင်းပုန်း
ဝယ်တယ်။ မကြာမီဂျပန်ကားတစ်
စီးရောက်လာတော့တိုက်ပွဲဖြစ်
တာပေါ့။

ဂျပန်တပ်အထိန်ခံရသူများရတနာပင်၊ ဗိုလ်ကြီးအေးညိုကောင်းပန်းကိုမရုတ်ဘူး။ မကြာမီဂျပန်ကားနှစ်စီးဆက်တိုက်ရောက်လာတယ်။ ဗိုလ်ကြီးအေးညိုဝဋ်အဖွဲ့ဝင်ကဖမ်းခံရသူနှစ်ယောက်ဆက်ခံရတယ်။

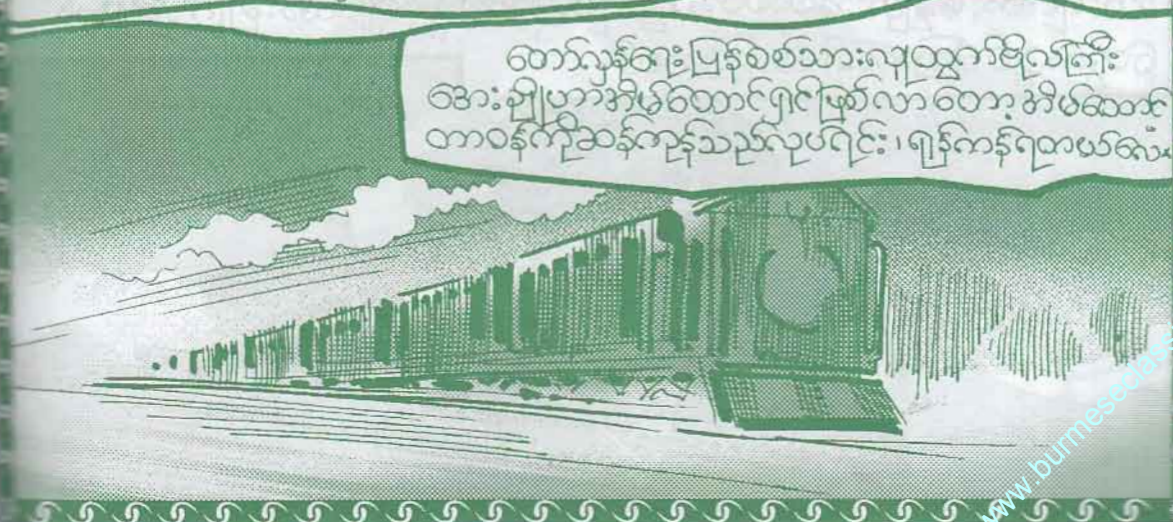

ဒီလိုနဲ့ မြို့မြန်မာတစ်မြို့လုံးလုံးမှာတော့လူတွေအားလုံးလည်းဝင်ဖက်ဆက်တိုက်ရတဲ့မြို့ပြအရပ်ရပ်မှာလည်းဂျပန်ဟာအားလုံးနဲ့ မြန်မာပြည်မှထွက်ခွာရတယ်။

တော်လှန်ရေးကြီးပြီးတော့မှဘဲ ဗိုလ်ကြီးအေးညိုဟာပျဉ်းမာန်မြို့တော်အတွင်းမှာနေထိုင်ရတယ်။

တော်လှန်ရေးပြန်စစ်သားလူထုကဗိုလ်ကြီးအေးညိုဟာအိမ်ထောင်ရှင်လားတော့ အိမ်ထောင်တာဝန်ကိုဆက်ခံရတယ်လို့လည်းကောင်း၊ ရန်ကုန်ရတနာပင်လည်းကောင်း။

ကြောမီ-ဗိုလ်ကြီးထီးချိုကို ဓားရူးကြီးတာဝန်ဝမ်းဆောင်ရန်ဆင့်ခေါ်
 လို့ရန်ကန်ကိုညွှန်ခုံရယ်လေ "ရန်ကန်ကျောက်ထား" မြန်မာပြည်-
 လောင်းကျန်းမြို့မိဒင်းရေးတပ်ဖွဲ့ "တပ်ရင်း (၃) ကိုသာဝန်ယူရတယ်"
 ဒီဒီအချိန်မှာ ဗိုလ်ချုပ်ထောင်ဆန်းကျဆုံးခဲ့တာ (၅) နှစ်သာရှိသေးတယ်"
 ဗိုလ်ကြီးထီးချိုတို့ဟာ ဓားရူးခံမြန်မာရေးတကြီး ဖွဲ့စည်း

ခဲ့ရတယ်။

၁၉၄၈ ခုနှစ်ဇွန်လ (၄) ရက်
 ဇွန်မှာ မြန်မာပြည်လွှတ်တော်ဖွဲ့စည်း
 လွှတ်တော်ဖွဲ့စည်းခံရပြီးနောက် ပါတီတကာ
 ပြည်တွင်းလောင်းကျန်းမြို့

ဗိုလ်မှူးထီးချိုပြီးစီးတဲ့ "မြန်မာပြည်လောင်းကျန်းမြို့မိဒင်းရေးတပ်ဖွဲ့"
 တပ်ရင်း (၃) ဟာ စစ်ရတယ် (၂၁) ဖြစ်လာတယ်။ စစ်စဉ်းကမ်းကို-အကူ
 သားရင်ဆောင်မချွဲခြားစစ်ရတော့အကူအညီပေးတဲ့ဗိုလ်မှူးထီးချိုကိုရဲလောက်
 တွေကချစ်ကြောက်ဖို့လေးတယ်။

စကားငှက် ဖြားသွားပြီ။ "ဒီညအတွက် စကားငှက်က" ကြောက် "။ ကင်းသမားဆီက
 ဝေဒုတ်သံ ဆက်တိုက်ဝှောက်လာသလို တံတားသံဘောင်ဘေးက လျှံ (သုဉ်း) လနင်း
 ရေထဲကို ကားကန်ကျသွားတယ်လေ။။။

နှုတ်ကောင်းရဲ့ ငှက်မှာမှာ
 ခြေပြုနေတဲ့ မိမိမျိုးစေ့မှာ ချိုတို့က
 ဝေဒုတ်သံဘက်ကနေတုန်း။။။

ဝါဟာ။။။
 တိုက်ခွံဖြစ်ပြီ
 ဝေဒုတ်သံ။။။

အေးဗျ။။။
 ဝေဒုတ်သံမနည်းဘူး၊
 ဟိုကောင်တွေတံတားကို
 ဖြတ်တက်
 လာပြီလေ
 ဝေဒုတ်။

မိုက်ခွေးအေးညိုဟာအားနည်းတာကြောင့်တော့ ကာဘိုလိုက်လွှမ်းယူကာတစ်
ဟုန်ထိုးပြေးထွက်ခဲ့တယ်။ ဦးတည်ရာကား ဖိုးသာအောင်ကျန်းတံတားသို့။
သူ့နောက်က ဗိုလ်ကြီးရဲအောင်နှင့် ဗိုလ်မြင့်အောင်ကပ်ပါသွားတယ်လေ။

တံတားဘောင်က
ကပြည့်တယ်။

ဝိန်းသို ၁၁၁
ကုလဝင်မှားဆုတ်
တယ်ဆိုတာ
မရှိဘူးလူ ၁၁၁

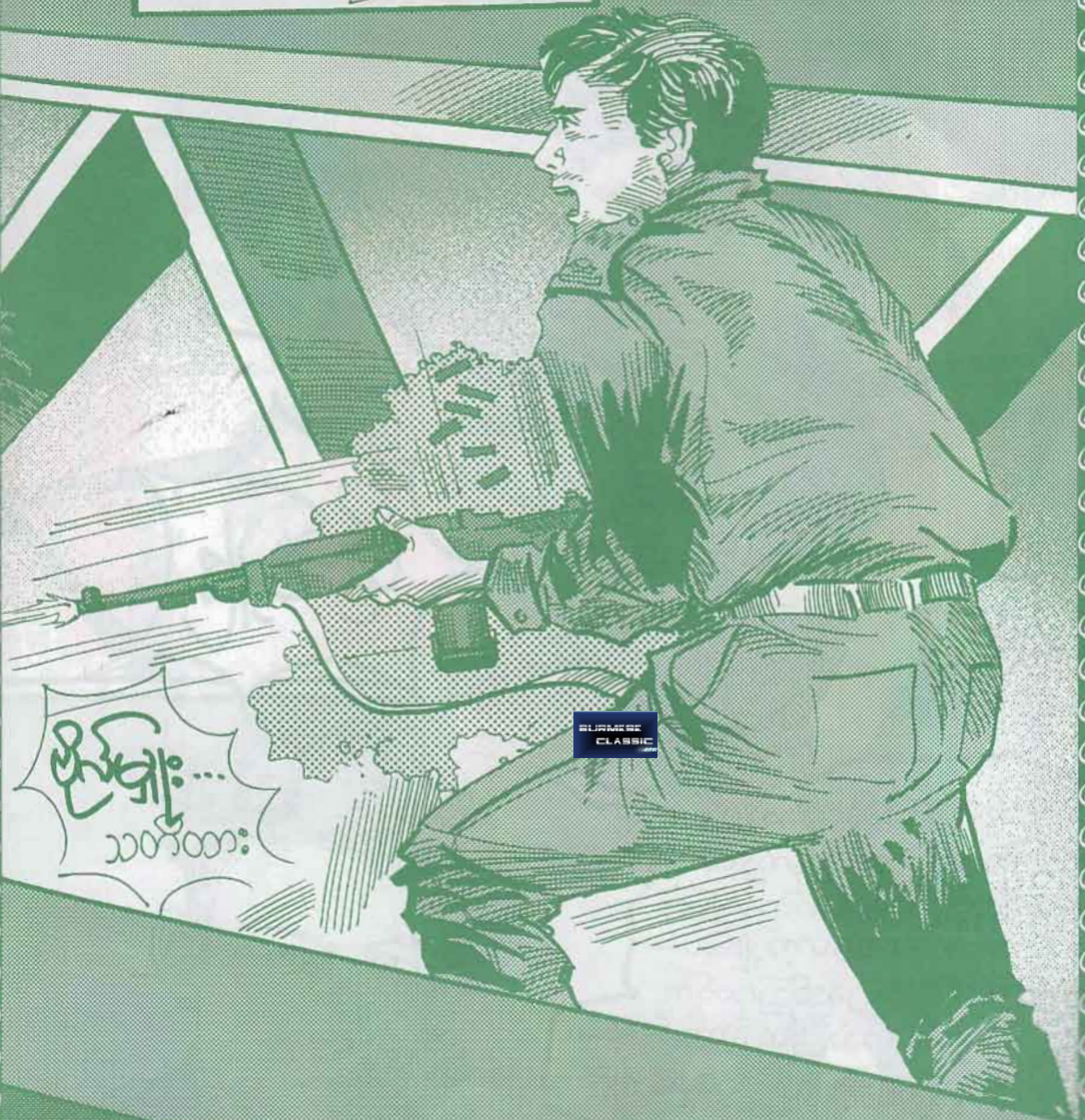
BURMESE
CLASSIC

တယ်ပေါင်းခု
ရှေ့တက် -
နေလေဟဲ့ ၁၁၁

ရန်သူ့ဆီက ဂျာနယ်တစ်စောင် ပစ်ဒဏ်ခံရသွားတယ်။ မိုက်မြူးသွား ခြင်္သေ့အား ရှေးကိုဒါရုပုလူကိုင်ထားလေ။ ကာဘိုကို မိုက်ရင်း ဖတ်ရင်း တံတား ပေါ်ကို ဒါရုပု တက်လှိုက်တယ်။

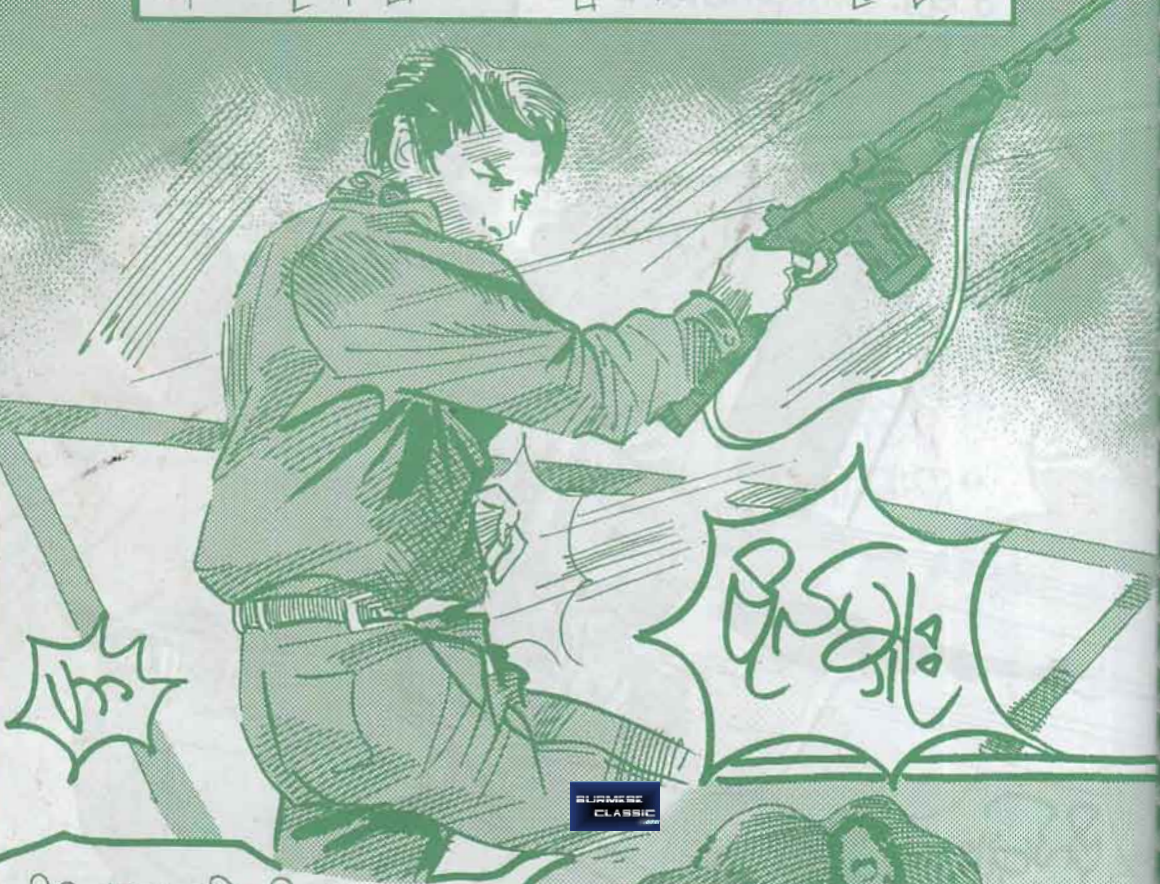
BURMESE CLASSIC

မိုက်မြူး...
သတိထား

မိုက်မြူး...
၇၇၇၇

သိပ် မကြာခဏ်ဘူး၊ မိုက်ကိုဒွီပရင်းဆကျသွားတဲ့မိုက်မျှူးဆေးချိုရဲ့
ပုံရိပ်ကို ညအမှောင်ကြီး မှာတွေ့လိုက်ရတာပဲ။ သုရဲကောင်းတစ်ဦးရဲ့
ဝန်ကဆုံးပန်း ချီကားတစ်ချပ်ပါ ပဲကလေးတို့ရေ။

BURMESE
CLASSIC

မိုက်မျှူးဆေးချိုကိုသာယာ
ဝဝီဆေးရုံမှတစ်ဆင့်ကုန်ဆေး
ရုံကြီးသို့ပို့တယ်။ ဒုက္ခရာကပြင်း
တော့ အအေး (မရတော့ဘူး)။
သူ့ကို (၁၉၄၈) ခုနှစ်ပြုတ်က
(၂၂) ရက်နေ့မှာသင်္ကြန်ခံတယ်
သတ္တိသွေးနဲ့ရေးခဲ့တဲ့သူရဲနာမည်ကတော့
ကမ္ဘာတစ်ခုလုံး။

သတ္တိဆိုတာကား နှစ်လုံး
ရဲတန်ဖိုးကိုကလေးတို့အလေးအနက်
ဆင်ခြင်နိုင်ကြပါစေကွယ်။

ဦးဦး ဒုက္ခရာ